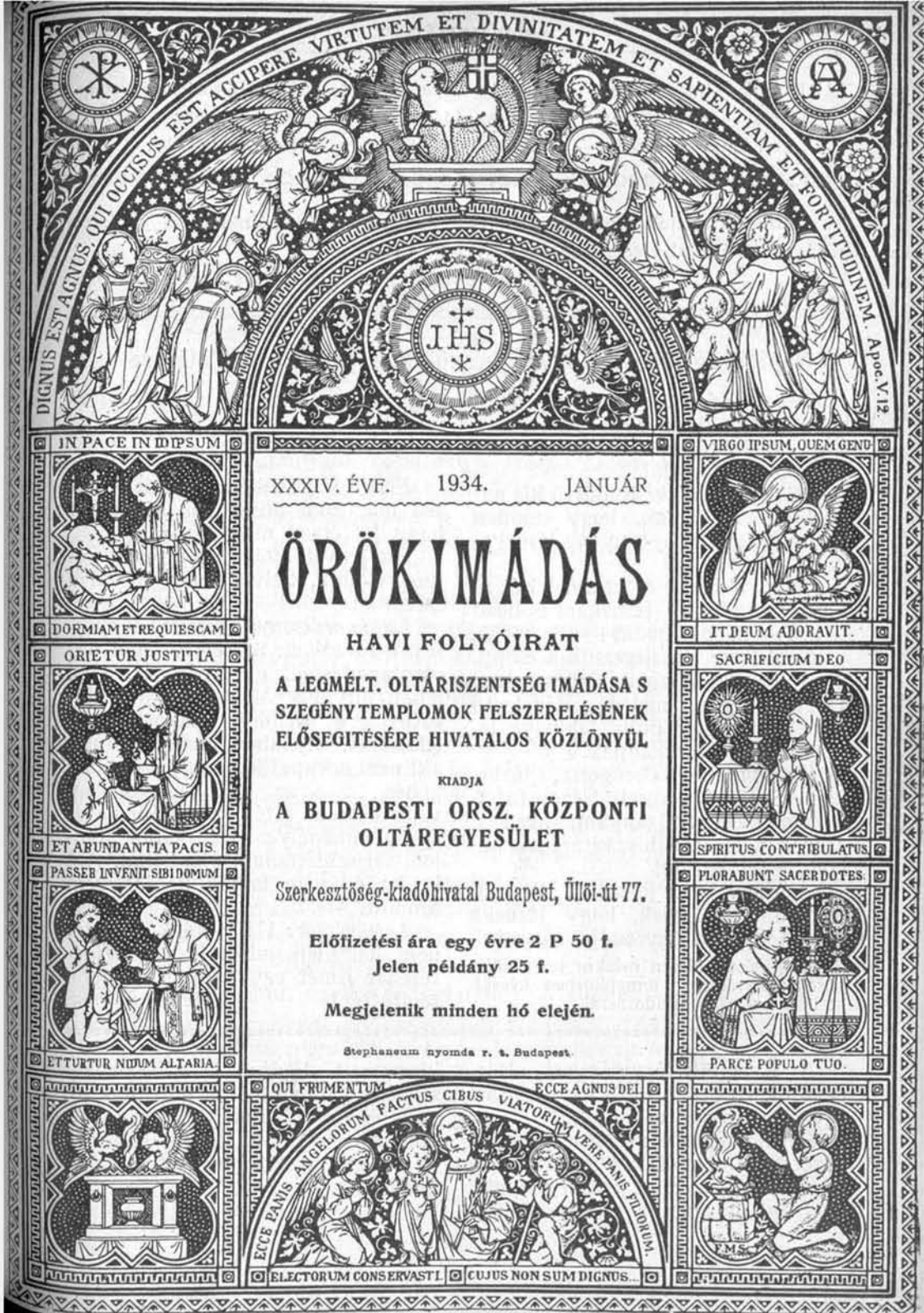

XXXIV. ÉVF. 1934. JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* 1934! — *Csuppay Béla dr.:* Az Örökimádás temploma. — *Schütz Antal dr.:* Istenimádás — Örökimádás. — *Központi:* Januárihavi imaszándékunk. — *Király Ödönné:* Szüret. — Oltáregyesületi élet.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak a jó Isten bőséges áldásával kísért boldog újévet kívánunk.

az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Napi programm: Hogyan készülök a Jézuska születésére.*

Reggel: Édes Szűzanyám, segíts, hogy szívem olyan Betlehem legyen, hogy méltóképpen tudjam a kis Jézuskát befogadni.

Mikor elindulok: Repdeső kis angyalkák, segítsetek, hogy minden lépésem közelebb vigyen Jézuskához.

Rorátéra menve az utcán: Sötét és hideg van, de jöjj Jézuskám és hozd el a Te világosságodat!

Kezdetkor: Készítgessük a csöpp, kicsi Jézuska jászolát, Szűzanyám! Hoztam szívem melegét, dédelgető szeretetét, hogy puha fekhelye legyen szent Fiacskádnak.

Úrfelmutatás: Csengetsz, Jézuskám. Szállást keresel. Nézd, fut a lelkem eléd, Szűzanyám, hozd a Jézuskát hozzám, hisz kitárt szívvel, szeretettel várom!

Áldozás: Jön a Jézuska! Istenem, engedd meg kérlek, hogy Jézuska eljövetele által úgy tudjak szeretni, hogy azt másokkal is tudjam érezteni!

Napközben.

Fohász: Jézuskám, mindent érted dolgozom hűségesen, vidáman, hogy jól érezd magad nálam!

Ha fenyőt látok: Jöjj, örök reménységünk, Szíved nagyon várja szívünk!

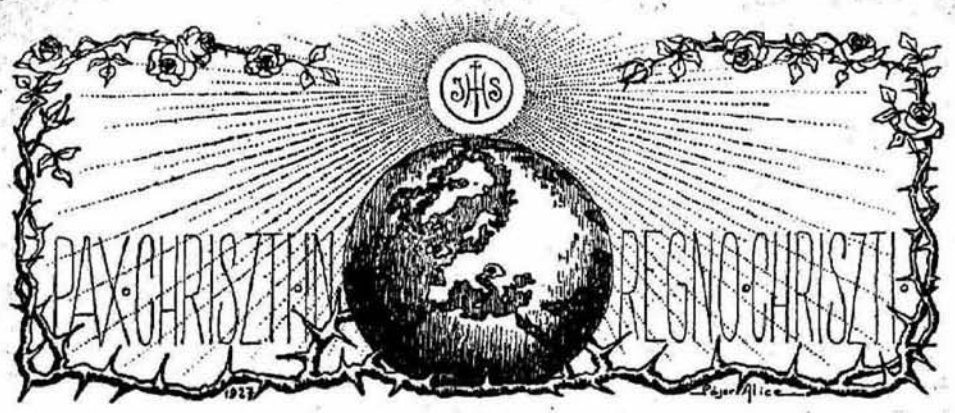
Lelki karácsonyfát díszítek — gyüjtöm a rávalókat: Szeretetvirágot önmegtagadásból, gyertyácskát, ahol lehet, hitvallásból, aranyszálat alázatosság és szelidség gyakorlásával, édességet, olyanhoz leszek kedves, aki nem szimpatikus vagy — akivel nehéz... s az éjféli szentmisén, vagy a szent estén, a családi karácsonyi ünnepélyen, Jézuskának ajánlom fel születésnapi ajándékul. Azt is, ha én nem kapok karácsonyra semmit.

Lefekvéskor: Hálát adok, jó Istenem, hogy lelkemben Jézuska születéséhez ismét egy nappal közelebb segítettél! *Maletics Irma.*

* Okulásul, hiszen máskor is — különösen a karácsonyi ünnepkörben készülhetünk így a szentáldozásra.

A Kelenföld-lágymányosi oltáregyesület a Szent Imre városi oltáregyesületi nevet vette fel.

Herminamezőn az oltáregyesület vezetését Dobosi Dezső főtisztelendő úr vette át, akit az érseki helynök úr helyi igazgatóvá szabályszerűen kinevezett. Ezúton is hálásan köszönjük a főpásztori megbízásból új, nagy és fontos munkatérre távozott volt igazgató, Mihalovics kanonok úr éveken át kifejtett buzgó tevékenységét.

1934!

Hetvenötéves lesz ez évben nov. 6-án az Oltáregyesület Magyarországon. Tehát jubileumunk lesz újra. Nagy és szent alkalom arra, hogy a szentségi Jézus iránti szeretetünk újra fellángoljon és a jubileum fényével is segítve, bevilágítsa országunkat a szentségi Jézus életet adó szeretetével új, buzgó lelkekkel közölve az örömhírt: «*Ime Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig!*»

Mivel készítsük elő ezt a jubileumot?

1. Elsősorban sok buzgó imádsággal. «Nálam nélkül semmit sem tehettek» — mondotta az Úr. Hát hogy rendezhetnénk oltáregyleti jubileumot az Ő kegyelme nélkül! Az imádságunk legyen a régi eukarisztikus fohász: «*Jézus Szentséges Szíve, jöjjön el a Te eukarisztikus országod*». Ehhez nem kell sok idő. Ennek elvégzésében, vagy gyakori használatában nem akadályoz semmiféle elfoglaltság. És nagyon segít egyénileg is. Ébren tartja bennünk hivatásunk gondolatát. Kiindulópontja, buzdítója, előmozdítója lehet annak a munkának, melyet a jubileum alkalmával az Úr eukarisztikus országáért végeznünk kell. Hátha mindenhol sikerülne megalapítani az Oltáregyesületet, az eukarisztikus gyermekek egyesületét, vagy legalább a gyakori áldozók és szentségimádók eukarisztikus szakosztályait a meglevő egyesületekben, milyen szépséges gyarapodást, valóságos «országlást» jelentene ez a szentségi Jézus számára. S mindez lehetséges. Nem utópia, nem ábránd. Csak imádkozzunk! A röpima mellett — lesznek olyanok, akik — külön szentségimádó órákat, szentáldozásokat, rózsafüzéreket, önmegtagadásokat, szentmiséket ajánlanak fel az eukarisztikus élet fejlődéséért. Nagy gyönyörűsége lesz ez az Úr Jézusnak és a jó Isten nem hagyja ezt meghallgatás nélkül.

2. Az imádság mellé az igazi akarást és vágyakozást igazoló *cselekedetek is kellenek.*

a) *Propaganda.* Tegyünk meg mindent azért, hogy az Úr Jézus eukarisztikus jelenlétére a figyelmet fölhívjuk. Ebben a leghatásosabb

templomi eszköz, *a jó példaadás.* A szépen megrendezett oltáregyleti ájtatosság: közös szentáldozás, az ünnepélyes, bensőséges, közös imádási óra. Külsőleg pedig a propagandaalkalmak felhasználása, pl. a közgyűlés ünnepélyesebb megrendezése egy kis — beleszőtt — műsorral: szép ének, zeneszámok, szónoklat stb. Vagy akár külön műsoros estélyek rendezése teával vagy mozielőadással, vagy tombolával, amelynek jövedelmét a második eukarisztikus cél szolgálatába állítjuk azzal, hogy az oltáregyesületi központnak, mint rendkívüli adományt beküldjük és a központ által abból készített ruhák vagy vásárolt egyházi szerek újra csak hathatós propagandaeszközök lesznek a figyelemnek és tiszteletnek a szentségi Jézus iránti fölkeltése és az Eukarisztia iránti imádságos áhítat fokozása terén.

b) *Nem szabad visszariadnunk azontúl az egyéni áldozatoktól sem a szent cél érdekében.* Hisszük, hogy vannak még az oltáregyesületi tagok között olyan módú és olyan szívű lelkek, akik egy kelyhet vagy egy szentségtartót, vagy áldoztatókelyhet, vagy miseruhát stb. fognak egyenként is felajánlani az Oltáregyesület 1934 nov. 6-iki jubiláris kiállítására. (Lásd febr. számunkban az erről szóló híradást.) Ettől a kiállításunktól igen sok függ. Először bizonysága lesz az Oltáregyesület — hivatása magaslatán álló — életrevalóságának, másodszor az áldozathozatalban adott jópélda nagy hatással lesz a látogatókra s akik föllelkesednek a látottakon s maguk is szívesen állanak majd annak az egyesületnek tagjai közé, amely ilyen nagyszerűen tesz tanuságot a szentségi Jézus iránti szeretetének igazsága mellett. De nemcsak az oltáregyesületi tagok fognak ilyen áldozatokat hozni, hanem szívesen fognak más katholikus testvéreink is egy-egy nemes ajándékkal csatlakozni, akiknek megígérjük, hogy nevüket belevésetjük a szent edényekbe, belehímeztetjük a szent ruhákba, hogy az Úr Jézus előtt legyen nevük és szentáldásának gazdagsága szálljon le reájuk.

Az 1934-es év munkájának minden egyes etapejáról az «Örökimádás» (az Oltáregyesületnek is hivatalos közlönye az eukarisztikus eszmék propagálása mellett) fog hozni híreket. Ajánljuk ezt is ismerőseinknek. De ne csak úgy megemlítve, hanem a szívünk-lelkünk is legyenek benne szavainkban, melyekkel szinte a szentségi Jézus országát terjesztjük, amikor az «Örökimádás» olvasótáborát gyarapítjuk. Mindenki, aki e sorokat olvassa, gondolkozzék egy kicsit azon, hogy ismerősei között kit nyerhetne meg az «Örökimádás» új előfizetőjének. Legalább egyet mindenki talál, de lesz olyan is, aki egyéni rátermettséggel és leleményességgel, s legfőként a szentségi Jézus ügye iránti buzgósággal sokkal többet is fog tehetni az «Örökimádás» terjesztésére.

Az 1934-es év oltáregyesületi egész programmját adtuk ebben a pár sorban. Most az Úr szavával zárjuk: «Akinek van füle a hallásra, hallja meg»

és álljon be a szentségi Jézus dicsőségét kereső munkánkba és legyen aktív része jubiláris (örömre okotadó) része az Oltáregyesület 1934 nov. 6-iki 75 éves jubileumának előkészítésében. *Mátrai Gyula dr.*

Az Örökimádás temploma.

I.

A nagyváros körengeteg,
emeleten emeletek.
Tornyot látok, templom áll ott,
nézzük meg bent milyen lehet!

Házak fölött hegyes csúcsa
égre lendül, messzi látszik,
Mi van ottan, ami vonzó?
Éppoly torony, mint a másik.

A gót-ablak fénybe mártva,
rajta régi szentek képe,
nem sokat lát, aki ide
csak úgy ímmel-ámmal lép be.

Az egyháznak szent kenyere
belsejének égi dísze,
kőlevelen szentségtartó,
hogy bús szíved földerítse.

Nincs kép, szobor, vagy ha van is
nem látod meg nagy fényétől,
s ha megérted, mi az ottan,
szíved, elméd beleszédül.

És ráborul a végtelen,
s elrebbennek mint madarak
(mert nem akarsz, semmit se kérsz)
a vágyaid, s elszállanak.

II.

Hódoljak, templom Istene,
lángoló szívvel, mint pogány,
kinek a lelke szenvedély,
s a szeme csak napfényre vár?

S az élni, birniakarás
bálványnak gyujtja meg tüzét,
s nem látja, hogy csak öncsalás
formálta ércből istenét.

Szent paszka, templom Istene,
nem ígérsz kincsei, hírt, sikert,
hozom csak néma szívemet,
mit a jégeső tönkrevert.

Nem kérni jöttem én ide
házadba, ahol csend beszél.
Jöttem, mert sodrott a Lélek.
Táncol kint már az őszi szél.

III.

Ábrándcirádа könyvfedőn
belső tartalmát sejteti,
e csúcs is fényes gondolat,
illő, hogy metszett kő fedi.

Mélló, hogy rajta kővirág
nyílik, bimbózik, hogy tavasz
meg nyár egébe álmodó,
s a hó is szebb, ha ráhavaz.

Erdőt utánzó kőfenyő
álomvirágod képzelet,
szebb dísz ez, mint a színarany,
mely nap tüzében hírt vetett,

S vándor, ha látta messziről
fényét, a földre leborult,
szent volt a templom, ott lakott
védőhatalma és a mult.

Papok szolgálták, nagy sereg
tartott feléje szüntelen,
egy volt csak, templom és a nép
utat járt érte völgy, hegyen.

Szent ház ez, épúgy mint amaz,
melyben az Isten bent lakott,
s mikor rágondolsz, akkor is
némán emeld meg kalapod.

IV.

Ujrázó, élő gondolat,
közöttünk mindig itt az Ur,
szívébe lándzsa, már halott,
s fejébe gúny mint tüske szúr.

Magasztos, hálás gondolat
oltárra tenni láthatón,
s világot gyujtó szívének
naponta vinni az adóm.

Nem érti ezt meg a világ,
mely tágas úton át halad,
s szent neki minden akadály.
— Nem másznak arra sáncfalat.

Nem érti ezt meg a pogány,
neki az isten a siker,
azontúl nincsen élete,
bálványa az, míg szíve ver.

A régi templom nem nagyobb,
aranyán lángolt bár a nap,
itt minden oszlop egyszerű,
de szíved égi lángra kap.

Mily könnyű itten mondani:
Szeretem házad pitvarát —
nem földi fénybe rejtezett,
ki égi fényét szórja rád.

Salamon fényes tornyai
homályos multban szebb lehet,
Oltáriszentség ünnepe
mindennap benned, Épület!

Csuppay Béla dr.

Istenimádás — Örökimádás.

1. **Imádás.** «A te Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj» (Deut. 6, 13), ez az Isten első parancsa, és ez az embernek első igazán emberi megmozdulása. Mert *mi az imádás?* Megmondom először két képben.

Az egyik az emberi nyomorúságból és szennyből veszi a színeit. *Gorkij* Menedékházában leír egy jelenetet: Fölébrednek egymásután az élet kitaszítottjai és bamba lélekkel beleásítanak a mábój feléjük tátongó ürességbe és reménytelenségbe. Fölébred egy mohamedán is és vallásának előírása szerint nagy szertartásosan kelet felé fordul, a világosság szimbóluma felé; földreborul a láthatatlan Fölség előtt és veszi áldását és biztatását. A többiek eleinte gúnnyal, majd irigységgel nézik. Lassan sejtelmük kél, hogy a legnagyobb külső sötétségben és züllöttségben is meg lehet találni a megváltó világosság és az áldó irgalom útját: De profundis!

A másik kép a *patmoszi látnok* mennyországából veszi aranyos-tüzes, nem-földi színeit: Királyi szék volt elhelyezve a mennyben és a királyi széken ült egy, s az ottülőnek tekintete hasonló volt a jáspis és szárdiskőhöz; s a királyi szék fölött szivárvány s körülötte huszonnégy szék és a székeken huszonnégy vén, fehér ruhában, fejükön arany koronával. A királyi székből villámlások és szózatok és mennydörgések törtek elő, s hét lámpa égett előtte, melyek az Istennek hét lelkei, s előtte mint egy üvegtenger kristályból s körülötte szemekkel és szárnyakkal megrakott négy élőlény. Ezeknek nem volt nyugtok éjjel és nappal, mondván: Szent, szent, szent a mindenható Úristen, aki volt, aki vagyon és eljövendő. És mikor amaz élőlények dicsőséget és tiszteletet és áldást mondottak a királyi széken ülőnek, az örökkön-örökké élőnek, a huszonnégy leborult előtte és letették koronájukat a királyi szék elé és mondották: Méltó vagy, Urunk Istenünk, dicsőséget, tiszteletet és erőt venni, mert te teremtettél mindeneket és akaratod által lettek. (Jelenések 4.)

Mi tehát az imádás? Az embernek legemberibb megnyilatkozása és magatartása. Mert *ember* kell ahhoz, hogy az imádás virága kikeljen ezen a földön; ember, aki magában hordja a tudatosságnak és eszményrekötelezettségnek világát és egyben a tehetetlenségnek és kudarcoknak tragikumát; ember, aki ráeszmél, hogy az ő létének és minden környező létnek forrása és sorsa egy egyetemes Hatalom, mely szeme számára láthatatlan, elméje számára fölfoghatatlan, szíve számára megközelíthetetlen, ereje számára legyőzhetetlen s ezért vele szemben nincs helye más magatartásnak, mint alázatos főhajtásnak és szent megborzongásnak — az Úr félelme a bölcseség kezdete! De ez a titokzatos fölséges Hatalom, mely porbasujt és megfélemlít, mégis az okkereső, érteni akaró elme számára a nagy világosság; a szív számára megközelíthetetlensége dacára irgalom és bízás szirtje; a törekvés számára segítség és támasz, bíró és jutalmazó. Ez az imádás: az a látásokkal, értésekkel, sejtésekkel, feszülésekkel, átszőtt lelkület, melyben a teremtmény leborul Teremtője előtt alázatos és bízó önátadással — Adoramus te Christe et benedicimus tibi! — Az imádásban egybehajol föld és ég, idő és örökkévalóság, jelen és másvilág, az Isten teremtményszerető, leereszkedő, segíteni akaró kegye és az ember mélységes teremtményi istenáhítozása és Istenre-hagyatkozása.

2. **Örökimádás.** *Az imádás legmélyebb mivoltában eo ipso örökimádás.* Az imádásnak az az anyanyelve, melyet Nagy Szent Teréz már gyermekkorában hangoztatott: Para siempre, para siempre; örökre, örökre!

Amióta megjelent az ember a földön, azóta ki nem aludtak az imádságos áldozat tüzei. Az első embernek első magáraeszmélése és a reáboruló első nagy benyomások első visszhangja a meghódolás a Teremtő Isten előtt; s azóta nincs az emberéletnek az a helyzete és fordulója, melyben az imádás tömjénfüstje égnek ne szállna. Ez az a «*szüntelen áldozat*», melynek ott kellett égnie Izrael szentélyében (Dan. 12, 11); csakhogy ennek papja az egész emberiség és oltára a föld kereksége. Aki tudna szárnyakat ölteni és végigröpülni történelmet és jelent és tudna léleklátóval behatolni szívekbe és falak mögé, ámulva látná, hogy nincs a földnek az a lakott helye, és nincs a történelemnek az a kora, nincs a nappalnak és éjszakának az a szaka, amikor valahol teljes odaadással ne imádnák Istent egyesek és közösségek, amikor fohászok vagy zsolozsmák ne keresnék Isten útjait.

Ráborul az emberiségre az a tudat, hogy «nagy úr az Isten és nagy király az összes istenek fölött». S nemcsak a halál komor valósága váltja ki belőle ezt a vallomást (lásd a 96. zsoltárt, a «Circumdederunt»-ot); hanem az őt körülözönlő nagyvilágnak és a benne feszülő kisvilágnak minden hajnalodása és alkonybaborulása, minden delelője és éjfele térdre készteti e nagy Király előtt; s ha tőle magától nem telik elég ünnepélyesség, összeszedettség és finomság, királyi küldöttséget szervez, kiválogatja legnemesebb aspirációinak legjelesebb képviselőit, és őket küldi méltó imádásra: küldi szentjeit és papjait. S *a szentek*ben öntudattá, egyéni kötelezettséggé és művészetté válik, ami az átlagnál átlag-magatartás. Assisi Szent Ferencről azt mondja életírója, Celanói Tamás: Totus non tam orans, quam oratio factus; azaz: nem is annyira imádkozott, hanem az egész ember merő imádság volt. S nem így kell-e megjellemezni az összes nagy szentek imádságos életét? A régi szent remeték, kik benépesítették Szkétisz, Nitria, Kalkisz pusztáit s szinte technikává fejlesztették azt a művészetet, hogyan kell munkaközben is állandóan imádkozni, sőt hogyan lehet még alvás helyett is imádkozni. És azok a nagyszerű középkori nők, Isten búgó galambjai, a Gertrudok és Mechtildek, a Hildegárdok és Brigitták, Katalinok és Angelák, a nemüket jellemző szenvedelmességgel és leleményességgel tudták értelmezni az Üdvözítő szavát: Oportet semper orare et nunquam deficere, mindig kell imádkozni és soha meg nem szűnni (Luk. 18, 1).

Vannak tüzek, melyek ha egyszer kigyulladtak a lélekben, nem tudnak és nem akarnak többé elaludni; vannak érzések, melyeknek dadogás és profanizálás minden más nyelv, mint az, melyet az Egyház a jegyeseknek ád ajkára: örökre, holtomiglan; vannak fölébredések, melyek tiltakoznak új álom ellen — mint Prohászka naplójában olvassuk, hogy papszentelése napján nem akart álomra térni, hogy meg ne szakadjon szent örömének és hálaadásának folyama. Ego dormio et cor meum vigilat; én alszom, de szívem virraszt, mondja a jegyes az Énekek Énekében (5, 2); és tüzes szerető lelkek szent leleményessége meg tudta találni a módját, hogyan lehet az emberi szívnek ezt a legnemesebb lángját legméltóbban lefordítani Isten nyelvére és — megszervezte az eukarisztiás örökimádást.

3. **Eukarisztiás örökimádás.** Az eukarisztiás imádás az istenimádásnak legkifejezőbb módja és az eukarisztiás *örök*imádás nem más, az imádás mivoltában gyökerező megszakítatlanságnak liturgiai megszervezése.

A kenyér és bor színének leple alatt istensége és embersége szerint valósággal köztünk időző Krisztus — a hívő gondolkodásnak, a keresztény áhítatnak és művészetnek ő a középpontja. Ez a nagy igazság páratlan művészi hatásossággal jut kifejezésre *Raffael*nek a vatikáni Stanza della segnatura falán látható híres festményében, az ú. n. *Disputa*-ban. A kép

középpontjában a monstrancia van, melyből világossága titkos sugarait küldi minden irányban az Oltáriszentség. Alatta híres hittudósok és szentatyák, pápák és szerzetesek, fölötte pedig a dicsőült szentek, pátriárkák és próféták, evangélisták, apostolok és vértanuk; és a mennyei boldogok és a földön küzdők minden megmozdulása, minden ámulása és gesztusa, minden áhítata és tette abból az egy titokzatos középpontból veszi erejét és irányítását. És a művész nem mulasztotta el biztos zsenialitással megmutatni ennek az egyetemes és kimeríthetetlen erejű központiságnak értel-

mét és forrását: a kép függőleges középvonalában a Szentháromság uralkodik; a középhelyet a Fiú foglalja el, aki megváltói erejét, végig való szeretetének (Ján. 13, 1) áldásait a Szentség fölött lebegő Szentlélek, a Szentháromság emberszerető leereszkedésének nagy személyes isteni küldöttje és közvetítője sugározza a Szentségre.

Az Oltáriszentségre azonban nemcsak az imádásnak állandó középpontja és tárgya, hanem *maga is imádás*, és pedig a lehető legtökéletesebb, az örökimádás tekintetében is. Hisz benne teljes valóságában jelen van Jézus Krisztus, a nagy főpap, «ki sokat imádkozik a népért és a szent városért» (2 Mak. 15, 14), aki most is ott áll a mennyekben az Atya előtt és szüntelenül közbenjár érettünk (Zsid. 7, 25). Ugyanaz a szív lüktet az Oltáriszentségben, mely szent részvétben megremegett a nyomorgó tömegek láttára és amely vérverejtékes éjtszakán halálig való engedelmességgel meghajolt az Atya előtt; ugyanaz a lélek, mely előtt teljes nagyságban föltárult Isten imádandó fölsége, mely egybeölelte minden kor minden

emberének minden imádságos nekilendülését (lásd Krisztus 165. lap) ugyanaz a Krisztus, aki «erat pernoctans in oratione», aki egész éjtszakákat átimádkozott (Luk. 6, 12). A legelrejtettebb hegyi kápolna és a legigénytelenebb falusi templom, hol az örökmécsesnek kiszüremkező fénye egybeolvad az éjtszaka imádságos csöndjével, így a legteljesebb és szünet nélküli istenimádásnak Bethelje lett. Maga a szentségi Krisztus már merő létével a legtökéletesebb örökimádás.

Az eukarisztiás Krisztusnak ezt az állandó, de halk imádását megszólaltatni emberi nyelven, ezt a nagy imádságos valóságot actio-ba oldani: ez *a liturgiai örökimádás*nak, a 40 órás szentségimádásnak, az örökimádáskongregációknak, apácáknak, templomoknak éthosza. Ez a fölséges «actio catholica» ott gyúlladt ki a hatalmas középkori katolikus áhítat oltárain, elsősorban azokban az izzó imádságos lelkekben, melyek benépesítették a híres bencés és ciszterci női kolostorokat. Bingen és Helfta, a Gertrudok, Hildegárdok és Mechtildek érezték meg a Krisztus-szolgáló szent asszonyok biztos érzékével és magafeledő odaadásával, hogy az Oltáriszentségben imádkozó és szerető Krisztust nem szabad magárahagyni. Ezért legjava idejük és legszentebb erejük a szentségházat zsongta körül; és ha kötelesség vagy álom rövid ideig elszólította őket, Mechtilddel megkérték a csillagokat és holdat, a virágot és harmatot, hogy távollétükben helyettük ők hódoljanak üdvözítő Istenüknek, aki nem átall éjjel és nappal megszakítás nélkül köztünk lakni. Ez az álmot és fáradtságot nem ismerő, folyton éber áhítat és imádás csakhamar megtalálta a maga liturgiai formáját is. Átvette az ősi keresztény liturgiai gondolatot, az antifónás imádságnak, a váltakozó ünneplésnek gondolatát; s kezdetét vette a váltott csoportokkal megszervezett külsőleg is állandó, liturgiailag is szünet nélküli örökimádás, és ma már nincs az a nagyobb tartomány, hol rendszeres őrségváltással ne udvarolnák imádságos hű lelkek a nagy Királyt. Az imádás és az örökimádás megtalálta a maga legméltóbb és egyben legvonzóbb keretét és liturgiai formáját.

4. **Az imádás iskolája.** És lett az eukarisztiás örökimádás az imádásnak — majd azt mondanám: népegyeteme; iskola, egyetem, ahol meg lehet tanulni, legmagasabb fokán is, ezt a szent tudományt; népiskola, mely nyitva áll mindenkinek. És *mindig* foly benne a tanítás. Bármikor belépünk egy templomba, ott találjuk a nagy imádkozót, az Úr Jézus Krisztust; bizalommal mehetünk hozzá gyámoltalanságunkban, mint tették az apostolok: Uram, taníts meg minket imádkozni! (Luk. 11, 1.)

Ő mindenekelőtt megadja nekünk *az alapleckét*. Az imádságos lelkülethez ugyanis a legszükségesebb dolog az a meggyőződés, hogy *Isten* az ő szent fölségével *állandóan közöttünk van*, hogy mindenütt és mindenben ott van, tehát minden jártunkban-keltünkben imádásra vagyunk fölhíva.

Amit a régi dunántúli mestercéh a címerébe vett: forgó kereket, ezzel a fölírással: est Deus in rota, a kerékben is ott van az Isten, ezt a szentségi Krisztus az önmagát adó szeretet közvetlenségével és az élet melegével tárja elénk. Mi mindnyájan olyan kornak vagyunk gyermekei, melynek egészséges imádó lelkületét kikezdte a beteges reflexio, a hajszolt életütem, az elkülsőségesítő vásárosság. *Itt* visszatalálunk a csöndes, egészséges, mély életforráshoz. Azt mondja Nisszai Szent Gergely: «Ha a vándor a déli nap leghevében forráshoz ér, melynek vize hűsen és tisztán csörgedez, vajjon leül-e a szélén és kezd filozofálni: ugyan honnan és hogyan jött ez a víz? Nemde, ezt hagyja. Hanem lehajol a forráshoz és csillapítja szomjúságát, fölüdíti tikkadt ajkát és nyelvét, megpihen és hálát ad annak, akinek ezt a kegyet köszönheti. Utánozd a szomjas vándort!» (In ordinationem suam.)

S hogy könnyebben tehessük ezt, közbevesz bennünket a nagy Királynak udvari népe, a Mester segítőtársai és idősebb tanítványai, az imádkozó nagy szentek kara. Az ő közösségükben, az ő művészetükön nekibátorodik és nekimelegszik a mi kezdetlegességünk és ügyefogyottságunk is. Szent Mechtild egyszer kérdezte az Urat: hol találhatja őt akármikor? S az Úr azt felelte: Keress az oltáron, vagy Gertrud (Nagy Szent Gertrudról van szó; ünnep nov. 16.) szívében. Ime, a nagy szentségimádók szívén keresztül könnyen járható út visz magához a szentségi Krisztushoz.

Ahol templom emelkedik, kivált örökimádás-templom, ott nemcsak Herkules-oszlopai emelkednek, — minők a régiek hiedelme szerint tartották az égboltot: hiszen «nincsen hatalmasabb erő az imádságnál és nincsen hozzája hasonló semmi», mondja Aranyszájú Szent János — hanem ott fölkiáltójel is emelkedik, mely ellenállhatatlan erővel odakiáltja ennek a tülekedő, sietős, a földtől az eget nem látó, sok ideigvaló ügyétől a mennyország nyelvét, az imádságot felejtő nemzedéknek: Hic adora! Állj meg és eszmélj rá, hogy a legszükségesebb és legemberibb dolgod az imádás, és erre mindig rá kell érni és erre minden időnek készen kell állni.

Schütz Antal dr.

Új oltáregyesületek alakultak *Rákoskeresztúron* és *Baross Gábor-telepen*. Isten áldása legyen működésükön!

† Hudyma Béla. A Szent Rókus plébánia oltáregyesületének vezetője, Hudyma főtisztelendő úr, fiatalon, 41 éves korában — a harctéren szerzett betegségben — meghalt dec. 4-én. Közszeretetnek örvendett az oltáregyesületi tagok körében, lelkes szentbeszédei miatt. Imádkozzunk érette. Temetésén a Központot dr. Mátrai ügyv. ig. képviselte.

Harsány templomát kirabolták. Soron kívül egy misézőkelyhet kapott a Központtól.

Januárhavi imaszándékunk:

Az 1934. évi oltáregyleti munka.

Igen, az Oltáregyesület tagjainak kell erre gondolniok imaóráikban. Ez az év jubileumi évünk. Nov. 6-án 75 éves lesz az Oltáregyesületünk. Nagy idő ez egy ember életében, de nem szabad a kimerültség, a megöregedettség vonásait hoznia az Oltáregyesület 75 éves arcán. Itt még csak az életképesség és kifejlődöttség izmos-harmonikus erőit és az azzal járó tettrekészség és eredményes cselekedetek tiszteletet parancsoló vonásait szabad feltüntetnie. A 75 éves Oltáregyesületnek olyannak kell lennie, mint a 35—40 éves érett, de még «el nem érett» embernek, aki már cselekedett, meg tud cselekedni; aki már tapasztalt s amellett a jelen és jövő embere is; tud irányítani s azért bátran csatlakozhatnak hozzá azok, akik a földön az igazi életet keresik. Az 1934-es évben az Oltáregyesületnek többet kell dolgoznia, többet kell produkálnia minden téren. Ez a több munka és több eredmény több kegyelmet is kíván. Ennek megszerzője legyen a mi *külön imádságunk az Oltáregyesületért.*

Hiszen, amikor imádási óránk eljön, az egész Oltáregyesület nevében térdelünk az Úr Jézus elé; az imádságunkkal szerzett kegyelem is az egész Oltáregyesületre árad és annak minden egyes tagjában segíti az Úr Jézusért való munkát. Egyénileg pedig bármit akarunk tenni a legméltóságosabb Oltáriszentségért, akár szentségimádásra megyünk, akár apostolkodni indulunk az Oltáregyesületért, mindig gondoljunk erre az ugyanazon időben imádási órájukat végző tagtársaink által szerzett kegyelemre s akarjuk azt fölhasználni, kérve az Úr Jézust, hogy engedje meg, hogy az a kegyelem a beszédünk-, cselekedeteinkben működjék és eredményt hozzon az Ő dicsőségére. Testvérek, szeressük és használjuk föl a kegyelmi élet készen álló áldásait.

* * *

Az oltáregyleti tagok januárban a következő teljes búcsúkat nyerhetik: Mindazok, akik legalább 5 napon meghallgatják az Örökimádásban dec. 30.—jan. 7-ig tartandó engesztelő novéna szentbeszédét (mindennap este 5 óra 15 perckor beszél *dr. Mátrai Gyula* th. t. p. k., központi ügyv. ig., lelkész) és résztvesznek vagy a szentbeszédre következő szentségi áldáson vagy a délelőtti 9 órai engesztelő szentmisén; jan. 4. első csütörtök; jan. 5. első péntek; minden tagnak az imádási órája napján; a hónap egy tetszésszerint választott napján; az évi közgyűlés napján.

* * *

Engesztelő kilencedünk alatt jan. 4-e az Oltáregyesületek engesztelő napja. Szeretettel hívjuk a fiókoltáregyesületeket ezen a napon az Örökimádásba.

Szüret

Künn a kertben hulldogáltak a sápadt falevelek, a nyár búcsúzásba kezdett. Az augusztusvégi alkonyat szürke ködfoszlányokat aggatott a fák ágai közé s bánatos borulás reszketett az elhervadt fűszálakon, sárga kavicsos utakon.

Benn a penzióban is búcsúzkodtak. A társalgóteremből kihallatszott a zűrzavaros beszéd lármája, a folyosókon jöttek, mentek, gyermekek futkostak, ajtók és bőröndök zárjai csattantak, a szobacsengők visítottak és ez a lármás zenebona mintha még szomorúbbá tette volna a haldokló kertet.

Két fürdővendég a szobájában maradt. Egymásnak akarták adni még ezt a néhány órát, hiszen a holnap már szétkergeti őket, mint ahogy az őszi szél szétkergeti a letépett leveleket, ki tudja találkoznak-e valaha? Nem gyujtottak lámpát, jól esett, hogy a sötétség szomorúsága, mint puha bársony, simogatja a szívüket és arra gondoltak, milyen kár, hogy a legkedvesebb napok emléke is elfakul, feledésbe megy. Mici, az idős özvegyasszony a karkötőóráját szánta emlékül Verának, akinek viszont semmi elajándékozni valója nem volt. Ő tizenegy hónap robotos munkáját akarta kipihenni, de a nehezen összegyűlt pengők itt rövid három hét alatt szanaszét futottak, haza kellett mennie.

— Mire gondolsz, Vera? — kérdezte hosszú hallgatás után Mici.

— Arra a dióra, amelyik ma reggel a fáról az ölembe hullott, — felelte halkan a leány.

— Ó, te szegény, öreg filozófus, — nevetett az asszony — neked még egy lehulló dió is gondolatokat ad. Bezzeg az én időmben és a te korodban, így augusztus végén, én már a küszöbön álló szüretről ábrándoztam.

— Hiszen, azt teszem én is, szüretről álmodozom. Látom, hogy itt van a dióérés ideje, széthasadt a burka, lehullt a fáról és mert hibátlan volt, felvettük, megdicsértük. Most az jutott eszembe, hogy ilyen az ember élete is. Mikor eljön az ideje, tetszik neki vagy nem, szétveti burkát, a hitvány porhüvelyt és lehull az élet fájáról. Picit hallgatott, aztán könnyű sóhajtással folytatta:

De boldog, aki hibátlan gyümölcsként adhatja át lelkét a nagy szüreten!

Mici ijedten hallgatta; ezt a hangot és ezt a témát nem szerette, ösztönösen húzódott tőle.

— De hiszen, nem tehet arról a fa, ha rossz talajba ültetik, ahol talán nap sem éri — vetette ellen kicsit idegesen.

— Arról csakugyan nem tehet, de nem figyelted még meg, hogy veszíti el magát sok, legjobb talajba ültetett is? Zsenge korukban ápolták, tisztogatták, nyesegették és mikor eljött a rügybontás, meg a virágzás

ideje, amikor hízelegve körülrepkedte a sok színes pillangó, akkor kijátszotta a leggondosabb kertészt is, belesodorta leveleibe, szirmaiba a petéket és eltitkolta, elrejtette előle. Közben persze kikeltek, elszaporodtak a csúf férgek, lerágták, felfalták a legszebb hajtásokat és a fa végül is áldozatul esett. Belül üres, vagy rothadt gyümölcsöt termett, céltalan volt az élete, akár sok embernek.

— Rám vonatkoztatod ezt, Vera? — remegett Mici hangja.

— Ugyan, hova gondolsz? — sietett megnyugtatni őt Vera, — hiszen én nem is ismerem az életedet, hogyan célozhattam volna rád! Inkább a magam megnyugtatására eszelem ki az efféle filozófálást, mint ahogy te nevezted az álmodozásomat. Mert látod, minket fiatalakot, rossz időben és rossz talajba ültetett fákat, sajnálni szoktak, helyesebben: lesajnálnak. «Bezzeg a mi időnkben!», «hej a régi jó világban!», «nem a mai modern erkölcstelen korban» — halljuk unos-untalan. Már egészen megszokottá válik, hogy a jelen időről, mint léha, erkölcstelen világról beszéljenek az emberek, amely világnak legléhább, legtartalmatlanabb teremtése a dolgozó leány. «Puccra, ruzsra» — gúnyolódnak szívesen. Pedig, ha feltesszük az igazság szemüvegét és azzal nézünk szét ebben a «léha» világban, akkor meg kell látnunk, hogy sokkal többen dolgozunk a mindennapi kenyérért, mint a ruzsért és meg kell látnunk, hogy mennyi tartalmas, igazán nőies, értékes és fölemelő munkakört találtak maguknak a modern leányok. A hivatásos csecsemőgondozástól, iskolanővéreken, ifjúsági szervezetek felkarolásán át az elesettek, a tehetetlen elaggottak testi, lelki gondozásáig mennyi örökértékű munkát találtak maguknak a mi korunk gyermekei, olyanokat, amelyek mind hiányzanak abból a «régi, jó erkölcsös világból». És mennyien végzik pusztán lelkesedésből, a kenyérkereset fárasztó napi robotja után, hányan adják oda magukat ennek a munkának, tudod mért? azért, mert éppen olyan forrón érző meleg szívük, anyaság utáni ösztönük, vágyuk van, mint a régi, jó békevilágbelieknek. Csak, mert nem pazarolhatják rá a húsból, vérből való gyermekeikre és mert arra a bizonyos «nagy szüretre» ők is hivatalosak, ők is gyümölcsöt akarnak hozni, hát így segítenek magukon.

A sötétben megkereste Mici kezét s bánatosan vallotta:

— Látod, ezért «filozofálok» én is.

Sokáig ültek így beszédes nagy csendben, egyszer csak megszólalt az asszony:

— Mit szóljak akkor én, aki lekéstem mindenről. Száradó, öreg fa nem hozhat többé gyümölcsöt.

— Dehogy is nem, — csengett vigabban Vera hangja — hát nem éppen ma néztük az őszi szántást és arról beszéltünk, hogy milyen bölcsen rendezte el a Teremtő, hogy őszi vetés és palántálás is van, mert így a kora tavasz sem marad meddő. Hiszen alig takarodik el a hó a föld testéről, már az őszi vetés zöldje beszél az új életről, ígér új gyümölcsöt.

A keze szorítása erősebb lett, érezte, hogy többet nem kell mondania; az őszi magvetést ő is elvégezte asszonybarátnője lelkében. Megváltozott hangon folytatta:

— És most már csakugyan itt van az elválás perce. Isten veled, kedvesem. A nagy szüreten majd találkozunk.

Király Ödönné.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Engesztelő kilencedünk. Már a decemberi számunkban hírt adtunk arról, hogy dec. 30-ától jan. 7-ig lesz a szokásos engesztelő kilencedünk. Novenánk a 25-ik, amelyet az Oltáregyesület az Örökimádás-templomában rendezett. Meghívtuk egész Budapest és környéke katholikus híveit. A meghívó szövege — melyet a kis Jézusos fájdalmas Anya képe díszít és az egész programmot tartalmazza — a következő:

Katolikus Testvérek!

Mint a Szűzanya ölében szendergő Kis Jézus mögött ott van a kereszt árnyéka, az anyaszentegyház ölén az Eukarisztiában miköztünk levő szentségi Úr Jézust is beárnyékolják azok a fájdalmas megbántások és elszomorító bűnök, melyek a világon naponta történnek. A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület — melynek amúgyis az engesztelés a hivatása —, ezeknek a garmadával burjánzó bűnöknek legalább némi jóvátételére, mint minden évben, az idén is megrendezi ünnepélyes engesztelő kilencedét az Örökimádás-templomban és szeretettel meghív az engesztelésben való részvételre minden öntudatos katolikus Testvért.

Az ájtatosságok sorrendje a következő:

December 30-án reggel 9 órakor ünnepélyes «Veni Sancte» és engesztelő szentmise, melyet **dr. Rotta Angyal** c. érsek, pápai nuncius végez.

Egész nap engesztelő szentségimádás a hit elleni bűnökért. (Meghíva a Credo egyesületek.)

Délután 5 óra 15 perckor szentbeszéd, melyet mindennap **dr. Mátrai Gyula** tb. t. p. k., a B. O. K. Oe. ügyv. ig., az Örökimádás lelkésze fog mondani.

A szentbeszéd után az engesztelő imát és ünnepélyes áldást **dr. Hász István** tábori püspök végzi.

December 31-én (és az összes többi napokon is) reggel 7 órakor szentségkitétel és utána csendes szentmise; 9 órakor ünnepélyes engesztelő szentmise asszisztenciával (mindennap így lesz), celebrálja **Wenckheim Frigyes gróf** jáki apát. Ugyanő tartja délután a szentbeszéd után az ünnepélyes áldást.

Egész nap engesztelés az egyház iránti engedetlenségekért. (Meghíva a harmadrendek.)

Január 1-én az ünnepélyes szentmisét **dr. Mészáros János** prelátus, érseki ált. helytartó, a B. O. K. Oe. országos igazgatója, kir. várplébános, az ünnepi áldást pedig **Blieszner Ágoston** prépost-plébános celebrálja.

Egész nap engesztelés a családapákért. (Meghíva a férfikongregációk.)

Január 2-án a szentmisét **dr. Tiefenthaler József** p. kamarás, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója, az áldást pedig **dr. Czapik Gyula** apát-kanonok celebrálja.

Egész nap engesztelés a családanyákért. (Meghíva az anyák kongregációja.)

Január 3-án a szentmisét **Mihalovics Zsigmond** kanonok-plébános, az áldást pedig **dr. Mészáros János** prelátus, érseki ált. helytartó celebrálja.

Egész nap engesztelés az ifjúságért. (Hivatalosak a leánykongregációk.)

Január 4-én a szentmisét **dr. Knébel Miklós** kamarás-plébános, az áldást pedig **Krywald Ottó** prelátus érseki főbiztos celebrálja.

Egész nap engesztelés a Legméltóságosabb Oltáriszentség ellen elkövetett bűnökért. (Meghíva az oltáregyesületek.)

Január 5-én a szentmisét **dr. Töttössy Miklós** kamarás-plébános, az áldást pedig **dr. pújoni Pataky Arnold** prelátus-apát, egyetemi tanár celebrálja.

Egész nap engesztelés a közületekért. (Hivatalosak az állami intézmények.)

Január 6-án a szentmisét **dr. Mátrai Gyula** p. t. k. lelkész, az áldást pedig **dr. Madarász István** prelátus-apát-kanonok, min. tanácsos celebrálja.

Egész nap engesztelés a gyermekekért. (Hivatalosak a gyermekegyesületek.)

Január 7-én a szentmisét **dr. Kerner István** kamarás, a papi euk. társulat országos igazgatója, az áldást pedig **dr. móri Glattfelder Gyula** csanádi püspök celebrálja.

Egésznap engesztelés az egyházi rendekért. (Hivatalos a világi és szerzetes papság.)

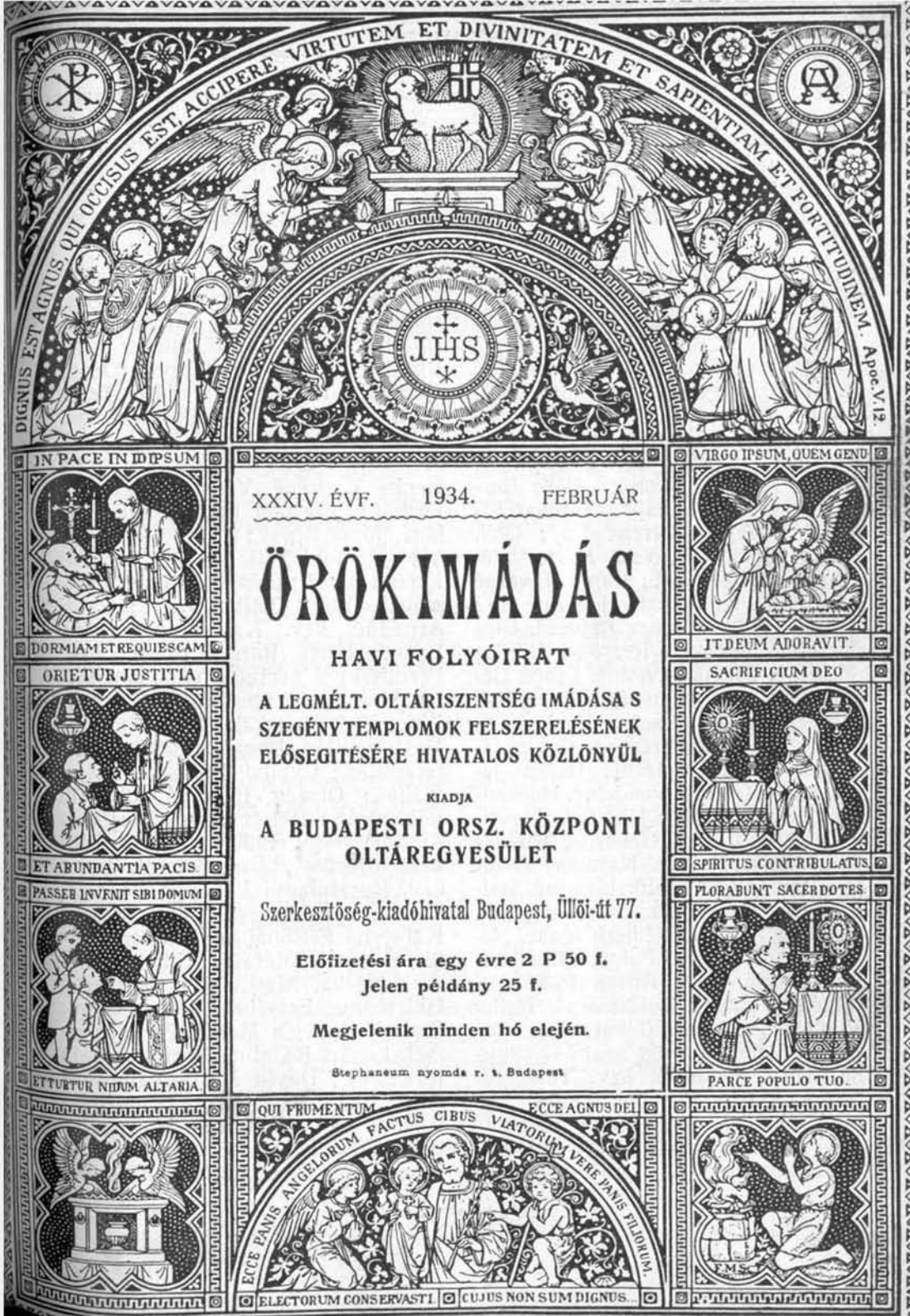
Testvér, vedd ki te is részedet ezen engesztelő kilencedből úgy, ahogy körülményeid megengedik! Aki legalább öt ájtatosságon résztvett, teljes búcsút nyerhet.

Dr. Mátrai Gyula s. k.,
tb. p. t. k., az Örökimádás lelkésze.

Harangjaink ügyében most már a legjobbat írhatjuk: *egészen ki vannak fizetve.* Hála érte a jóságos Istennek és az Ő kegyelmével közreműködő nemesszívű jótevőknek. A még nem közölt adományok: N. N.-né, Szent Annás kongr., 10 P, egy Szent Annás kongr. fia fölszabadulása emlékére 2 P, a ker. anyák és Szent Anna kongr. együttes adománya 17·80 P, N. N. Istenben boldogult Margit anya emlékére 10 P, egy anya fia első fizetéséből 10 P, novemberi harangperzsely 81·23 P, N. N. 2 P, aranytörmelékek eladásából 240·96 P, S. Z.-né 20 P, Bótos Jánosné 5 P, 3 drb 10 K-ás arany és 2 aranygyűrűért 59·10 P, özv. Szeleczky Péterné Cegléd 10 P, Szent Annás kongr. 1 P, Ács Ödönné 1 P, Réder Józsa 10 P, Remlinger Antalné 5 P. A szentségi Úr Jézus legyen bőségesen jutalmazója jótevőinknek. Az összes bevétel volt 8.414·29 P. Ebből kifizetve: harangöntőnek 8276 P, harangkötelekért 70·24 P, adó a vizsla után 5 P, összesen 8.351·24 P. Maradvány 63·05 P, mely összeget a májusban (ehhez az udvarra van szükségünk, mert csak jó időben lehet a sok aláírást elintézni) megteendő harangvégrendeletünk vaskazettájának és az ezüsttörmeléknek egy kehelykupává való öntésére fogunk felhasználni. S ezen a kelyhen bevésetjük «*Az Örökimádás harangjainak jótevőitől. 1934 nov. 6.*» Legalább egy szegény templom is részesül az Örökimádás híveinek áldozatkészségében.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

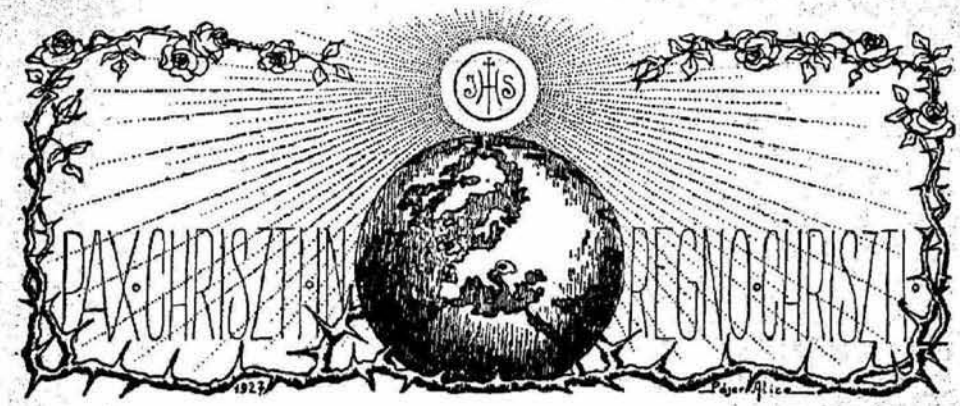
Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: *Mátra Gyula dr.:* A farsangvégi szentségimádás. — *Szabó Pál:* Galambfészek. — *Király Ödönné:* Hamvazás. — *Eöri János:* Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában. — *Neszmélyi Gyula dr.:* A legméltóságosabb Oltáriszentség történelmi csodái. — *Központi:* Februárhavi imaszándékunk. — Oltáregyesületi élet.

Az O. E. halottjai 1933-ban. Skopecz Gusztávné (még 1932-ben) Bp.; Zsitkai Antalné, Saáry Mária, Marám Mihályné, özv. Bálint Jánosné, Schneider Jánosné Bp.; Horváth Imréné Balatonszentgyörgy; Humpl Mátyásné Bp.; Máté Anna Balatonszentgyörgy; Varga Istvánné, özv. Pirchner Jánosné Bp.; Farkas János, Király Angyél Zaránk; Tóth Borbála, Koródi Mihály Törökszentmiklós; Vegele Ferenc Bp.; Oláh Mária Rimóc; Gokesch Mária-Valéria, Szijjártóné Bp.; Forgó Jánosné Alag; özv. Kukowszky Józsefné Bp.; Ács Ilona, özv. Boncz Lajosné, Biró Józsefné, Borovka Rezsőné, Böröcz Józsefné, Cselin Istvánné, Csapó Gézáné, Császár Jánosné, Denics Károlyné, Erdélyi Józsefné, Énekes Istvánné, Gombás Ferencné, Gecse Jánosné, Gampf Ignácné, Gállos Jenőné, özv. Grábics Vendelné, Heckenast Béla, György Józsefné, Havricsák István, Járó Gáborné, Kovács Anna, özv. Kobera Károlyné, Lengyel Istvánné, Matelik Józsefné, Molnár István, Molnár Istvánné, özv. Novák Károlyné, Németh Ignác, Német Jánosné, özv. Polgár Mihályné, Pap Gyula, Paár Antal, Paár Antalné, Prisznyák Boldizsárné, Rziha Vilmosné, Radits Gábor, Sass Józsefné, Somogyi Anna, Szabó Györgyné, Tóth Ferencné, özv. Tóth Józsefné, Tebeli Józsefné, Torma Imréné, ifj. Vizlendvai József, Vizlendvai Józsefné Pápa; özv. Büchler Mórné Bpest; özv. Győry Árpádné, Gór Istvánné Bpest; özv. Várady Elekné Dunaharaszti-Rákócziliget; Bakos Árpádné Bpest; Stéger Ilona Bpest; Slieder Margit, Slieder Julia Bpest; Varga Lajosné Bpest; Rácz Julianna Tarnaméra; Máté Teréz Ráksi; Perlaky Horváth Ilona Székesfehérvár; Tisz Lőrincné szül. Molmáni Mária Bpest; Jankovits Besán Endréné Veszprém; Szabó Dénesné, Borbála Inke; Král Gyuláné, Józsa Bpest; ft. Hudyma Béla káplán, Góbi Júlia Bpest; Vegyek Ferenc Bpest; Czinger Mihályné Erzsébet, Győry Ottilia Bpest; Győri Árpádné, özv. Karner Ágostonné Bpest; Forró Imréné Bpest; özv. Perubszky Albertné Bpest; özv. Sitter Jánosné Anna Ujhartyán; Tajt Lipótné; Borbála, Ecsédi Emánuelné Mesterszállás Bozsik Borbála Mesterszállás; Gyollai Julianna Mesterszállás; Ország Józsefné Borbála Ujhartyán; Pintér Gizella férjezett Acsády, Nagy Rudolfné Mária, Pelikán Józsefné Mária, Szlezák Imre, özv. Kosztolányi Istvánné Borbála, Pancsofár Ödön Gyón; özv. Szállási Károlyné Felsődabas; Mocsány Péter, Horváth Andrásné Rimócz; Aigner Antonia, Aigner György Bpest; Holzmann Erzsébet Rakamazon; Cseh Etel, Cseh Mária, Perflek József, Lenárt Katalin, Stomp Borbála Rakamaz; Dávid Mária Vámosmikola; nagycsepcsényi és muthnai Wladár Róbert Bpest; Holzmayer Gusztávné Bpest; Schick Ignácné Bpest. Imádkozzunk értük!

A farsangvégi szentségimádás.

AZ ÖRÖKIMÁDÁS TEMPLOMBAN, noha állandóan van szentségimádás az egész éven át, mégis külön tartunk úgynevezett negyvenórai szentségimádást a farsang három utolsó napján. Ezeken a napokon megszakítás nélkül folytatódik a szentségimádás éjjel-nappal, még pedig farsangvasárnap reggel 7 órától egészen hamvazószerdán este ½6 óráig. Tehát tulajdonképpen kétszer negyven órán át van egyfolytában szentségimádás; a farsangi bűnök engesztelésére.

A negyvenórai szentségimádás eredete legkésőbb a XVI. század eleje. Annak emlékére van, hogy az Úr szent teste 40 óráig pihent a sírban.

Az egyház mindig ajánlotta és nagy kiváltságokkal látta el a negyvenórai szentségimádást. Rómában kötelezően elő van írva és egész esztendőn át folytatva, örökimádássá lett.

Mi az értelme ennek az előírásnak?

XI. Kelemen pápa, amikor 1705 jan. 20-án kelt intézkedésével a negyvenórai szentségimádást elrendelte, szabályozta és búcsúkkal ellátta, elsősorban az eukarisztikus engesztelés gyakorlását akarta előmozdítani az örök városban. Az a Róma, mely középpontja a katolikus anyaszentegyháznak, legyen középpontja az engesztelésnek, még pedig úgy, hogy az «Úr szenvedésének emléke» a legfölségesebb Oltáriszentséghez kapcsolódjék az örök város lakóinak jóvátevő engesztelése. Minden év karácsonyán megkapják a római templomok az egész évi szentségimádási rendet és ahhoz pontosan alkalmazkodva az év minden napjának minden órájában, éjjel-nappal folyik az egymást érő negyvenórai ájtatosság. Az egyház gyöngéd gondoskodása is ez, a minden szentostyában sokszor egészen elhagyottan jelenlevő és sokszor meggyalázott szentségi Úr Jézus iránt. Bármikor éri ötet megbántás vagy megszentségtelenítés, állandóan ott van a buzgó szentségimádók hűségében és szeretetében az orvosság, a gyengéd szeretet édes balzsama.

Hogy mi éppen farsangvégén szoktunk 40 órai szentségimádást

tartani, annak magyarázata az, hogy a farsangi mulatságokon több alkalma van a bűnnek és sokszor igen gyászos az az aratás, melyet a fiatal lelkekben az ördög végez. Sok lelket legázol és otthagyja őket, mint a rablók áldozatukat a jerikói országúton. Sőt a bűn kifosztottjai, sebesültjei és megvakítottjai sokszor még kiáltani sem tudnak: «*Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!*» Valakinek ki kell imádkoznia számukra legalább azt az első segítő kegyelmet, amelynek erejével elindulnak a bűnbánat és elégtétel útján a lelki föltámadás felé. A farsangvégi szentségimádásnak ez ad időszerűséget és különös jelentőséget.

Legalább mi — az Oltáregyesület tagjai — legyünk közel a farsangvégi szentségimádáson az Úr Jézus Szívéhez és szentegyházunk szellemében iparkodjunk engesztelni és könyörögni a bűnösök számára kegyelemért.

Dr. Mátrai Gyula.

GALAMBFÉSZEK.

Jöjj, szent Galamb,
Zöld lombos sátram vár.
Bujj meg titkos rejtekén,
Lelkem csendes fészekén,
S legyünk együtt
Turbékoló galambpár.

Rakd a fészket,
Pelyheiddel melengesd.
Rakd le hét szent Tojásod,
Szárnyad alatt költögesd,
Mély álmából keltegesd;
Rólad szakadt magzatok,
A te hét Ajándékod.

Hívom nevén
A fészekből mind egyenkint:
Tudomány és Értelem,
Erősség és Félelem
Bölcsesség és Jótanács,
És Jámborság, — jöjj velem?

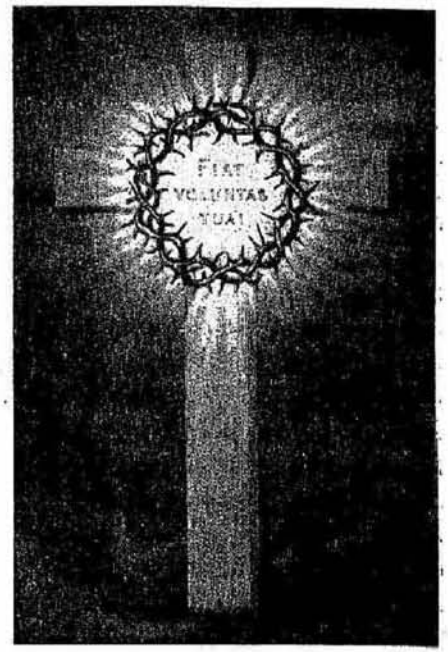
Menjünk, szálljunk
Fel az Ég kék mezőire,
Fel az Isten közelébe,
Túl a felhőn, túl a ködön,
Oda, hol a szent Fényözön.
Ott repdessünk, ott szárnyaljunk,
Ott pihegjünk, ott daloljunk...
Onnan könnyű átröppenni
Földi létből —
— Örök létbe.

Jöjj, szent Galamb,
Lombkoszorús sátram vár.
Bujj meg titkos rejtekén,
Lelkem csendes fészekén,
S legyünk együtt
Turbékoló galambpár.

Szabó Pál.

Hamvazás

Faldoklott az utolsó farsang dáridós éjtszakája. A klub bálterme lassan kiürült, csak a büffében lézengtek még néhányan a jókedvű fiatalok közül. Szekeres Bandiról mindenki azt hitte, hogy mámoros, pedig színjózan volt, hangoskodásával a derengő hajnalt akarta elijeszteni, amely a mulatozás léhaságára készült józan világosságot vetni. Még túlozta is a jókedvet, legalább híre megy, hogy nem bánta meg, amiért Gittáékkal nem ment haza éjfélkor. Nevetséges szeszélyeskedésnek tudta be a leánynak azt a kijelentést, hogy éjfél után hamvazószerda van, akkor már nem illik, sem nem szabad táncolni, tehát hazamennek. Hát Istenem! húshagyókeddre mindig is hamvazószerda következett és farsang utolján mindig reggelig tartott a tánc. Ő bizony nem ment velük, reggelig mulatott.

Szédülő fejjel lépett ki az utcára, fülledt testén végigborzongott a csipős februári virradat. Gallérját felhajtotta, fehérkeztyűs kezét a zsebébe süllyesztette és nekivágott a csendes budai utcáknak. Kegyetlenül fázott, szinte remegett tőle az egész teste, tehát alaposan meggyorsította lépteit. Messziről már az Erzsébet-híd körvonalai bontakoztak ki, az első villamosok is megindultak, már számolgatta, hogy hány órára lesz otthon és borzongva gondolt a puha fehér ágyra — amikor ujjai idegen tárgyat tapintottak meg a zsebében. Megállt, óvatosan kivette s tenyerében apró gyöngyházolvasó feküdt. Első pillanatban azt hitte, hogy elcserélték a kabátját, majd amikor meggyőződött, hogy az az övé, bosszúsan rántott egyet a vállán.

— Bizonyosan Gitta! — harapott az ajkába — de csalódik, ha azt hiszi, hogy bűnbánóan visszaviszem neki! Itt átmegyek a hídon s a ferencesek templomában leteszem valahová, vigye el, akinek kell.

Idegesen gyűrte, markolta, morzsolta a síma szemeket s míg a dunai szélben hideglelősen vacogott a teste, dermedt keze lassan felengedett. Megkönnyebbült sóhajjal lépett be a templomba. A nehéz posztófüggöny zajtalanul csapódott le mögötte, kellemes meleg bizalmasan cirógatta meg a hideg-

töl lángvörösre csípett arcát. A templomban már ájtatóskodók ültek, nem sokan, de elszórtan, majd mindenfelé, úgy hogy hirtelenében nem tudta észrevétlenül sehova letenni az olvasót. Meghúzódott egy sötét sarokban és alkalmas hely után kémlelt. Egyszerre tudatára ébredt, hogy keze, melyre az olvasó egészen ráfonódott, milyen meleg. Furcsa babonás ijedtség vett erőt rajta, sietve lefejtette ujjairól, kirántotta a zsebéből és a földreejtette. Az olvasó a csöndben nagyot koppant a kőkockán, a körülötte ülők hátranéztek, kénytelen volt lehajolni és megszégyenülten felvenni. Másik zsebébe tette és még türelmetlenebbül kezdett a szemekkel játszani. Természetesen a másik kéz is kezdett melegedni a folytonos mozgatástól. Ködös agyában megállt a gondolat, most már határozottan félni kezdett. Beült a padba s nézett zavartan, kicsit ijedten az oltár felé. A melegség elbágyasztotta, szempillái nehezek lettek, a meggyujtott gyertyák lángjai imbolyogva táncoltak előtte. Néhány perc mulva kis ministránsgyerek jött elő, ügyesen tett-vett az oltár körül, Szekeres Bandit most már a legnagyobbfokú megdöbbenés tartotta izgalomban. A saját képmását vélte benne felismerni, az egykori egri kis diákét, aki a ciszterci atyáknál olyan boldogan szolgált az oltáráldozatnál, aki olyan sokszor ígérte ott, hogy ha megnő, akkor igazi szolgája lesz az Úrnak. Ó, de régen volt, de régen szolgálja a föld zsarnokát, a sátánt! Megszégyenült szomorúságban ült, zsibbadt elmélyedéséből akkor sem ébredt, amikor a szentmisének vége lett és a kis ministránsgyerek eltűnt. Mindjárt ezután lila palástban hajlott öreg pap lépett az oltár elé, mögötte hosszú sorban szerzetesek fehér karinges csapata következett s megkezdődött a hamuszentelés szertartása, majd a hamvazás. Volt benne valami komor fenség, valami megindító magasztosság, amint abban a misztikus világításban bűnbánó fejhajtással térdeltek és hittől átszellemülten, vezeklésre készen fogadták a fejükre hulló hamut.

Szekeres Bandinak most hirtelen eszébe jutott az utolsó iskolai éve, amikor betegen feküdt és nem mehetett a többiekkel hamvazkodni. Annyira beteg volt és éppen akkor olyan rosszul érezte magát, hogy állandóan a halál gondolatával foglalkozott. Az internátusi betegszobában rajta kívül senki sem volt, elhagyatottnak érezte magát, érzékenykedve leste az ajtót, mikor jönnek be már hozzá. És csakugyan nyílt az ajtó, bejött az osztályfőnöke, kis tálcán hozta a szentelt hamut s ráírta vele a kereszttel homlokára: Memento Homo . . . Őt nagyon meghatotta akkor ez a szertartás, még sírva is fakadt. Az osztályfőnöke szótlanul cirógatta a haját, hagyta, hogy sírjon, hogy egy kicsit féljen a haláltól. Aztán, mint ahogy a gyóntatószékben szokta kedvesen, szeretettel beszélgetni kezdett vele. Sokáig időzött nála s mielőtt elment volna, mégegyszer megjelölte a homlokát a kereszttel s azt mondta: szeretném hinni, hogy ez a mai nap kitörölhetetlen emléket hagyott lelkedben. Szívemből kívánom, hogy a jó Isten juttassa is eszedbe

mindannyiszor, valahányszor eltéveszted a kereszt nyomát, valahányszor életedben letérsz az egyedüli igaz útról.

És lám, most eszébe jutott! — riadt a valóságra. — Csakugyan letért volna az útról? Csakugyan az élet durva keze letörölte homlokáról az oltalmazó keresztet? Csakugyan eltévesztette a kereszt ösvényét és rátért a szélesre taposott, kényelmes útra? — faggatta önmagát.

Válasz helyett a szíve erősebben kezdett dobogni, ujjai megkeresték a gyöngyházolvasó szemeit, simogatta, peregtette és mire elérkezett a feszületéig, akkor tudta már, hogy mit kell tennie. Ő is beállt a hamvazáshoz járuló hívek hosszú sorába és meghajtott fejjel, de égre talált lélekkel megindult a nagyböjt vezeklése felé. *Király Ödönné.*

Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában.*

A katholikus akció és az Oltáriszentség.

Amikor a felejthetetlen emlékű nagy pápa: XIII. Leó közeledni érezte halálát, mégegyszer szólt a földkerekség katholikusaihoz. Szívből fakadt pásztorlevélben fordult hozzájuk, amellyel aztán le is zárta tartalmas körleveleinek sorozatát. Ez legyen — mondotta — utolsó körlevelem, mielőtt még üt távozásom órája. Valóban, ez volt utolsó enciklikája. Akkor írta alá (1902-ben), mikor a Szent Péter-bazilikának harangjai Úrnapját hirdetni megkondultak.

E körlevél tartalma *Jézus Krisztus szentséges testének és vérének* himnusza. Reszkető kézzel írta le az agg pápa e szavakat: «Most, hogy távozom innét, csak *egy* a kívánságom: hálára és tiszteletre gyujtani minden szívet *a legjótségesebb Oltáriszentség iránt*». Arra kérte püspöktestvéreit, hogy szíve érzelmeinek tolmácsolására meggyőző szavakat használjanak s a híveket mindenütt e drágalátos szentség gyakori vételére buzdítsák.

Ez volt a nagy pápának végrendelete, amelyben a huszadik század kezdetén erőteljes vonásokkal rajzolta meg az egyházi tevékenység alapvonalait.

S amit Leó pápa végrendeletében leírt, azt X. Pius folytatta. Leó utolsó körlevelében az Egyház egész tevékenységét az emberek üdvössége érdekében az apostolnak ezen szavaival foglalta össze: «*mindent megújítani Krisztusban*». Ez az apostoli szó Leó utolsó körleveléből átcsendül Pius első enciklikájába; az ő pápaságának programmja és jelszava lesz. Leó beleköltötte a világba a tridenti zsinat felhívását: «Bárcsak *minden szentmisében áldoznának* a jelenlevő hívek nemcsak lelkileg, hanem *szentségileg is!*» Pius kitárja a szentély kapuit, int és sürget mindenkit, hogy minél gyakrabban járuljon az Úr asztalához.

* Bertram bíbornok Im Dienste und Geiste der kath. Aktion c. művéből.

Ime az apostoli szentszék részéről *az eucharisztikus mozgalomnak* erőteljes sürgetése.

Nemde, mintha mélységes mélyeiben ragadta volna meg e mozgalom egész kedélyvilágunkat! Nem érezzük valamennyien a szeretet hatalmát, a vágy erejét, amely a tabernákulumhoz visz? A szent szeretetnek ezen erejéről van sejtelme mindenkinek, akinek az eucharisztikus kongresszusokon volt alkalma férfiak és nők ezreinek szemében a lelkesedés tüzét, a meggyőződésnek szilárdságát s a nagy békességnek boldogságát megfigyelni; van erről sejtelme mindenkinek, aki Úrnapjának reggelén olvasni tud a gyermekszemekben.

Ez a mozgalom, melyet szent vallásunknak legfölségesebb titka táplál, minden időkre a gócpontja ama messzetekintő és mélyrenyúló feladatoknak, amiket ez a szó: katholikus akció magában foglal.

«Vágyva vágytam ez óra után» — mondotta Krisztus Urunk, mikor az Oltáriszentséget rendelte. «Vágyva vágyunk mindig és újból ezen órának visszatértére» — cseng a szíveken át évről-évre, mikor a harangok Úrnapot ünnepelni hívnak.

Ez a hívás belecsendül a mindennapi életbe, bele minden foglalkozási körbe; az eucharisztikus mozgalom növekvőben van. Ahol csak mélyebben fogta meg a szívet az Oltáriszentség szeretete, látjuk, mint virágzik ki ott gondolkodásban és cselekvésben ama természetfölötti kegyelmi élet, ami Krisztus halálának és feltámadásának gyümölcse. Ott tavaszi fuvalmak és szent örömök járnak. Ott nem sötét a hangulat. Ó, nem, hanem mély szeretetáram, titokzatos vágy vonul végig mindenen aggódásnélküli bizalom kíséretében. Így néznek mélyen vallásos érzésű katholikusok az utolsó vacsora titkára.

Ki tudná szavakba foglalni az izzó szeretetet, a szent hangulatot és a mély örömet, mely Nagycsütörtökön elfog minden igazi krisztushívő szívet? Olyan érzések ezek, amikre mindama szent tanítók, köztük egy Szent Bernát, akiknek ajkai pedig majdhogy angyalok nyelvén szóltak, ezekre nem tudtak szavakat találni.

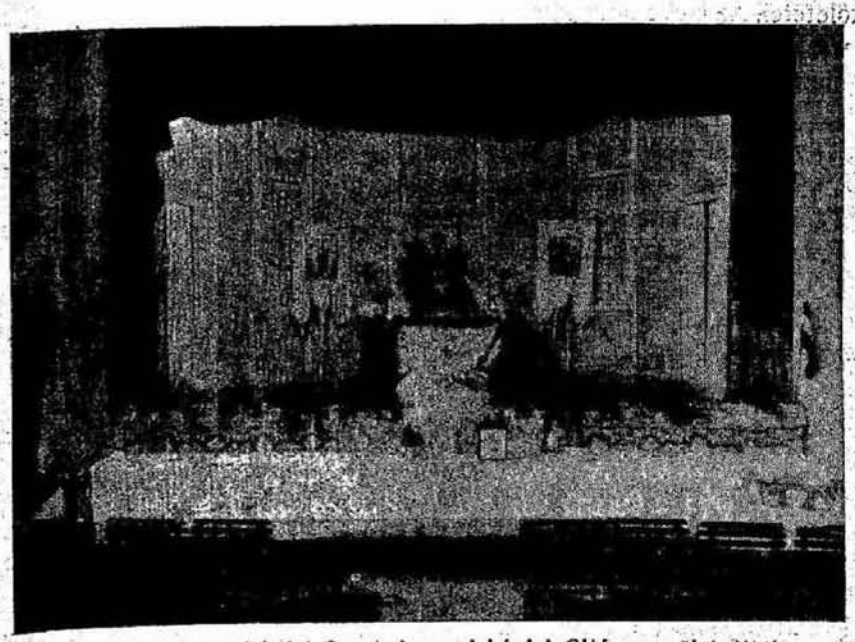
A katholikus akciónak eszményi feladataképpen jelölte meg XI. Piüs pápa: a távolállók részére szent vallásunk kincseit hozzáférhetővé tenni. Minden kincsek között éppen ez a legnagyobb lenne kivétel? Bizonyára nem.

Próbáljuk meg, idézzük emlékezetünkbe *a célt*, amelyet Krisztus Urunk a szentáldozás elrendelésekor szemelőtt tartott, aztán a szentáldozás *hatásait*, hogy figyelhessünk azokra *az intelmekre*, amiket az oltár előtt csendben égő öröklámpa hozzánk intéz.

Tárjuk ki szívünket a legfölségesebb Oltáriszentség kegyelmeinek. Amikor megérkezik a tavasz s hozza az enyhe levegőt és napsugarat, mily mohón tárjuk ki neki lakásunkat s engedjük a fényt és meleget beáramlani. Sokkal

üdítőbb a tavaszi lég a lelkiéletben. Krisztus maga akar betérni hozzánk istenségével és emberségével; tavaszi levegőt és napsugarat akar hozni az égi magasságokból a szívbe és értelembe, a kedélybe és akaratba. Tárjuk hát ki neki a szívünket. Szóljon hozzánk maga az Üdvözítő a szentáldozás jelentőségéről.

Már a név, amivel az Üdvözítő megígértetett, sejteti velünk az Oltáriszentség jelentőségét. «Ime, a Szűz foganni és fiút fog szülni, akinek neve Emmánuel lesz.» (Iz. 7, 14.) Így hirdette Isten előre a próféta által a Megváltó

Részlet a miskolci Szent Anna-plebániai Oltáregyesület által rendezett kiállításból.

eljövetelét. «Emmánuel, vagyis: *velünk az Isten*» (Máté 1, 23.) — magyarázza az evangelista a Messiás bölcsőjénél.

«Velünk az Isten», Istennek kapcsolata az emberekkel, ez a lényege minden vallásnak, ez a célja a Megváltó üdvösségútjainak. Csodálatos utak! A Gondviselés öröktől fogva tervezte és építette azokat, hogy az összeköttetést a bűnös, tévelygő emberrel ismét helyreállítsa. Csodálatos utak! Céljukat abban a pillanatban érték el, amikor maga az Istenfia emberré lett, amikor az istenségnek második személye magáravette természetünket s emberi testben járt-kelt, tanított s *engesztelő halált* halt. A megváltás műve *az összességre nézve* ezzel be is volt fejezve. Most már csak a keresztfa *gyümölcseinek az egyes*

emberekre való alkalmazása volt hátra. *Ezt* a célt szolgálja Krisztusnak állandó tevékenysége az Egyházban.

A feltámadt Krisztus mennybemenetele után nem hagyott el bennünket. Köztünk akart maradni, nemcsak emlékében, nemcsak tanításában és láthatatlan kegyelmével, hanem állandó személyes tevékenységével, üdvösségünk továbbmunkálásával, Egyházának továbbépítésével. Segítve és bátorítva akart folyvást közelében lenni mindazoknak, akik apostolkodva dolgoznak az ő művén, különösen az ő kedves, laikus apostolainak, országa heroldjainak.

«Egyházamat erre a sziklára akarom építeni», terád, Péter. Ez volt az alapkőletétel. Az első Pünkösd ünnepén az Építő megrajzolja nagy vonásokkal építkezésének alapvonalait a föld összes népeinek belevonásával. S most ezen az épületen és ebben az épületben dolgozik égi *kegyelemintézményei* révén.

Ismerjük ezen intézményeket, napról-napra érezzük magunkon erejüket. Oly szívesen emlékezünk az alaptörvényekre, amiket Krisztus annyira világos szavakkal adott örök országának, az Egyháznak.

Tanítsátok minden népet! Aki *titeket* hallgat, *engem* hallgat! Így rendelte Krisztus Egyházának tanítóhivatalát.

Kereszteljétek meg őket, hogy *újjászületessenek* vízből és Szentlélekből. Tehát valóságos újjászületésről beszél. Világosan annyit mond ez, mint: *a természetfölötti életnek* közlése minden egyessel a szent fürdő által Isten házának kapujában.

Akiknek *megbocsátjátok bűneiket*, meg vannak bocsátva. Így akarja Krisztus azokat a sebeket gyógyítani, amiket a gyarló emberek tévedésük következményeképpen kapnak. A bűn által elveszett vagy meggyöngült kegyelmi élet a bűnbánat szentségében áll ismét helyre.

Így biztosította számunkra az élet Istene az istenfiúságnak elnyerését, az isteni életben való részesedést. Még világosabban hangzanak Krisztus szavai, amikor e szentségekhez még ama titkot kapcsolta, amely az összes többi szentségeknek betetőzése és koronája.

A csodálatos kenyérszaporítás után történt, hogy az izraeliták az Üdvözítőtől jelet kívántak, mielőtt még isteni küldetésében hinnének. Ugyanakkor hivatkoznak a mannaesőre a pusztában s a Messiástól hasonló jelet követelnek. Ekkor érkezett el a pillanat, amelyben Krisztus föltárta titokzatos szándékait. Éppen az imént bizonyította be fölényét a természet törvényei fölött a kenyérszaporítással s a tenger hullámain járásával. Ez a követelés, hogy a mannához hasonló jelet műveljen, az égből kenyeret adjon, alkalom volt szándékainak kinyilvánítására. Kijelenti hát: «*Én vagyok* az élő kenyér, aki az égből jöttem. Az élet kenyere vagyok. A kenyér, amelyet én fogok adni, *az én testem* a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van. Az én testem *valóban* étel, az én vérem valóban ital. Aki ezt a kenyeret eszi, örökre él.» (Já. 6.)

Ez volt az ünnepélyes meghirdetése minden szentségi titok között a legnagyobbnak. Amit a manna a pusztában jelképezett, amit az áldozati kenyerek és boradományok az ószövetségi templom oltárasztalán jeleztek, az most nyilvánvalóbá lett Krisztus eme ígéretének szavaiban. Vajjon hitelre találnak-e szavak?

Elérkezett a választás órája. A hit Jézus testének és vérének táplálékmivoltában — választúton állt. «Tanítványai közül sokan visszaléptek» — mondja a biblia. Villanó és kérdő tekintettel néz a Messiás az apostolokra. A hívők nevében ekkor előlép Péter, a «sziklaférfi» és kimondja az elhatározó szavakat; föltétel és tartózkodás nélkül megvallja hitét az újszövetségi kenyerében ezzel a megindokolással: «Hiszen te vagy az élő Isten fia». Egy ilyen szentség valódiságának Krisztus istensége volt a záloga.

(Folytatása következik.) *Éöri János.*

A legméltóságosabb Oltáriszentség történelmi csodái.*

Aquinói szent Tamás szerint a legméltóságosabb Oltáriszentség maga az Úristen legnagyobb csodája. A hozzáfűződő csodák pedig arra valók, hogy ennek a legnagyobb csodának hitében bennünket megerősítsenek. Ezért kezdjük meg most közölni — minden számban lesz egy — az Örökimádásban a legfölségesebb Oltáriszentség történelmi csodáit. Mindezen csodák, amelyekről szó lesz, gyönyörű koszorúként fonódnak a legfölségesebb Oltáriszentség köré és különösen alkalmasak arra, hogy az eucharisztikus buzgóságunkat gyarapítsuk.

A douai-i csoda.

Douai flandriai város a XIII. században a Stadiugue-ok garázdálkodásának volt színhelye. Ezek nemcsak antiszociális, de vallásellenes elveket is vallottak s a többi között az Úr Jézusnak a legfölségesebb Oltáriszentségben való jelenlétét is kétségbevonták. Mint IX. Gergely pápa elítélő bullájából kitűnik, még a legszörnyűbb szentségtörésektől sem riadtak vissza.

S mit tett a jóságos Ég ezen szörnyű gaztettek láttán? Cantimpré Tamás, dömés atya sorait idézzük, aki szemtanuja volt az eseménynek:

«Húsvét idején a Szent Amé-templom egyik papja áldoztatott. Egyszer csak észreveszi ám, hogy egy Szentostya fekszik a földön. Ijedten ereszkedik térdre, hogy a szentostyát fölemelje, de a Szentostya abban a pillanatban a levegőbe emelkedik és a kehelykendőre helyezkedik. A pap cso-

* Couet: Histoires eucharistique-ja után, szabadon.

dálkozó kiáltására odafutnak a kanonokok és a kehelykendőn gyönyörű kis gyermeket látnak feküdni. Összehívják a népet is, hogy lássák a csodát.

Hallván ezt magam is, Douai-be mentem és kértem az esperest, mutatná meg nekem is a csodálatos Szentostyát. Kinyitotta a ciboriumot, a hívek, akik jelen voltak, többen fölkiáltottak: Itt van, én látom! Itt van én látom az Üdvözítőmet! Magam megdermedve hallgattam ezt, de nem láttam mást, mint egy nagyon fehér ostyát, noha nem éreztem lelkiismeretem szerint semmiféle bűnt a lelkemen, ami akadálya lehetett volna a csoda látásának.

De nem sokáig tartott nyugtalanságom, mert pár perc mulva már láttam én is Üdvözítőmet, csakhogy nem kis gyermek, hanem férfi arcával. Fején töviskoszorú, homlokáról két vércsepp gördült le. Térdreestem és könnyezve imádtam Őt. Mikor szemem újra ráemeltem, már nem láttam sem a töviskoszorút, sem a vércseppeket, hanem egy végtelenül tiszteletreméltó, túlvilági szépségű férfiarcot. Jobbra volt fordulva, úgy hogy a jobb szeme alig látszott. Orra hosszú és egyenes, orrcimpái íveltek, két szeme nagyon szelíd és jóságos és hosszú haj esett a vállára, szakálla, borotva és ollótól érintetlen, magától az áll alá hajolt és az igen szépséges száj körül kétfelé hajolt, mint általában az olyan fiatalembereknél, akik kezdete óta meghagyják szakállukat. Homloka széles, az arca sovány és az egész fej az elég hosszú nyakon kissé előrehajlott. Ime a csodálatos szépségű arc képe.

Egy-egy óra leforgása alatt többfélekép látták az Üdvözítőt: egyesek keresztrefeszítve; mások mint ítélőbírát; a legtöbben pedig kis gyermek formájában látták.» Ennyi van följegyezve Cantimpré atya által. Az Annales de Flandre értesítenek arról, hogy ennek a szentostyának a csodája mindig megismétlődött, valahányszor kinyitották az edényt, amelyben őrizték, vagy nyilvános imádásra tették ki. Nem egyformán látták a hívek. A tisztalelkűeknek legtöbbször kedves gyermek formájában mutatkozott az Úr Jézus, a bűnösök a keresztrefeszített Jézust, az eretnekek pedig a haragvó Bírót látták. Vannak följegyzések arról, hogy 1356-ban már külön ünnepe volt ennek a csodálatos Szentostyának, külön társulattal, melynek tagjai a legfölségesebb Oltáriszentség kultuszának terjesztésével foglalkoztak. Meg is maradt a csodálatos Szentostya egészen a nagy forradalomig és az utolsó körmeneten, melyet a csodálatos Szentostya tiszteletére tartottak, még voltak olyanok, akik látták a csodás Szentostyát egy táblán, amelyen fekve mindig húsvét nyolcada alatt a szentélyben, a hívek imádására elhelyezték. 1790-ben bezárták a templomot és mikor a forradalmárok ki akarták rabolni a szentségházat, az áldoztatókelyheket és a csodás Szentostya tartóját is üresen találták. Jámbor kezek előzték meg őket. A templomot lerombolták és most a Szent Jakab-templomban van a csodás Szentostya kultuszának központja. *Neszmélyi Gy. dr.*

Februárhavi imaszándékunk:

Szentséges Atyánk a pápa.

Bár máskor is imádkozunk a Szentatyáért, bár éppen az oltáregyesület tagjai azok, akik legtöbbször gondolnak — búcsúelnyerés, ünnepségeik, napi imádságaikban — a Szentatyára ebben a hónapban, amikor évfordulója van Őszentsége pápává koronázásának és nagyjelentőségű uralma kezdetének, különösen gyakori és bensőséges legyen imádságunk Szentséges Atyánkért.

A pápa Jézus Krisztus helytartója. Milyen szentnek kell lennie, hogy erre a rangra méltó legyen!

A pápa az egész Anyaszentegyház feje. — Mennyi kegyelemre van szüksége, hogy képes legyen erre az emberileg betölthetlen feladatra!

A pápa van hivatva arra, hogy megvalósítsa az Úr Jézusnak a lelkekről való gyengéd gondoskodását. Figyelmének ki kell terjednie mindenre. A világegyház kisebb egységeit, nemzetek, egyházmegyék, társadalmi osztályok, családok és sokszor egyes nagy egyénekhez neki kell közvetíteni Krisztust: kegyelmével, útmutatásával, erejével stb., másszóval rajta keresztül minden másnál jobban meg akar nyilatkozni az Úr Jézus. Mennyi rátermettség, mennyi kiváló tulajdonság, mennyi egyéni közreműködés az értelemben, akaratban szükséges ehhez!

A pápát kimondhatlanul gyűlölik a Krisztus és az egyház ellenségei. Mennyi lelkierő kell ahhoz, hogy elviseljen minden támadást, akár nyílt, akár titkos fondorlatos az!

Úgy-e, kedves oltáregyleti testvér, érted, hogy jogos ez a februári imaszándék és buzgón fogsz imádkozni Szentséges Atyánkért, a pápáért. Annak az Úr Jézusnak szerzesz vele örömet, aki Szent Péter apostolnak és minden utódjának mondta: «Te Péter vagy és Én e kősziklán építem Anyaszentegyházamat... és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta». Igen ehhez kell a mi imádságunk, amelyre számított az Úr Jézus a kegyelem rendjében is érvényesülő isteni igazságosság miatt. Február 11-én az Örökimádásban a 8 órai szentmisén végzendő közös szentáldozásunkat XI. Pius pápáért ajánljuk fel. Aki nem jöhet el otthon tartson lelkileg velünk, a saját templomában, ugyanezen szándékra végzett szentáldozásával.

* * *

Az Oltáregyesület tagjai februárban a szokott feltételek mellett a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 1-én; 2-án (két teljes búcsú, egyik az első péntek, másik az ünnephez kötve); február 26-án, a havi imádási óra napján; egy tetszés szerint választott napon; a havi összejövetel napján, ha szentmisén résztveszünk és prédikációt hallgatunk.

* * *

Az Oltáregyesület pénzügyminiszterileg (172.547. IX. fő. 1933 számmal) engedélyezett tárgysorsjátékának húzása február 12-én ½7 órakor lesz az ünnepi templomi ájtatosság után a központi ház (IX., Üllői-út 77.) Szent Erzsébet-termében. Belépésre a sorsjegy felmutatása jogosít. Még kapható sorsjegy. Ára 50 fillér. 100 darab értékes nyeremény!

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Választmányi ülésünk volt jan. 12-én a központi házban. A választmányi ülés magáévá tette Eszterházy Mary grófnő indítványát, a 40 órai szentségimádás terjesztéséről. Dr. Mészáros János prelátus, érseki helytartó — aki a választmány ülésén elnökölt — azt hiszi, hogy miután úgyis megvan a nappali szentségimádás minden napra beosztva az egyházmegyékben, nem lesz nehéz a szentségimádást éjjeli imádással — amelyre férfiak volnának beoszthatók — meghosszabbítani és így több 40 órai, esetleg igazi örökimádást biztosítani. Ahol erre mód és alkalom kínálkozik, máris szorgalmazhatja az Oltáregyesület a napi szentségimádásnak éjszakára való meghosszabbítását és fölajánlhatja annak megrendezéséhez segítségét.

Új terjesztőnők. A központ új terjesztőnőivé *özv. Lippach Sándorné* és *özv. Tavassy Lajosné* úrnőket nevezte ki a választmány. Mindketten rászolgáltak erre a bizalomra eddigi buzgó agilitásukkal. Terjesztőnők lettek még: *Lausch Rezsőné* Angyalföldön, *Cselkó Gáborné* elnöknő a Szent Imre városi oe.-ben, *Székely Lászlóné* elnöknő a Tisztviselőtelepen.

A Krisztus Király-plébánia oltáregyesületének elnöknője, Müller Alajosné úrnő lemondott tisztségéről. Sajnáljuk távozását, mert igen sok jót tett tevékenységével. A szentségi Jézus jutalmazza meg érte.

† Nagycsepcsényi és muthnai Wladár Róbert ny. központi állampénztári főigazgató 1933 dec. 19-én rövid betegség után elhúnyt. A boldogult mindig agilis részt vett a koronázó templom oltáregyesületének életében; az oe. ünnepélyein sokszor szerepelt saját szerzeményeivel. Legutóbb egy zenei misztériumot írt, amelynek előadását azonban már nem érte meg. Ajánljuk őt az oe. tagok imáiba. R. i. p.!

A tisztviselőtelepi oltáregyesület új elnöknője *Székely Lászlóné* úrnő lett. Isten áldását kívánjuk működésére és a tagok bizalmát, szeretetét kérjük részére.

Jelentések érkeztek be *Ócsáról, Tisztviselőtelepről, Bpest-Külsőkelenföldről, Herminamezőről.* Örülünk ezeknek a jelentéseknek, mert arról tesznek tanuságot, hogy az oltáregyesület az illető helyeken hivatása magaslatán áll. *Ócsáról* azt írják, hogy *mióta az oltáregyesület megvan, a hitéletben örvendetes javulás tapasztalható.* — *A Tisztviselőtelepen* 271 a tagok száma, akik közül 77-en nem tudtak alamizsnát adni nehéz anyagi helyzetükben, de továbbra is hűségesen teljesítik többi kötelességüket. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogyha valaki olyan nagyon szegény, hogy nem tud alamizsnát adni, akkor is megnyeri a búcsúkat, *ha legalább a havi áj tatosság alkalmával 2 fillért tesz az oe.-perselybe.* Ez összesen 24 fillér egy évben. — *Külső-Kelenföld* oltáregyesülete nov. 26-án rendezett teaestélye jövedelméből 35 P-őt juttatott az oe. központjába. Isten fizesse meg! — *Herminamezőn* már a jövendő új templomuk egyházi felszerelésére is gondolnak, mint az ügybuzgó elnöknő, *Kucsera Mihályné* úrnő jelentéséből kitűnik, mert a tagok 1 albacsipkét, 2 ministránsingcsipkét és 16 m keskeny csipkét készítettek. A hivektől egy szép karinget és egy áldoztatópad-terítőt, a fehér apácáktól pedig gyönyörű kazulát kaptak. Sajnálattal vesszük tudomásul, hogy az oltáregyesület éléről távozott *Mihalovics kanonok úr,* aki mindig *lelkéből öntött lelket* az oe. tagjaiba. Isten fizesse meg fáradozását. Utódjává *Dobozy Dezső* káplán urat nevezte ki az érseki helytartó úr őméltósága. *A szentségi Jézus bőséges kegyelme kísérje munkáját.*

A szombathelyi egyházmegyei oltáregyesületek igazgatójává *dr. Pápai János* papnevelőintézeti lelkiigazgatót nevezte ki a szombathelyi püspök úr Őnagyméltósága. Nagy örömmel közöljük ezt a hírt, mert a spirituális-igazgató úr nemcsak kormányozhatja az oe.-ket, de munkásokat, megfelelő vezetőket is nevelhet az egyházmegyei oltáregyesületeknek. Isten áldása legyen működésén.

Tóth József nagyprépost-prelátus úrnak, aki közel 40 éven át volt a szombathelyi egyházmegyei oltáregyesületek igazgatója, ezúton is hálás köszönetet mondunk azért a nagylelkű jóságáért és ügybuzgóságáért, mellyel az oltáregyesület ügyét mindvégig fölkarolta. A szentségi Úr Jézus legyen érdemekben gazdag munkásának bőkezű jutalmazója.

A «Miskolci Kath. Tudósító»-ból közöljük a következő híradást:

Oltáregyesületi díszközgyűlés a Szent Anna-plébánián. A Szent Anna-plébániai Oltáregyesület november 26-án tartotta a Szent István-utcai kultúrházban beszámoló díszközgyűlését Rétay Kálmán apátplébános elnöklésével. Megnyitó beszédét az Oltáregyesületeknek külföldön s hazánkban való megalakulásának történetével vezette be, s elismerő szavakkal méltatta a plébániai egyesület munkálkodását és nemes feladatának sikeres megoldását. Majd Csintalan József szentszéki tanácsos, diósgyőrvasgyári esperesplébános a hívő katholikus jelleme, tárgyról tartott a jelenlevők nagy tömegét magával ragadó, mélyen szántó ünnepi beszédet. Az igazgatói jelentést, melyet lapunk más helyén egész terjedelmében közlünk, Tempfli Gyula káplán olvasta fel. Szikra Gyula egyházközségi világi elnök a hívek köszönetnyilvánítását tolmácsolta azok iránt, kik oly önzetlenül vettek részt az Oltáregyesület munkájában. A Felsőmiskolci Dal- és Önképzőkör dalárdájának szereplése, Kovaliczky Mária szavalata és Baradnay József énekszámai tették széppé és kedvessé a legméltóságosabb Oltáriszentséget dicsőítő és mindenkit felemelő ünnepséget. Az új tisztikar és választmány következőleg alakult meg: elnök Kertész Jenőné ezredesné, alelnök özv. Kocsán Kornélné, titkár és jegyző Weinreich Bella, pénztáros Baradnay Józsefné, számvizsgálók Kletz Gáborné és Lippóczy Béláné, templomgondozó szakosztály elnöke Kalcher Győzőné, alelnöke Csorba Jánosné, propagandaszakosztály elnöke Horváth Olivérné, alelnöke Adorján Árpádné. Választmány: Bacskay Dezsőné, Beliczky Sándorné, özv. Csollák Illárné, Eichinger Ilona, dr. Hajós Anna, Galajda Jánosné, Hegedüs Árpádné, Juhász Sándorné, Kalcher Elvira, Kálnássy Gézáné, Kispál Ferencné, Komár Hermin, Molnár Emilné, Nagy Imréné, Nehéz Margit, Pacziga Istvánné, Póta Istvánné, Somogyi Károlyné, Szebennyi Józsefné, Szentmiklóssy Margit, özv. Tóth Lászlóné, dr. Török Józsefné, Visztra Jánosné, Wilhelmb Margit, Ujvári Andrásné, dr. Vajó Józsefné rendes és Málnássy Vincéné, Feldbauer Olga, Gyulai Dezsőné, Makovicz Lajosné, Lakatos Sándorné, Murányi Jánosné, Simon Józsefné, Jó Jánosné, Jankovics Julia póttagok.

Lelkigyakorlatos központi házunkban (Bpest, IX., Üllői-út 77.) a következő csoportos lelkigyakorlatok lesznek a nagyböjtben:

Febr. 14—18-ig. Szent Anna-kongregáció; csatlakozhatnak munkásnők. Vezetője P. Puskássy, lazarista.

Febr. 19—23-ig az oltáregyesület választmánya, terjesztőnői, a Keresztény Anyák és Hétfájdalmú Szűz

kongregációja ; csatlakozhatnak úriasszonyok. Vezetője P. Révay S. J.

Márc. 7—11-ig a Virgo Reparatrix kongregáció ; csatlakozhatnak a legalább négy polgárit végzett és 18 éven felüli leányok. Vezetője P. Figula S. J.

Márc. 12—17-ig magasabb képzettségű hölgyek (asszonyok és leányok) számára. Vezetője Mgre Dr. Tiefenthaler.

Minden lelkigyakorlaton 30 bentlakó számára van hely. (Ellátási díj igények szerint.) Bejárók korlátlan számmal jöhetnek.

Az Oltáregyesület összes tagjainak lelkigyakorlata az Örökimádás-templomban *márc. 18-án* este ½7-kor kezdődik és márc. 25-én, virágvasárnap reggel a 7 órai szentmisén közös szentáldozással végződik. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgatónk lesz.

Az alsóvizivárosi oltáregyesület jan. 21-én este 7 órakor műsoros teaestélyt rendezett szép sikerrel. Az összes szereplők oltáregyesületi tagok vagy gyermekeik voltak. A központ képviseletében dr. Mátrai ügyvezető igazgató jelent meg és mondott beszédet.

A Bpest IX. ker. Soroksári-úti egyházközségi oltáregyesületről Sánta Antalné úrnő elnöknő tollából a következő beszámolót kaptuk :

«Október 14-én mult öt éve, hogy egyházközségünk Oltáregylete megtartotta alakuló gyűlését. Akkor beiratkozott 72 tag, felvette a megszentelt érmet s megkapta a tagsági könyvecskét. Azóta a tagok száma 172-re nőtt. Ezek közül meghalt 4, elköltözött 31, kimaradt 18, maradt 119 tag.

Az Oltáregylet alakuló gyűlése óta minden hó első vasárnapján közös szentáldozást és szentségimádást végeznek a tagok. Délután, a szentséges litánia után oltáregyleti gyűlés van, melyen szép számmal jelennek meg a tagok. Minden évben a nagy böjt folyamán lelkigyakorlatot tartunk. A tagok rendben tartják az egyházi fehérneműt, gondozzák és takarítják a kápolnát oly szépen, hogy mindenki a legnagyobb elismeréssel emlékezik meg kis kápolnánkról. A szentsír és az úrnapi oltárok felállításához és díszítéséhez minden tag tehetségéhez képest járul hozzá virággal és munkával. A körmeneten egyleti zászlónk alatt vonulunk fel égő lámpával.

Résztveszünk a szegénygondozásban, betegeket látogatunk és lelkigondozáson is fáradozunk. Segítségére vagyunk minden bajbajutott felebarátunknak, a rendezetlen házasságot szorgalmazzuk rendbehozni. Az elsőáldozó gyermekeket minden évben megreggeliztetjük szépen megterített és virággal díszített asztalnál. Templombúcsúk alkalmával rendezni szokott vásáron a tagok vállalják a rendezést és árusítást.

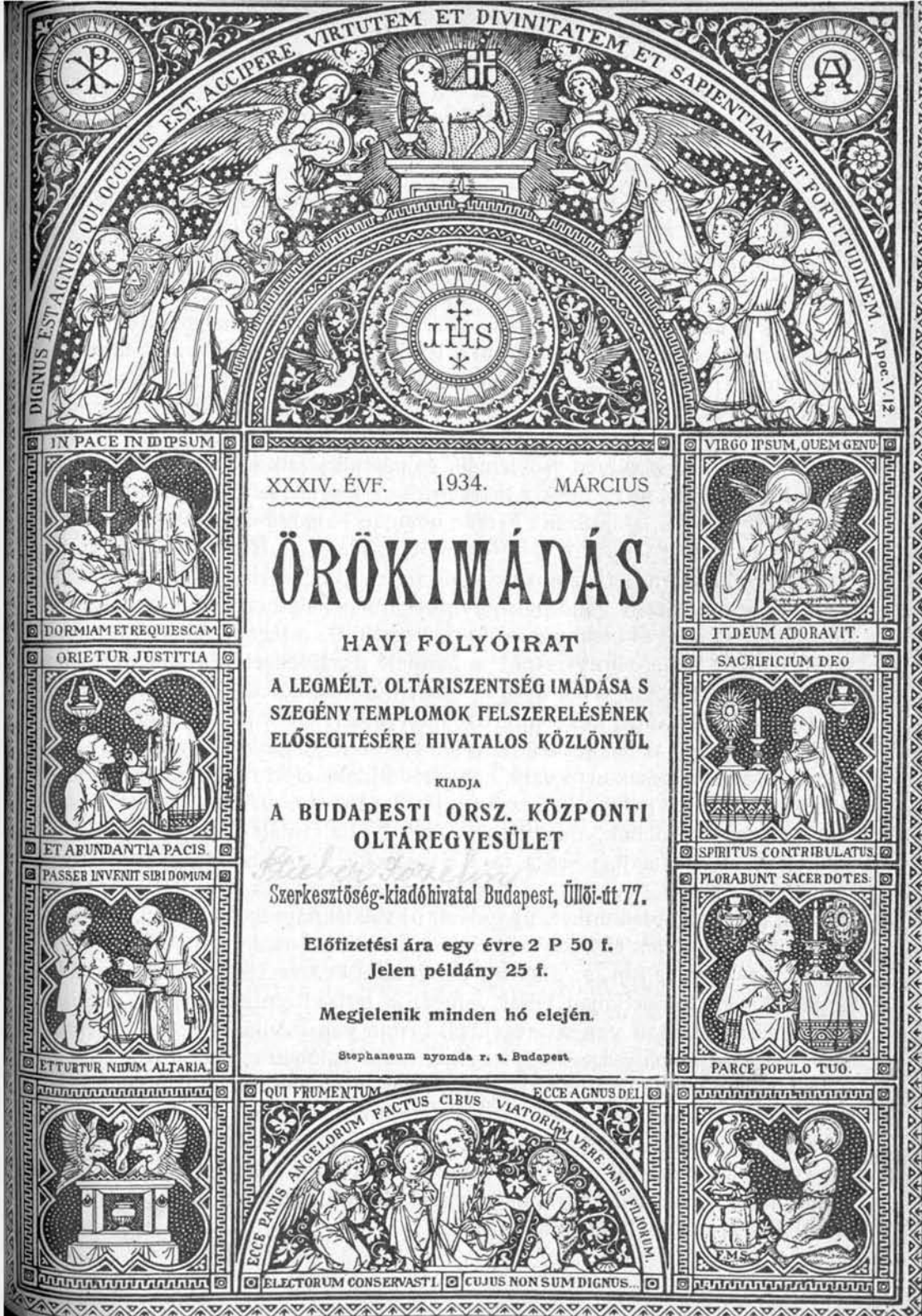
Oltáregyletünk fennállása óta az önként felajánlott tagdíjakból befolyt összegeket az Oltáregyesületi Központba szolgáltatjuk be.

Ezúton is hálás köszönetet mondunk mindazoknak, akik gyűléseinken tartott előadásaikkal fokozták és erősítették tagjaink szívében az eucharisztikus Úr Jézus iránti kitartó és tevékeny szeretetet. A sok közül itt csak Svahulay Ilona úrnőt, a magy. kath. nőegyesületek országos szövetségének titkárnőjét említjük fel, aki mint állandó előadónk értékes és szép tanításával nagyban elősegíti oltáregyletünk megerősödését.»

Sánta Antalné, elnöknő.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

TARTALOM: *Őeminenciája:* Levele. — *Kolosi K. Aloyzia:* Szeretetem. — *Pápai János dr.:* Szt. József és a szentségimádás. — *Neszmélyi Gy. dr.:* Az anversi csoda. — *Eöri János:* Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában. — *Központi:* Márciushavi imaszándékunk. — *Krónika.*

Dr. Tiefenthaler Józsefnek, a Magna Hungarorum Domina egyházközség oltáregyesületében mondott beszédének gondolatmenete:

— A kapitalista-individualista szellemiség, mely a maga idején nagy értékeket teremtett, válságba jutott. Elszakadt Istentől, elfordult minden elgondolás éltető elemétől. A lelkeket már nem elégíti ki, sőt úgy az egyénnek, mint a nagy tömegeknek igen sok és igen súlyos konfliktusok forrásává válik. A lelkek új utat keresnek és egy másik individualizmus felé orientálódnak. A lelkek súlyos problémáik és nélkülözéseik közepette keresik a kiutat, keresik Istent. Ennek a keresésnek az Egyház keretein belül is több útja van. Vannak, akik Szent Ferenc nyomán haladva az emberszeretet és minden teremtett lények szeretetének útján akarnak Isten közelébe jutni. Mások a karmel miszticizmusában látják az utat és Nagy Szent Teréziának, Keresztes Szent Jánosnak nyomdokaiban haladnak. Mindez nagyon jó és nagyon szép és bizonyára célra is vezető. De a legegyenesebb, legközvetlenebb út, a legcélravezetőbb orientáció az Eucharisztia. Ma aránylag még nagyon kevesen értik meg egészen, hogy az Eucharisztia mit jelent az emberiségnek. Még kevesen értik, hogy benne a Szentháromság a maga teljességében él az emberiség között. Kevesen gondolnak arra, hogy az Eucharisztia nemcsak arra való, hogy hódoljanak előtte és imádják, — jóllehet ez is nagyon helyes. Kevesen tudják azt tudatosan, hogy az Eucharisztia elsősorban táplálék, amellyel *élni* kell. És ha táplálék, akkor adomány, akkor *atyai adomány*, mert a táplálás a szülő első feladata gyermekével szemben. Ime az Atya szerepe az Eucharisztiában. Ez a táplálék azután bővíti, gazdagítja lelkünket, új tudást, új találékonyságot ad neki. Ebben érezzük a Szentlélek Úristen funkcióját. A Fiúisten pedig, aki maga a szent Kenyér és a szent Bor, az áldozat, aki kreálta és szerezte ezt a nagy szentséget. Az Eucharisztiában tehát valóban a teljes Szentháromságot bírjuk. Az Eucharisztiában van a megoldás, benne van a világ váltsága. Benne van annak a reménysége, hogy egyszer majd valóban egy akol lesz és egy pásztor. Azok, akik az Eucharisztiával élnek, azok előfutárjai Isten országának. Szinte szabadna azt mondani a Miatyánkot imádkozván, hogy «jöjjön el a Te eucharisztiás országod», mert a világ nehéz kérdéseinek megoldása, az emberek egymással való harmonikus, szeretetben való együttélése akkor válik majd igazán valósággá, ha az egész világon mindenki megérteni, tisztelni és szeretni fogja az Eucharisztiát.

Őeminenciája

a Központi Oltáregyesület beszámolójára alábbi levélben válaszolt:

Nagyontisztelendő Pápai káplán, Lelkész Úr!

A budapesti Országos Központi Oltáregyesület működéséről szóló 1933-ik évi jelentést épüléssel és örömmel olvastam. E jelentésben nagy részt foglalnak el azon lélekemelő jubileumi ünnepségek, melyek egyrészt a szentév, másrészt az Örökimádás-templom 25 éves fennállása alkalmából tartattak. Az ünnepségek külső fénye minden pompa mellett hideg marad, ha a lelkesedés és szeretet hiányzik belőlük. Az Örökimádás-templomban tartott ünnepségeket pedig éppen az jellemezte, hogy a drága pompa helyett a hívek tömegeinek lángoló szeretete vitt beléjük fényt és meleget. Mindez nagy örömmel tölti el főpásztori szívemet épúgy, mint a lelkek melegéből kisarjadt sok áldozat, mely oltáregyleti adományokban, kézimunkákban, szegények segítségében, harangokra szánt fillérekben, éjjeli szentségimádásokban, gyakori áldozásokban és — a jelentés erről nem szól, nem is szólhat, mert az áldozat ezen formája természeténél fogva rejtettebb marad — sok-sok türelemben, a szegénységnek a bajoknak Krisztus keresztjéhez simuló elviselésében nyilvánult és nyilvánul meg.

A jelentés megnevezi azon buzgó lelkeket is, kik az Oltáregylet munkájában kiváló részt vettek. Nem akarom őket újra elsorolni, hanem azt kívánom, hogy az állhatatosság kegyelme által maradjanak neveik örökre beírva az Élet könyvében. Sokan vannak köztük az özvegyek és ebből örömmel látom, hogy az Evangélium és az őskeresztény kor özvegyei ma is élnek Isten templomának és az ő szegényeinek szolgálatában. De mellettük ott vannak a Máriák is, az elmélkedő, imádkozó és Krisztusért dolgozó leányok és a Veronikák, az asszonyok, kik nem tudják nézni, hogy Krisztus orcája dísztelen, sőt elrútított, őmaga pedig elhagyatott legyen az Oltáriszentségben. Mind valamennyien legyenek annak tudatában, hogy nagy hivatást teljesítenek és nemcsak maguknak, hanem családjuknak és embertársainak is Istentől sok áldást és kegyelmet nyerhetnek.

Ezen gondolatokkal kívánom Isten áldását az Oltáregyesület további munkájára, annak minden tagjára, felnőttekre, gyermekekre! Köszönöm a szép jelentést és óhajtom, hogy annak tartalma buzdításul szolgáljon a további haladásra.

Egyébként magamat ájtatos imáiba ajánlottan vagyok
Esztergom, 1934 január hó 31.
Nagyontisztelendőséged jóakaró főpásztora

JUSZTINIÁN bíboros érsek.

SZERETETEM

Elhangzott a sok Hozsanna,
Felértem a Golgotára.*
Akik egykor ünnepeltek,
Kiáltanak «feszítsd meg»-et.

Add, hogy akik megsértettek,
Azokon én segíthessek.
Minden embert átölelve
Vezethessem szentélyedbe.

És ha szívem megszakadna,
Ne tudd nekik vétkül soha.
Hisz Te adtál ilyen szívet,
Mely a síron túl is szeret.

Kolosi K. Aloyzia.

* Egy nagyszerű működés után megvakult hitoktatónőtől.

Szent József tisztelete és a szentségimádás.

MIG MÁS SZENTEKNEK az a szerep jutott, hogy a lelkek üdvén munkálkodva és önmegtagadásokat gyakorolva szolgálják az Istent, Szent Józsefet az Úristen személyes szolgálatra osztotta be emberré lett szent Fia mellé. Nem egyszerű szolgának, nem tanítványnak, hanem még apostolnál is többnek, nevelőatyának. Olyan kitüntetés ez, hogy nagyobbat csak a Boldogságos Szűz kapott.

Az egyszerű názáreti ács megfelelt a beléje helyezett bizalomnak és magasztos hivatását tökéletesen töltötte be. A legszebb erényekben látjuk tündökölni. Pl. mennyire szívén viseli a Szent Szűz és az égi Kisded sorsát! Mily leleményességgel és tüneményes gyorsasággal hozza rendbe a betlehemi barlangot! Mennyi hit, engedelmesség, mennyi bátorság és szívós kitartás jellemzi, mikor drága kedveseit Heródes haragja elől Egyiptomba menti, majd a vérszomjas zsarnok halála után csendben, óvatos kerülővel visszaviszi Názáretbe! Szorgalmas munkával gondoskodik róla, hogy a Szent Családnak kenyere, lakása, ruhája legyen. Férfiasan higgadt, okos, jámbor, kedves, övéit szerető, értük élő-haló családatya. A Szent Családba, ebbe a kis földi szentháromságba gyönyörűen beleillik az ő alakja.

Tőle tanulják meg a keresztény családapák, hogyan kell szent hivatásukat betölteniök.

Tőle tanulják meg a papok, hogyan kell Krisztusnak önzetlenül és hűségesen szolgálni.

Tőle kérnek az aggódó édesanyák családjuk számára áldást.

Reá, a szűzek oltalmazójára bízzák magukat az apácák. Nincs talán egyetlen zárda a föld kerekségén, ahol meg ne találnók Szent József szobrát vagy képét.

Rábízza magát az Anyaszentegyház is, midőn pártfogójává választja.

Én azonban most Szent Józsefnek azokról az erényeiről akarok írni, melyekkel az Oltáriszentség imádóinak példaképe lehet.

Szentek és hittudósok mondják, hogy a szentségimádáshoz leginkább *alázatosság, hit és szeretet* kívántatik; amint a tömjénezéshez is füstölőre, tömjénre és tűzre van szükség. Minél nagyobb a turíbulum, minél hevesebb a tűz és minél gondosabban meg van törve a tömjén, annál szebben száll föl az Oltáriszentség felé az illatos füstfelhő.

1. Nézzétek Szent József *alázatosságát!* A nagy Dávid király családjából származott és ime melles kötényben, felgyűrt ingújjal a gyalupad mellett találjuk. Az evangéliumok egyetlen szavát sem örökítik meg. Nem véletlen ez, hanem Szent József alázatosságában leli magyarázatát. A Szent Családban ő a fő, ő a parancsoló, de mikor a megváltás ügyei folynak, akkor szerényen a háttérben marad, mint a Megváltó alázatos és hűséges szolgája. A pásztorok látogatását csak úgy tudom elképzelni, hogy Szent József a háttérben a mécset tartja, hogy a kedves vendégek gyönyörködve nézhessék a kis Jézuskát és beszélgethessenek a Szűzanyával.

Az alázatosság Jézus mellé illő erény. Az Isten Fia érettünk gyermekké, szegénnyé lett, istállóban született, jászol a bölcsője, egész életén át megalázta magát s végül a gyalázat fáján latrok közé számláltatott. Csoda, hogy az alázatos Máriát és az alázatos Józsefet választotta maga mellé? «Tanuljatok tőlem — így szól — mert szelíd vagyok és alázatos szívű.» Ó, mennyire a szájába illik ez a szó az Oltáriszentségben, ahol ételünkké és italunkká alázta magát! Alázatos imádókat keres. Aki nem óhajt alázatos lenni, az nem is tud hinni a szentségi Jézusban és nem tud hódolattal leborulni előtte.

2. Szent József *hite.* — A kétségek ekéje szabdalja lelkét, mikor észreveszi, hogy jegyese anya. Álmában angyal szól hozzá: «Ne félj magadhoz venni feleségedet, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől vagyon. És fiat fog szülni, kit Jézusnak fogsz nevezni, mert ő szabadítja meg népét bűneitől». Józsefnek ez elég. Hisz az égi szózatnak. Alig élvezték még az isteni Kisded mellett a boldog napokat, mikor ismét angyal szólította: «Vedd a gyermeket és anyját és fuss Egyiptomba». Ő most is hisz és vakon engedelmeskedik. És midőn újra fölszólítja az angyal, hogy térjen vissza Palesztinába, azonnal nyergeli öszvérét, mert hisz. Hisz jegyese tisztaságában, hisz a síró Gyermek istenségében.

A hit erénye gyenge palánta, melyet az Isten ültet a lelkünkbe és melyet gyakorlással, imádsággal, kegyelmi élettel nekünk kell öntöznünk, ápolnunk. A hit új látó és értő képességet ad. A szem a jászolban síró gyermeket, a szentségtartóban fehér ostyát lát, a hit Istent. Az ész azt mondja az oltár titkára: nem fér az elmémbe; a hit pedig ezt válaszolja: az Isten

Fia mondta, tehát így van. Aki szentségimádást akar végezni, a hit látóképességét nem nélkülözheti.

3. Szent János apostol mondja, hogy ne szeressünk szóval, hanem cselekedettel. Az édes Üdvözítő is cselekedettel, éspedig kereszthalálával tett bizonyságot a szeretet legmagasabb fokáról. Szent József *szeretetéről* is azok az áldozatok beszélnek, melyeket az Úr Jézusért és a Szűzanyáért hozott. Az imént már szó volt róluk. Ki ne látná, hogy annyi önzetlenséget, áldozatkészséget, fáradságot, nélkülözést csak az tud másokért magára venni és vidáman viselni, akinek a szívében a szeretet minden terhet könnyűvé, minden keserűséget édessé tesz. Ha szeretem az Úr Jézust, akkor a templom nincs messze, levegője nem kibírhatatlan, padja és kövezete nem kemény, a szentmise nem hosszú, a szentséglátogatás nem unalmas.

Március hónapban válasszuk szentségimádásaink védőjévé és mesterévé Szent Józsefet és kérjük, hogy tanítson meg minket arra, hogy hogyan kell az Úr Jézusban hinni, hogyan kell Őt szeretni és hogyan kell Neki szolgálni.

Pápai János dr.

Az anversi csoda 1578.

A Jézus-társaság annáleszeiben találjuk a következő csodás eseményt:

Amikor 1578-ban a kálvinisták megrohanták az anversi kollégiumot, a legkegyetlenebb gorombaságok és ütlegelésekkel üzték ki belőle a szerzeteseket, akiknek semmit sem volt szabad magukkal vinniök. Ebben a zűrzavarban Bocace András atya hirtelen rágondol a legméltóságosabb Oltáriszentségre, amely a főoltáron maradt. Kiszakítja magát üldözőik kezéből és a templomban lármázó kálvinistákon bátran keresztültörve a főoltárhoz siet, kinyitja a szentségházat és magához akarja venni a szentostyákat, hogy így elejét vegye a biztosan bekövetkező tiszteletlenségnek és megszentségtelenítésnek. De látja, hogy egészen tele van az áldoztatókehely. Ezt nem tudja mind magához venni, hisz amúgy is egészen ki van száradva az ajka a fölindulástól. A szentostyákat nem tudná lenyelni.

Hite azonban erős és Isten oltalmában bízó. Hiszen az Ő dicsőségére teszi, amit tesz. Fölemeli az áldoztatókelyhet, hogy elvigye. Majd megindul vele lassan, méltóságosan a fegyveres kálvinisták között a nélkül, hogy bárki is kezet merne rá emelni. És — csodák-csodája — sértetlenül távozik vele biztos helyre, noha nyilvánosan a legnagyobb nyugalommal vitte el magával.

A legfölségesebb Oltáriszentség így elnémítja és lefegyverzi a lelkünk ellenségeit is: indulatok, szenvedélyek, érzékenység, önzés stb. mind elnémulnak az Úr Jézus jelenlétében.

Neszmélyi Gy. dr.

Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában.

A katholikus akció és az Oltáriszentség.

Valamennyien ismerjük ezt a bibliai eseményt. Gyermekkorunktól fogva halljuk. S valahányszor halljuk vagy olvassuk, mindannyiszor újból érezzük: mily *döntő helye és szerepe* van Krisztus országában az *Oltáriszentség* hitének s hogy mily *meggyőző világossággal* fogalmazta meg Krisztus e hittételt, ahogy azt Egyházunk rendíthetetlenül vallja: «az én testem *valóban* étel».

Mint az ígéret, oly világos és félreérthetetlen volt a teljesítés is. Elérke-

A szentév Te Deumára!

zett Jézus szenvedésének előestéje. Az Úr búcsút vett tanítványaitól; Egyháza számára állandó egységért könyörgött; megígérte a Szentlélek eljövetelét s mint legszentebb hagyatékát végrendeletszerűen az Oltáriszentséget rendelte: «Vegyétek és egyétek, *ez* az én testem. Igyatok belőle, *ez* az én vérem.»

Így teljesült az, amit az Úr a kafarnaumi tóparton ígért.

«Emmanuel az ő neve», azaz: velünk az Isten. Ime csodálatos módon valósággá lett e név. Egészen új jelentést kapott most Krisztus szava: «Veletek vagyok mindennap a világ végéig». Ő, aki velünk van tanításával, kegyelmi működésével, a Szentlélek adományaival, személyesen is velünk van istenségével és emberségével, a föltámadás dicsőségébe öltözötten, de egyszersmind alázatosan elrejtőzve a kenyér színeinek fátyola alá.

Mint Péter Kafarnaumban, imádva hullunk térdre s örömmel kiáltjuk Péterrel: Hiszünk szavadnak, hiszen Isten fia vagy, nálad vannak az örök

élet igéi ; isteni szavad tiszta, mint a napsugár, meghajol előtte a teremtett értelem.

A szívnek csöndes *örömével* térdelünk le előtte. Az Oltáriszentség titkát fölfogni — meghaladja szellemi erőinket. *Egyet* azonban megértünk benne s megfoghatónak találjuk, azt t. i. hogy *Istennek örök szeretete*, miután emberré lett, jelenlétét itt a földön bizonyára *nem* akarta harminchárom évnek *rövid tartamára korlátozni*. Hogy az Örökkévalónak emberré lett végtelen szeretete Jézus szívét az Oltáriszentség csodája felé vitte, az eléggé megfogalhatónak látszik előttünk. Istennek e végzése oly bizalmas bátorságot vált ki belőlünk ! Nemde, Jézus földi életének esztendői mily sietve-röpülve multak el. Hasonlítottak valami csodálatos csillagzatnak fölvillanásához, amely alighogy láthatóvá lett, már el is tűnt az éjszakába örökre. Nem lehetett ilyen a végtelen szeretetnek végzése. Krisztus működésének és jelenlétének itt a földön az idők végéig kell tartania. «Nem hagylak itt benneteket árván.» (Já. 14, 18.) «Veletek vagyok mindennap a világ végéig.» (Máté 18, 20.) Úgy határozott tehát az örök szeretet, «hogy mindvégig szeresse övéit». (Já. 13, 1.) *Ennek* a szeretetnek világosságában valahogy már érthetővé lesz előttünk az Oltáriszentség titka. Amikor az Istennek végtelen szeretete az irgalomnak legnagyobb emlékművét akarja megalkotni, a mindenhatóság áll a szerető jóságnak szolgálatába. Oltárainknak titka a gyümölcse Isten eme tettének.

Most teljesül a szó, hogy az ő igája édes és az ő terhe könnyű. Mint követésének ismertető jelét, keresztjét és szenvedését hagyta ránk az isteni Tűrő, de azt is megengedte, hogy keblén pihenjünk. *Velünk együtt* él át mindent, életét az Egyházban és annak tagjaiban éli *tovább ;* Emmanuelünk a szó teljes értelmében, azaz : *velünk az Isten.*

Ezért olyan bátorító, ezért olyan boldogító számunkra az öröklámpa csöndes fénye az oltár előtt. Az örökmécs mintha folyton újat akarna nekünk mondani *Krisztusnak folytatólagos földi életéről.* Ha karácsonykor térdelünk a tabernákulum előtt, arról beszél az öröklámpa : mint ünnepli az istenségével és emberségével köztünk lakó Úr lelki emberrélevését újra meg újra millió szívben ; tehát ott az oltáron folyton megújul Betlehem titka a kereszténységnek lelki fejlődési folyamatában ; — ugyancsak ott újul meg a Golgotának áldozati halála ; — ott ragyog a föltámadás dicsfénye Krisztusról, a fejről testének tagjaira, a hívőknek szívébe.

* * *

Ez az *eucharisztikus működése* Krisztusnak az egyházi év titkainak sorozatos újraünneplésében.

Kis gyermekek közelednek az oltárhoz s ártatlan szívükbe fogadják a Legszentebbet. Az örök Igazság a tanu rá, hogy az Úr ilyenkor époly szívesen veszi őket karjára, mint valamikor földi életében.

Ifjak és lányok térdelnek az Úr asztalánál ; s aki a nyolc boldogság hegyén ojtogatta egykor az égi bölcsességet a szívekbe, ugyanaz tér be hozzájuk, mint tanító és vezető a természetes és erkölcsi élet éretté fejlődésének válságos napjaiban.

Kemény munkában meggörnyedt férfiak, gondtól és aggodalomtól megőszült tiszteletreméltó asszonyok közelednek az eucharisztikus lakomához s csodálatosan megerősödve távoznak onnét, hogy tovább zarándokoljanak az ég felé. Aki egykor azt mondotta : «Én vagyok az élő kenyér», — az adott e görnyedőknek, e súlyosan megpróbált szíveknek új életet.

És ti is közeledjetek hozzá, ti, a *katolikus akció* apostolságának hű szolgái és szolgálói ; köszönjétek meg az Üdvözítőnek, ha mutatkozik valami jó eredmény lelkipásztori segítőmunkátokban ; panaszkodjátok el neki, ha valami nem sikerült ; új lendületet és tanácsot keressetek nála, a jó Pásztornál. Nem hágy cserben titeket. «*Csak* el ne veszítsétek *az első szeretetet*» — így int benneteket halkan.

Hála legyen az Úrnak, hogy igazi és valóságos jelenléte felől teljes *bizonyosságot* adott nekünk. «*Ez* az én testem, *ez* az én vérem !» — hangzik az évszázadokon át az utolsó vacsora terméből. Világos, csalhatatlan szavakkal Krisztus maga kezeskedik e szentség valósága mellett. Az Egyház tanító hivatala pedig, amelynek Krisztus «az igazság Lelkét igérte és adta mindörökre», törhetetlen hűséggel őrzi a szeretet ezen evangéliumának sérthetetlenségét.

Teljes égi fény sugárzik tehát az oltár titkáról a keresztény életre.

Amikor a szamariai asszony Jákob kútjánál azt hallotta Krisztustól, hogy élővízforrást akar neki nyitni, nem értette meg őt. Ma már ismerjük ezt az éltető forrást : a kereszt tövéről fakad és az Oltáriszentségben ömlik és öntözi az Anyaszentegyháznak hatalmas kertjét mindenütt.

Amikor a tanítványok azt hallották, hogy Krisztus a szőlőtő, ők pedig a szőlővesszők, e szó talányszerűen hangzott előttük. Ma már tudjuk : mily élettől duzzadón és mily erőteljesen merülnek bele a hívők a szentáldozás révén — a szőlővesszőkhöz hasonlóan — szívüknek minden rostjával Krisztus kegyelmébe, hogy Krisztusból éljenek.

«Krisztushordozók, Krisztusvivők leszünk azáltal, hogy szent teste és vére tagjainkba árad ; s így részesévé leszünk Szent Péter szava szerint az isteni természetnek». Így tanuskodik jeruzsálemi Szent Cyrill a IV. században.

A legfölségesebb Oltáriszentségből sugárzó fényben eltűnik minden szemrehányás, amit tudatlan ellenfelek a katolikusok vallási gyakorlatai ellen emelnek.

Balgatag az az ellenvetés, hogy a mi vallásunk a külsőségeket helyezi előtérbe. Nem. Az Oltáriszentség mutatja, hogy az Anyaszentegyháznak minden törekvése mennyire az Istennel való legbensőségesebb és leg-

szorosabb egyesülésre, az Örökkévalóval a legmeghittebb csöndes érintkezésre irányul.

Balgatag az a szemrehányás, hogy a katolikus Egyházban a papság Krisztus és a hívők közé tolakszik. Nem! Éppen a gyakori szentáldozásra buzdítás mutatja, mennyire törekszik a katolikus Egyház minden egyes hívőnek Krisztussal való állandó, *közvetlen* kapcsolatára, mint egyetlen célra.

Balgatag az a szemrehányás is, hogy nálunk a szentek kultusza elhomályosítja Krisztus tiszteletét. Nem! Nincs ünnep az egész évben, amelyiken összes vallási gyakorlataink nem Krisztus, mint vallásos életünknek napja körül mozognának. A szentségi Üdvözítő nélkül, a szentmiseáldozat és szentáldozás nélkül ünnepet nem is lehet elgondolni.

Így áraszt fényt az Eucharisztia teljes vallási életünkre.

Fényt és erőt akar vinni *minden szívbe*. Ez a lényege működésének, ez a célja rendeltetésének, *ezek a gyümölcsei*. Ezeken a gyümölcsökön, amiket az Oltáriszentség az egyes hívők szívében létrehoz, oly szívesen pihentetjük állandóan szemlélődő tekintetünket. Kell, hogy ez mindenek szívében új, bensőséges vágyat ébresszen a rendes, szabályszerű szentáldozás után.

Valahányszor az Oltáriszentség jelentőségéről beszél az isteni Üdvözítő, hangja nemcsak szelíden és szeretettől áradóan cseng, hanem igen-igen komolyan is. Üdvözítő tervében a *szentáldozásnak* örök életünkre vonatkozólag *sorsdöntő szerepe van*. Aki saját hibájából nem él vele, annak az Úr *örök halált* hirdet. Krisztus választás elé állítja övéit. Ez az ígéret szavainak *komoly* oldala. Kifejezetten mint sorsdöntő tényezőt jelöli meg az Úr az állásfoglalást az Oltáriszentséggel szemben.

Kell, hogy felhívjuk mindenkinek, aki az evangéliumot figyelmesen olvassa: mennyire szoros összefüggésbe hozza az Üdvözítő a szentáldozással *az örök élet biztonságát*. Megtestesülése céljának azt nevezi meg, hogy «övéinek *életük* legyen és *bőségben* legyen» (Já. 10, 10.). Ha megkérdezzük őt: mi ennek az életnek a kútforrása, azt feleli: *Én vagyok* az élet kenyere; a kenyér *az én testem* a világ életéért. Ha *nem* eszitek e kenyeret, *nem* lesz élet tibennetek». (Já. 6, 48.) Micsoda hathatós intelem! Mily ünnepélyes szankció! A teljes komolyságot, a misztériumnak teljes súlyát érzi az ember minden egyes szóban. Az izraeliták nem fogták föl e szavak jelentőségét. A tanítványoknak is megfejthetetlennek látszottak. Csak *azután, hogy életerőt, életörömet* kezdett az Eucharisztia ébresztgetni gazdag bőségben a szívekben, a családokban s mindenütt az Egyházban, csak azóta sejtjük e szónak mély jelentését: *«az élet kenyere»*.

(Folytatása következik.) *Eöri János.*

Márciushavi imaszándékunk:

Szent József segítsége.

Oltáregyesületünk főpártfogója ő. Szűz Mária után nincs a szentek között senki, aki közelebb állana az Úr Jézushoz, mint ő. Szent Józsefet szólította az Úr Jézus így: «Atyám!» Viszont Szent József volt az, aki Jézusnak azt mondhatta: «Fiam!» Szent József gondoskodott a gyermek Jézus életéről, amikor kenyeret keresett számára. Szent József volt az, aki az Úr Jézus jövőjére is gondolt, amikor műhelyébe maga mellé vette és az ácsmesterségre megtanította. És ezeken az emberi dolgokon túl mi minden nem lehetett a hallgatag Szent József lelkében! Mennyi imádás! Mennyi szeretet az Úr Jézus iránt. Milyen tanulékony híve lehetett Szent József az Úr Jézusnak!

Ez az oka annak, hogy márciusban Szent Józsefnél keres az Oltáregyesület segítséget lelkiekben és anyagiakban. De mindkettőt az Úr Jézusért. Szent József segítségét hívjuk ahhoz, hogy az Úr Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben az ő szeretetével tudjuk szeretni, az ő mélységes hitével imádni s az ő gyengédségével — karjai helyett — szívünkbe fogadni a szentáldozásban. Mindehhez kegyelem kell s ezt az Úr Jézust oly nagyon szerető Szent József szívesen kiimádkozza nekünk.

De a szentségi Jézus földi szükségleteihez — a szent edényekhez, ruhákhoz, szerekhez — szükséges anyagiak előteremtésében is legyen segítője az Oltáregyesületnek. Szerezzen segítőmalasztot azoknak, akiknek szükségük van arra, hogy megértsék az oltáregyesületi alamizsna igazi értelmét: Magának az Úr Jézusnak adtam, amit adtam. Ő lett az adósom. Ó Istenem, hogy is beszélhetek így! Pedig így van! Ő megért és a Maga adósságának tekinti, amit másnak tettek az Ő nevében. Hát akkor azt, amit meg egyenesen Neki teszünk, adunk az Oltáregyesületben! Szent József, a lelki élet védőszentje, könyörögj érettünk! Szent József, a kis Jézus oltalmazója, legyen gondod oltáregyesületedre.

* * *

Márciusban az oltáregyesületi tagok a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: Március 1., 2., 19. (a központi templomban, az Örökimádásban 9 órakor ünnepélyes nagymise), 25., az imádási óra, havi szentáldozás és közös ájtatosság napján.

Az oltáregyesületi tagok részére a központi templomban, Örökimádásban (Üllői-úton) lelkigyakorlat lesz márc. 18—25-ig. A szentbeszéd mindig este ½7 órakor lesz és félóráig tart. Utána áldás!

KRÓNIKA

Farsangvégi három éjjel-nappali szentségimádásunkban nemcsak nappal, de éjjel is igen sokan vettek részt. A szónok *dr. Mátrai* volt, a befejező körmenetet pedig *dr. Mészáros János* prelátus, érseki helytartó, országos igazgatónk tartotta.

*

Böjti szentbeszédekre az Örökimádás-templom az idén olyan szónokot kapott, aki a szentföldről nemrég jött meg s — tekintettel a szentévre — azokról a szent helyekről beszél, amelyeket az Úr Jézus földi életével megszentelt. A szónok: *dr. Kecskés Pál* p. kamarás, egyetemi tanár.

*

A röpimákhoz engedélyezett búcsúkat ezentúl akkor is megnyerjük, ha nem mondjuk ki szóval, csak lélekben. 1934 febr. 1-én adta ezt a kegyes engedélyt szentséges atyánk, a pápa.

*

Jelentéseket kapott a Központ Budapest-tabáni oltáregyesülettől, amelyből ezúttal különösen az éjjeli szentségimádás ügyében való buzgólkodást emeljük ki; *Alagról*, ahol az elmúlt évben először volt külön oltáregyleti lelkigyakorlat. Mindegyik tanuságtétel az illető oltáregyesületek agilis életéről. Teljes egészében leközöljük a jubiláló tripoliszi oltáregylet beszámolóját:

A tízéves tripoliszi (Bpest, Szent Mihály egyházközség) *oltáregyesület beszámolója:*

«Isten segítségével elérkeztünk egyesületünk megalakulásának 10 éves évfordulójához s szeretném pár szóval ismertetni az Oltáregyesület eddigi működését és történetét.

1924 januárjában alakult meg az oltáregyesület 54 taggal. 1924—29-ig rendszeres egyesületi élet nem folyt, de minden hó első vasárnapján szentségimádás volt. A tagok dícséretes buzgósággal dolgoztak az akkor még kis kápolnánk díszítésén, a szentsírok, az úrnapi sátrak, több zászlószenteléssel és úrnapi körmenettel kapcsolatos tábori oltárok díszítésén, valamint az úrnapi és feltámadási körmeneteken lámpákkal és gyertyákkal kisérték az Eucharisztikus Jézust. Ezen csendes munkálkodásnak a legnagyobb eseménye volt 1928 búcsúján a kis kápolnánk 4 harangjának megszentelése, melyet p. Zadravetz István tábori püspök úr szentelt meg.

1929 elején kezdődött a rendszeres egyesületi élet, amikor márc. 15-én szervező gyűlés volt. Ekkor választottunk elnököt Nyiresy Walz Sándorné, alelnököt dr. Perényi Lászlóné, Bogyó Gézáné és Babista Manóné személyében, jegyzőt, pénztárost és terjesztőnőket, számszerint 14-et. Ekkor a tagokat elosztottuk a terjesztőnők között, kik megkezdték az egyesületi testvérek irányítását, buzdítását jó példával előljárva és megkezdték az alamizsna gyüjtését is a központi oltáregyesület részére. Ez év őszén volt templomunk alapkőletétele, melyet dr. Serédi Jusztinián bíboroshercegprímás Őeminenciája szentelt meg. A tagok ez alkalommal is megjelenésükkel és munkájukkal emelték az ünnep fényes sikerét. Szeptember havában kezdtük meg minden héten kedden az állandó munkaórákat, melyen az egyházi ruhák készítése és javítása folyt, úgy a saját templomunk, mint a központi oltáregyesület részére. A termet Kiss Gyula iskolaigazgató, egyh. elnök jóvoltából kaptuk meg.

Az 1930-as év kegyelmekben gazdag volt számunkra. Az év elején határozta el az egyesület, hogy zászlót szerez magának. Ezért febr. 16-án úgy erkölcsi, mint anyagiakban fényes sikerű teaestélyt rendeztünk, melyen az ünnepi beszédet dr. Hász István tábori püspök úr mondotta. A tagok dícséretes buzgósággal gyüjtötték az adományokat és árusitották a zászlószögeket s az így összejött összegből fedeztük zászlónk vételárának összegét, 1800 P-t. Az Oltáriszentség nagy ünnepén, Úrnapján szentelte fel zászlónkat dr. Marcell Mihály egy. tanár, pápai kamarás úr és ezen a körmeneten már az újonnan felszentelt zászlót nagyon szép számmal kísérték az egyesület tagjai, élén dr. Homonnay Tivadarné zászlóanyával. Ennek az évnek hitbuzgalmi eseménye volt a Szent Imre-évvel kapcsolatban tartott nagy misszió, melynek megszervezésében az egyesület tagjai fáradhatatlan buzgósággal működtek. Ez év szeptemberében templomszentelésre készültünk. Az egyesület tagjai nagy örömmel fogtak hozzá a templom feldíszítéséhez s amikor dr. Serédi Jusztinián bíboroshercegprímás úr Őeminenciája felszentelte templomunkat, az újonnan felszentelt templom első szentmiséjén az egyesület tagjai első alkalommal vették az Úr szent Testét Őeminenciája kezéből. Ezután megkezdtük minden hó első vasárnapján az egésznapos szentségimádást és a rendszeres oltárgondozást.

1931. év elején kezdtük meg az éjjeli szentségimádást minden hó utolsó csütörtökén, melyet azóta is állandóan tartunk. Márc. 8-án teaestély keretében kiállítást rendeztünk az általunk készített és a jószívű adakozók által ajándékozott egyházi ruhákból. Az estélyen P. Antal János szalézirendi igazgató mondott nagyhatású beszédet. Ez év őszén Szent Erzsébet 700 éves jubileuma alkalmából elnöknőnket nagy kitüntetés érte. A hitélet terén kifejtett buzgósága jutalmául Őszentsége a Pro Ecclésia-et Pontifice érdemjelet adományozta. Az ezután következő idők csendes munkálkodásban teltek el, jelszavunk: imádkozva dolgozni és erre másokat is buzdítani. 1933. évben tartottunk először imaórát a farsang utolsó két napján. Ezután lelkivezetőnknek, ft. Mester Jenőnek plébánossá választása volt leghőbb vágyunk. Imáinkat meghallgatta az Úr és 1933 jún. 29-én nagy örömmel készültünk a plébánosi beiktatásra. Most, amikor hálás köszönetet mondunk szeretett lelkipásztorunknak, hogy egyesületünk megalakulása óta munkánkban résztvett, tanácsaival segített és buzdított, kérjük az Úr Jézust, segítse őt, hogy egyesületünk élén továbbra is megmaradjon, imáival és tanácsaival továbbra is irányítson bennünket. Nem mulaszthatom el hálánk megnyilatkozását ft. Mátrai Gyula pápai kamarás, a közp. oltáregyesület igazgatójának, aki 10 év alatt többszöri megjelenésével és buzdító szavaival irányt adott nekünk.

Fájdalmasan érintett bennünket elnöknőnknek, 1933. év őszén történt lemondása, de enyhíti szomorúságunkat az, hogy továbbra is résztvesz minden munkánkban és igérjük, hogy az ő szellemében kereszténvi alázattal fogunk továbbra is dolgozni. Itt mondunk köszönetet azoknak, kik munkájukkal akár itt a munkaórán, akár otthon dolgoztak

úgy a mi templomunk, mint a közp. oltáregyesület részére. Névszerint a következők: Alberovszky Adolfné, Andreska Istvánné, Bellus Józsefné, özv. Bencsetz Istvánné, Fodor Józsefné, Freiszmuth Lipótné, Gálla Béláné, Gottsman Erzsébet, Horváth Istvánné, Horváth Józsefné, Horváth Ferencné, Keresztes Pálné, Lurvig Kálmánné, Marton Istvánné, Novák Jánosné, Novák Rózsika, Nagy Mihályné, Molnár Józsefné, Nyiresy Sándorné, dr. Perényi Lászlóné, Pádár Ferencné, Pálinkás Mártonné, Simon Józsefné, özv. Sebestyén Ignácné, Vencel Mihályné és Volszki Sándorné testvérünk. Kérjük, jöjjenek minél többen továbbra is, segítsenek dolgozni és imádkozni az Úr Jézusért és saját lekünk üdvéért.

Hálás köszönettel emlékezünk meg azokról is, akik adományaikkal kis kápolnánk és most már templomunk felszereléséhez hozzájárultak. Névszerint a következők: 1 drb oltárterítő Bogyó Gézáné, 1 drb fehér és 1 drb fekete oltárterítő Sebestyén Ignácné, 1 drb Jézus Szíve-oltárhoz előfüggő az egyházközség, 1 drb csengőhúzó Bodvay Ferencné, 1 drb oltárelőfüggő Bodvay Ferencné, 1 drb oltárterítő Tassy Becz Károlyné, 1 drb fehér miseruha Bpest székesfőv., 2 drb szoborállv.-terítő Mocsonoki-testvérek, 1 drb szoborállv.-terítő Jozefik Valika, 1 drb oltárter. Rózsafüzértársulat, 1 drb oltárelőfüggő Jank Anna, 1 drb oltárterítő Tvarzikovszky Kornélia, 1 drb corporálé Tvarzikovszky Kornélia, 4 drb szoborállv.-terítő Schneider-testvérek, 2 drb szoborállv.-terítő Pálinkás Mártonné, 1 drb lila miseruha és 1 drb Alba Farkas Erzsébet, 1 drb oltárterítő Szablya Jánosné, egy-egy drb könyvtartó-terítő Puskás Ferencné, Mayer Pálné, Bulajkó Anna, Wirth Lili, 1 drb rézrúdállvány Neumann József, 1 drb piros miseruha Bpest székesfőv., 1 drb szószéktakaró Bodvay Ferencné, 1 drb oltárterítő Horváth Ferencné (Langgyár), 1 drb oltárterítő Szeri Istvánné, 1 drb oltárterítő Turi Mihályné, 1 drb vélum, 1 drb kék palást, 1 drb beteglátogató-tarsoly a közp. oltáregyesület, 1 drb szőnyeg a kis oltárhoz Farkas Erzsébet, 1 drb oltárterítő Kuli Sándorné, 1 drb oltárterítő Varga Ferencné, 1 drb oltárterítő Proksch Arturné, 2 drb kispapi karing Szabó Istvánné, 2 drb ministráns karing Marton Istvánné, ugyanez 2 drb Mayer Pálné, 2 drb könyvtartó-takaró Lay Vilmosné, 1 drb szoborállv.-terítő Puki Sarolta és Szatmáry Erzsébet, portakarók Vörös Erzsébet, 1 drb oltárterítő Macsik Lajosné, 1 drb oltárterítő Karg József és neje, 1 drb oltárterítő és 1 drb szószéktakaró Aradán Rózsika, 1 drb oltárterítő Fischer Róza, 1 drb csengő Kardos Ödön, 6 m csipke ismeretlen adakozó, 1 drb cibóriumköpeny Tóth Ferencné, 1 drb fehér palást és 1 drb fekete miseruha a közp. oltáregyesület, 1 drb oltárelőfüggő Száraz Jánosné, 1 drb oltárterítő a Rózsafüzértársulat ajándéka és a Rózsafüzértársulat anyagából Fehér Szerénke több csipkét készített egyesületünk részére, azonkívül egy jószívű adakozó a közp. oltáregyesület részére egy kelyhet adott. Mindezeket a jó Isten fizesse meg.

Egyesületünk megalakulása óta a taglétszám 206-ra szaporodott. Ebből 61 időközben kimaradt és 15 meghalt. Jelenlegi taglétszám: 130. Kérjük a kedves híveket, hogy aki teheti, lépjen be egyesületünkbe, segítsen nekünk buzgólkodni, imádkozni és engesztelni az Úr Jézust mindazon bántalmakért, melyek Őt e legfölségesebb Szentségben illetik. Az egyesületnek tagja lehet minden

katolikus nő, vagy férfi, ha havonta a szentségekhez járul, elvégzi a havi szentségimádást és évente legalább 50 fill. alamizsnával hozzájárul a szegény templomok fölsegélyezéséhez. Mindenkit krisztusi szeretettel várunk.

Oltáregyesületi testvéreink! Befejezésül csak annyit, hogy igyekezzünk előmozdítani az Úr Jézus dicsőségét minden téren, minden eszközzel. Neki kell növekednie! Neki kell győznie! Adja Isten, hogy úgy legyen!»

*

Harangjaink — mint már jeleztük — hála a jóságos Istennek s az Ő kegyelmével közreműködő jótevőknek, teljesen ki vannak fizetve és a megmaradt ezüsttárgyakból s a fennmaradt összegből elkészült egy gótstílű szép ezüstkehely, amelynek a kupája és paténája csak belül van bearanyozva. Ezt a második magyar Örökimádás számára tesszük el. Azóta beérkezett adományok — amelyeket részben a harangvégrendelet kazettája, részben a szentévi nagy feszületre teendő ezüstplakett költségeire s amennyiben futja, kehely- vagy cibóriumkészíttetésre használunk fel — a következők: Egy szamovár eladásából 10 P, Kodár Jánosné 5 P, Novák Béláné 30 fill., N. N. 70 fill., Kubik Károlyné 1 P, Hartinger Györgyné 50 fill., Jedinák Gusztáv 1 P, Blenczy Júlia 20 fill., P. M. 50 fill., Viola Istvánné 20 fill., N. N. 30 fill., Kovács Rózsi 50 fill., özv. Kartyás Józsefné 30 fill., Jávorka Mária 20 fill., Strobachné 30 fill., levelezőlapokból 11 P 40 fill., N. N. 30 fill., Tatár József 3 P, özv. Scheuring Ferencné 10 P, a bankból már előbb kivett pénznek most fölvett kamatai 68 P 50 fill., Eperjesi Ferencné 1 P 60 fill., B. S. Gy. Győr 2 P. *Isten fizesse meg!*

*

Az oltáregyleti sorsjátéknak — melyet a nm. m. kir. Pénzügyminisztérium 172547. sz. a. engedélyezett — húzását a politikai biztos jelenlétében febr. 12-én délelőtt 11 órakor tartottuk meg igen sok érdeklődő jelenlétében. Legtöbben a szép vizslát óhajtották megnyerni, még olyan is volt, aki a vizslát megsiratta, mert nem ő nyerte. Az eredmény a következő: 1. A brilliáns női aranyórát nyerte a 685. szám. 2. A vizslát a 288. sz. 3. Női aranyórát a 138. sz. 4. Ugyancsak női aranyórát az 1090. sz. 5. Női aranyórát a 195. sz. 6. Kis női aranyórát az 525. sz. 7. Gobelinképet 524. sz. 8. Egyfedelő aranyórát a 180. sz. 9. Festményt az 55. sz. 10. Iparművészmunkás bőrpárnát a 379. sz. 11. Divánpárnát az 1503. sz. 12. Ugyanazt az 538. sz. 13. Selyempárnát a 16. sz. 14. Női blúzt az 1824. sz. 15. Selyemruhát a 14. sz. 16. Gyümölcsállványt a 602. sz. 17. Divánpárna felsőrészt az 1524. sz. 18. Alpakka női ridikült az 532. sz. 19. Pamutkutyát a 364. sz. 20. Ridikült a 441. sz. 21. Képállványt a 469. sz. 22. Aranykeresztet türkizkővel az 567. sz. 23. Aranygyűrűt a 421. sz. 24. Kis nyakéket a 347. sz. 25. Piros gránátfüggőt a 287. sz. 26. Türkiszköves függőt az 1100. sz. 27. Matyóbabát az 1416. sz. 28. Szent József-képet az 1187. sz. 29. Sötétkék ruhát az 565. sz. 30. Női blúzt az 1024. sz. 31. Virágkészítődobozt az 1267. sz. 32. Egy doboz szappant a 91. sz. 33. Többkövű aranygyűrűt a 4. sz. 34. Nemes: Jézus Szíve könyvét a 153. sz. 35—63. nyereményt — egy-egy rézkeretes, üveges szentképet — nyertek az 1941., 787., 456., 638., 1587., 1663., 62., 1239., 734., 434., 43., 129., 673., 1996., 1954., 1093., 663., 1291., 127., 1183., 591., 269., 480., 358., 1939., 555., 361., 1354., 20. számok. 64. Szerencse nyakkendőtűt az 1378. sz.

65. Noteszt a 463. sz. 66., 67., 68., 69. nyereményt, egy-egy üveg bort az 52., 514., 5. és 479. sz. nyerték. 70. Két kis díszkutyát a 280. sz. 71. Kis Szent Teréz-szobrot az 1598. sz. 72. Szent Antal-szobrot a 271. sz. 73. Egy üveg Chartreuset az 1511. sz. 74. Szent József-szobrot az 1110. sz. 75. Dísz-dobozt az 550. sz. 76. Festőceruzákat a 612. sz. 77. és 78. Női ridikült a 345. és 54. számok. 79. Zsebkendőtartót a 206. sz. 80. Egy doboz körtekonzervet a 492. sz. 81. Gyöngy felfűzésre a 164. sz. 82—86. Egy-egy X. Pius-érem a 254., 546., 369., 1357., 1399. számok. 87. Egy hamutartó cipőt a 427. sz. 88. Két gyertyaernyőt a 452. sz. 89. Asztalközépet a 229. sz. 90. Kefetartót a 365. sz. 91. Virágcseréptokot az 1231. sz. 92. Érembrost az 1565. sz. 93. Velencei mozaik nyakéket az 571. sz. 94. Szűz Mária-érmet az 1544. sz. 95. Aranyérmet a 356. sz. 96. Mokkacsészét az 1316. sz. 97. Hit-remény-szeretet mozaikot a 694. sz. 98. Két nagy, pléhre festett antik szentképet az 1186. sz. 99. Zsebkendőtartót a 125. sz. 100. Konstantinápoly nagy látképét a 142. sz. — Minden nyeremény az oltáregyesület központi irodájában: IX., Üllői-út 77., délelőtt 9—¾12-ig vagy délután 3—½5-ig vehető át az eredeti sorsjegy ellenében. *Az 1934. március 27-ig át nem vett tárgyak az oltáregyesület tulajdonába mennek át. Dr. Mátrai Gyula* lelkész s. k.

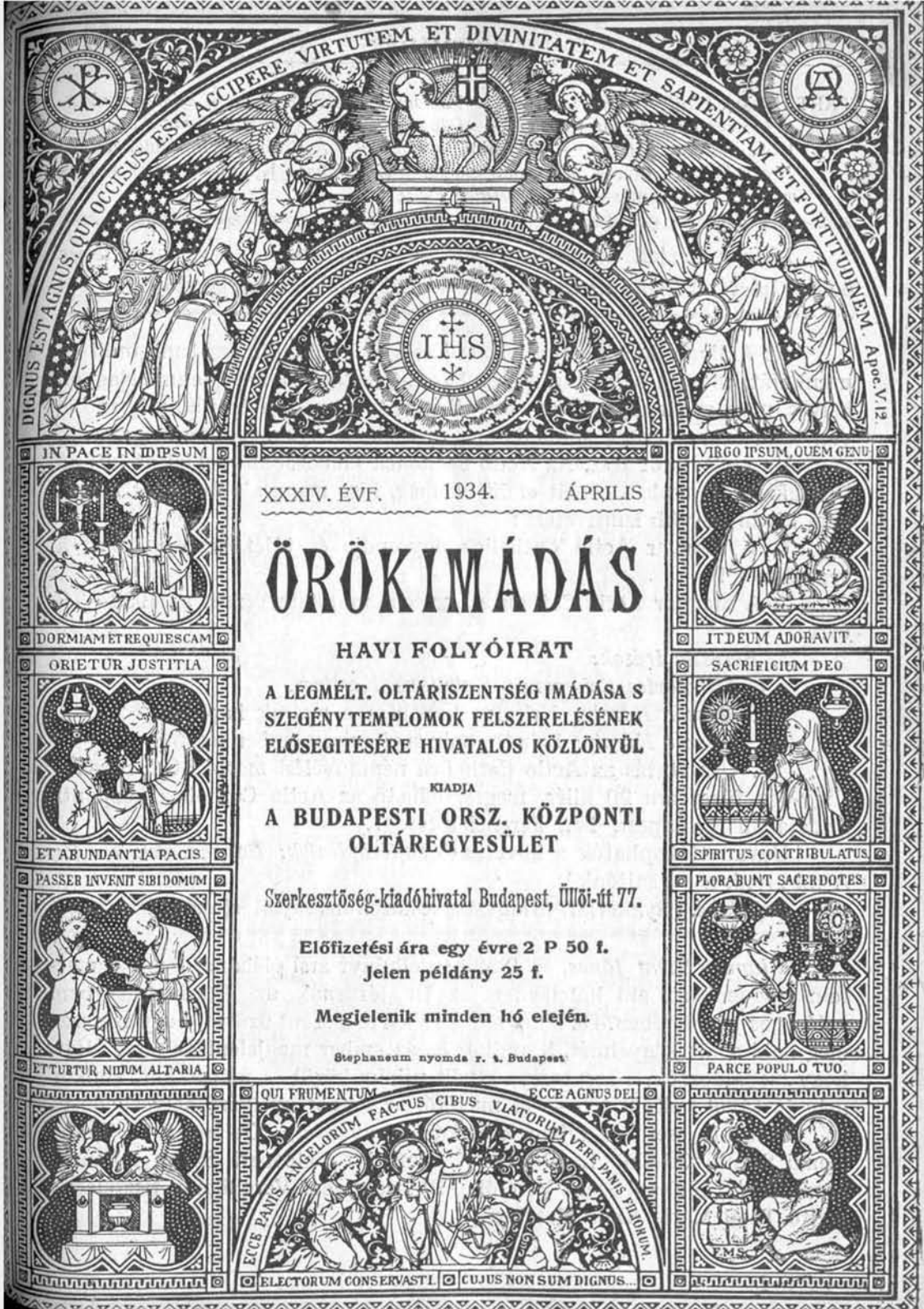
A sorsjáték összesen 823 P-t eredményezett. Mivel a harangok költségei összejöttek, ezt teljes egészében az oltáregyesület jubileumára beszerzendő kegytárgyakra költjük. Máris megrendeltünk 10 drb á 80 P-ős kelyhet, amelyek mindegyikébe ez lesz bevésve: «Az Örökimádás harangjainak jótevőitől. 1934 nov. 6-án» és alatta: «Mindent Érted, Jézusom!» Minden betűt külön négy fillérért vésnek, úgy hogy éppen fölhasználódik az összeg. Ime az isteni Gondviselés jósága, amelynek hálásan köszönjük meg, hogy megakadályozta annak idején a vizsla kisorsolását, mert akkor csak 40 pengőnk lett volna, míg így a szegény templomok számára 10 aranykelyhünk lesz a befolyt 823 P-ből.

Az Örökimádás hívei ismét elüljárnak a jó példával, amennyiben az oltáregyesületi jubileumra ketten adományoztak egy-egy kelyhet. Az egyik — mindkettő névtelen akar maradni — 90 P-t, a másik 100 P-őt adott át *dr. Mátrai Gyula* lelkésznek erre a célra. Az egyik kehely talpába ez lesz bevésve: «*Szentséges véred áldása áradjon családomra*». A másikba pedig ez: «*Legdrágább vér! rendkívüli és mérhetetlen kegyelmek forrása imádunk Téged. Tisztíts meg minket!*» Ezeket a fohászokat mindig ott fogja látni az Úr Jézus e kelyheken, valahányszor bennük az átlényegülés megtörténik és örök könyörgés lesz mindegyik az ajándékozóért.

Az oltáregyesület jubileumára felajánlható tárgyakhoz a következő pénzadományok szükségesek: Kehelyre legkevesebb 70 P, cibóriumra legkevesebb 80 P, monstranciára legkevesebb 120 P. A legegyszerűbb miseruhára 60 P, palástra 100 P, velumra 20 P, karingre 40 P, albára 60 P szükséges. Aki egy ilyen adományt ad, annak neve az illető tárgyba vésve vagy hímezve ott lesz a szentségi Jézus előtt, valahányszor használják. — Több más dolgot a jövő számban.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: *Király Ödönné:* Húsvét. — *Valkony Ferenc:* Jézusom. — *Diamandy Viktória:* Szerenád az Ur Jézusnak. — *Pápai János dr.:* Lüttichi Szent uliána † 1258. — *Olcsvay Géza:* A Miatyánk. — *Központi:* Áprilishavi imaszándékunk. — *Neszmélyi Gy. dr.:* A bettbrunni csoda. — *Eöri János:* Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában. — *Oltáregyesületi élet.*

Mélyen tisztelt munkatársainak és olvasóinknak kegyelemmelteljes boldog húsvétot kíván az Örökimádás kiadóhivatala és szerkesztője.

Az Actio Catholica nagy lelkesedéssel és körültekintéssel megindított munkáját, most a sajtó segítségével is intenzívvé kívánja tenni. Nagyon helyes, mert az elhangzott szó csak elhangzik, hamar elfeledjük, míg ami le van írva, azon ráérünk gondolkodni, újra elővehetjük, jobban megmarad, nagyobb szolgálatot tesz. Az Actio Catholica kiadásában megjelent kitűnő füzeteknek itt csak a címeit említjük meg, hisz maga a cím eleget mond, nem kíván bővebb ismertetést:

1. A Magyar Actio Catholica ügyrendje és tájékoztatója (főleg a vezetőknek!)

2. A Magyar Actio Catholica országos munkatervezete az 1933—34. évre.

3. *Ébresztő írások:*

I. *Mihalovics Zsigmond: Katolikus Karitasz.*

II. *Huszár Károly:* Krisztus kopogtat a gyárak kapuján.

III. *Huszár Károly:* Lehet-e még segíteni az emberiségen?

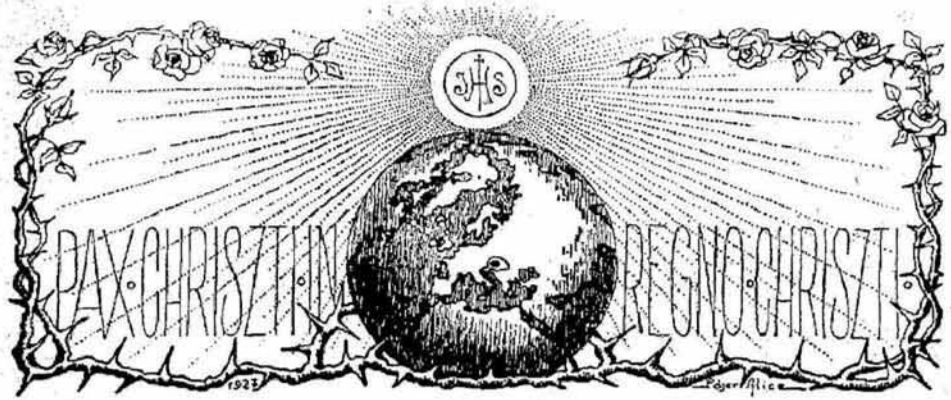
IV. Útmutatás az Actio Catholica népművelési megbízottai részére. (Egy-egy füzet ára 20 fillér, megrendelhető az Actio Catholica központi irodájában Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.)

Ugyanott kaphatók a következő *sajtóröpiratok: Bangha Béla S. J.:* A mi erőnk a mi sajtónk!

Sajtókáté. (Gyakorlati útmutatás a katolikus sajtóterjesztés ügyében.)

Vianney Szent János, az 1859-ben elhúnyt arsi plébános írja: «Ismertem egy embert, aki kételkedett az Úr Jézusnak az oltáriszentségbeni valóságos jelenlétében. De hinni akart és kérte a szent Szűzet, hogy szerezze meg neki a hit kegyelmét. S amikor ez az ember megjelent az oltár előtt, hogy megáldozzék, a szentostya kivált ujjaim közül — már akkor, amikor még jó távol voltam tőle — és magától az ember nyelvére helyezkedett».

Hasonló eseteket találunk Szent Bonaventura, Galantini B. Ipoly, Sienai Szent Katalin, Lambertini B. Imelda, Falconeri Szent Julianna, Szent Teréz, Giuliani Szent Veronika, Binasco Szent Veronika és tiszteletreméltó Taigi Mária Anna életében.

Húsvét

Alleluja! Krisztus győzött!

A Golgota véres tragédiája, amely nagypénteken rémületes dobogással szántott végig a szíveken, harmadnapra ujjongó diadalra változott. A kereszt megdicsőült fényben nyúlt az ég felé, fájdalmas Mária könnyei a viszontlátás elmondhatatlanul édes perceitől felszáradtak s a hűséges tanítványok, jámbor asszonyok mosolygós örömmel, bátran, boldogan hirdették: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Alleluja! Krisztus győzött!

A templomkárpit meghasadt, a föld megindult, a sírok megnyiltak, a nap világa megtörött; úgy látszott, hogy minden «beteljesedett» — és harmadnapra a halottan álló fák bársonyos barkát eresztettek, aranyló napsugár nézegette magát a patak vizében, parti nefelejcs kéklett, méhek udvaroltak a virágok körül, pacsirta trillázott, fecske cikázott, kongott-bongott az ünnepi harangszó és húsvét áldott reggelén minden azt hozsannázta: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Alleluja! Krisztus győzött!

Az emberi alakba öltözött bűn tizenkilencszáz esztendő óta minden elképzelhető fegyverrel harcolt ellene. A keménységű nem adott neki emberi hajlékot, barmok istállójában született, a heródesi tőr menekülni kényszerítette, a farizeusi gőg keresztre szegezte. A feltámadás és mennybemenetel után pedig, mikor keze Krisztust már el nem érhette, akkor övéit halálra üldözte, néró kegyetlenséggel tépte ki a szívet, amelyben krisztusi szeretetet sejtett. Minden kornak és minden népnek megvoltak a maga Julián-jai, akik Krisztust megtagadták, tanítását elvetették, templomait lerombolták, oltárait meggyalázták. A legújabb modern kor még tovább ment. Segítségül hívta a tudomány minden ágát, hogy feltalálja a halál szérumát és így megdönthesse a teremtés csodálatos örökszép tanítását; lázasan kutat az örökifjúság titka után; megszelidítené az ég villámait, kifürkészné a felhők rejtelmeit, csakhogy elmondhassa a sátánnal: «győz-

tem, nem szolgállak!» Krisztus Urunk hagyta és hagyja, hogy az embert ölő bűnök nőjjenek, dicsekedjenek, elbizakodjanak, aztán jön egy pillanat, ki tudja, melyik? és ezeréves haladás, kultúra, művészet, technika lesz az enyészeté, de ugyanakkor a romokból mindig csodálatosképen felemelkedik a kereszt, sugaras fényessége rávilágít az evangélium gyönyörű történetére s a megvert, megalázott ember magára eszmél, újult erővel zengi az éneket: Alleluja! Krisztus feltámadott!

Ó húsvét! Te a megváltás fölséges tavaszi himnusza! Te a kereszt magasztos ünnepe! Te a győzedelmes örök élet vigasztaló ígérete! Mennyire vártuk jöttödet! Dermesztő bús téli éjszakákon napsugaras húsvéti örömökről álmodtunk; kenyértelen, könnyes nappalokon virágos tavaszi élet, húsvéti szent kenyér után sírtunk; beteg, elesett lelkünk új életre, feltámadásra sóvárgott. Tudtuk, hogy húsvéti virradat csak nagypéntekre jöhet; tudtuk, hogy feltámadáshoz csak a nagyböjt verítékkel, vérrel, tövissel, ostorral szegett útjai visznek; de azt is tudtuk, hogy ezt az utat előttünk martirok, hitvallók, szentek légiói taposták, azért bízva-bízón jártunk mi is rajta.

Ó húsvét, áldott szép ünnepünk! Most, amikor a keresztút véget ért, emeld magasra a feltámadás győzelmi lobogóját, hogy mindnyájan, kik a kálváriát bűnbánó alázattal megjártuk, most megújult lélekkel, büszke szent örömmel és a diadalmas örök élet reményével zenghessük:

Alleluja! Krisztus győzött! Krisztus feltámadott!

Király Ödönné.

JÉZUSOM

Jézusom! Te tisztaság, te édes...
Benned szívem boldog lesz — fehér lesz.
Minden érzés: szeretet és bánat.
Az öröm is — megtisztul Tenálad.
Add, hogy szívem csak Téérted égjen
És a lelkem — hozzád, égbe érjen.
Földi tüzek szárnyam ne perzseljék,
Örömem is csak Tebenned teljék.

A keresztem megadással hordjam,
Ne maradjak elbukva a porban.
Tiszta szárnnyal repüljek az égig,
Csak a Tied maradjak mindvégig.
Ó, Jézus — boldogságom világa
Az én szívem Szent Szíved imádja:
Itt a földön küzdelemben — szépen
És vidáman fenn a magas égben.

Vaikony Ferenc.

SZERENÁD AZ ÚR JÉZUSNAK.

Szeretlek Jézusom!... Jobban mint lelkemet,
szerelmed varázsa tart fogva engemet.
Imában, száz vágyban, kegyelmed keresem,
szeretlek, mert szeretsz, mennyei Jegyesem!

Zengjen ma hegedű, hárfa, síp, harsona,
kísérje bársonyos dallam, halk zsolozsma...
Zengjen a szó, a dal, szívemből-Szívedbe,
Gyujts örök-tüzeket lángoló hitembe!...

Tégedet szeretni: Békeség, győzelem,
Tégedet szeretve, az Istent öleled.
A te Krisztus-csókod: teremtő tegyelem,
boldogító Szentség, viruló kegyelem.

Zengjenek lelkemben a legmélyebb húrok,
Alázatos dallal — lábaidhoz hullok.
Életem — Kezedben — zengő hárfa legyen,
— Téged magasztaljon lelki Táborhegyen!...

Diamandy Viktória.

Lüttichi Szent Juliána † 1258.

Április 5.

Ő VOLT az, akinek az Üdvözítő kijelentette azt a kívánságát, hogy az Egyház a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzésének emlékére rendeljen külön ünnepet. Juliána tehát kétségkívül kiváltságos lélek. Életéből megtanulhatjuk, hogy akiket az Isten nagyon szeret, azokat nem kényezteti, hanem szerelmes Fiának keresztútján járatja.

1. A kiváltságos gondviselés azzal kezdődött, hogy ötéves korában elvesztette szüleit. A kis árva a cornilloni (Belgium) kolostorba került, melynek apácái az imádságon kívül a felebaráti szeretet leghősiesebb formájával, a leprások (bélpoklosok) ápolásával foglalkoztak. A kis liliom ártatlan lelke itt az Isten kertjében gyönyörűen fejlődött. Hamar fölismerte a szelíd és alázatos szívű Jézus szellemét, aki nem tartotta magához méltatlannak, hogy istállóban szülessék. Talán éppen a betlehemi rongyos istálló mennyei bája sugallta neki, hogy önként vállalja a kolostor teheneinek legeltetését. Boldog volt, ha az istálló tisztogatása által gyakorolhatta az édes Jézusnak annyira kedves alázatosságot. Tizennégyéves korában fölvette a szerzetesi ruhát és ettől kezdve társnővérei előtt, mint az engedelmesség és a testvéri szeretet valódi példaképe ragyogott.

A szentekre jellemző, hogy valami zseniális látóképességgel fölismerik hivatásuk területén az erények gyakorlásának az alkalmait, míg mások ugyanabban a hivatásban ábrándoznak és sóvárognak, hogyha itt vagy ott lennének, mennyi alkalmuk volna a jóra, de sajnos, itt tétlenségre vannak kárhoztatva. Micsoda önámítás! Ott kell szenteknek lennünk, ahová az Úristen állított bennünket. Nézzünk csak alaposan körül a kiskertünkben és álmélkodva fogjuk látni, mennyi tennivaló van még ottan.

2. Szentünk legnagyobb gyönyörűsége a szentmise. Lelki élmény ilyenkor összeszedettségét, szerénységét és az élő hittől átszellemült arcát látni. Szent Juliánának 700 esztendő homályából felénk derengő példája sürgesse meg a saját szentmisehallgatásunk régóta húzódó reformját.

3. A XIII. század, melyben Juliána élt, nem a gyakori áldozás kora. Ritkán vehette magához Krisztus drága szent testét, pedig kevesen érezték át úgy, mint ő, a zsoltár szavait: «Amint kívánkozik a szarvas a forrás vizéhez, úgy kívánkozik lelkem tehozzád, Istenem! Szomjazza lelkem az erős, élő Istent: mikor jutok oda, hogy az Isten színe előtt megjelenjem?» (41. zsoltár.) A szeretet azonban leleményes. A hiányzó szentségi áldozásért kárpótolta magát sok lelkiáldozással.

Talán nem sértem meg az Örökimádás kedves olvasóit, ha föltételezem, hogy egyesek nem ismerik ezt a hasznos áhítatgyakorlatot. Abban áll, hogy olyankor, midőn nincs alkalmunk áldozni (pl. utazás alkalmával vagy

napközben), vágyódunk az Oltáriszentség után és kérjük az Üdvözítőt, hogy mivel most nem vehetjük magunkhoz szentséges testét, legalább lelkileg, kegyelmével térjen be hozzánk. Szentségileg naponta csak egyszer áldozhatunk, lelkileg ellenben annyiszor, ahányszor akarunk. A trienti zsinat melegen ajánlja ezt a gyakorlatot és buzdítja rá a híveket. Tanítsuk meg rá ismerőseinket.

4. Amint később a Jézus Szíve tisztelet terjesztésére, épúgy az Oltáriszentség nagy ünnepének megvalósítására is az isteni gondviselés egy gyenge nőt, egy anyagiakkal nem rendelkező, összeköttetést és kellő mozgási lehetőséget nélkülöző apácát választott ki. Juliána előtt többször ismétlődött egy látomás : a tele hold középen egy fekete vonással. Mit jelentsen? Tudós papok sem tudtak neki fölvilágosítást adni. Végre megjött a magyarázat magától az Úrtól : «A teli hold az egyházi évet jelenti, a fekete vonal pedig azt, hogy hiányzik még az Oltáriszentség rendelésének külön ünnepe. Nagycsütörtökön a hívek elmerülnek szenvedéseim szemlélésében és nincs alkalmuk, hogy méltóképen örvendezzenek a «szent vendégség» rendelésén. Legyen azért erre a célra külön ünnep. A megvalósítását terád bízom». Juliána 20 évig habozott. Végre közölte titkát tudós és jámbor papokkal, akik a dolgot Istentől valónak találták. Sajnos, ilyenek kevesen voltak s azért megkezdődött szentünk kálváriája. Gúnyolták és üldözték. Oly nagy zavar keletkezett, hogy a kolostort is el kellett hagynia. Ama kevesek között, kik pártját fogták, volt Róbert lüttichi püspök és főesperese Pantaleon. Róbert püspök elrendelte egyházmegyéjében az Úrnapot, de halála után ismét föllángolt a sátáni áskálódás. Juliánát rágalommal és erőszakkal kimarták a zárdából és mindaddig zavarták zárdáról zárdára, míg csak el nem hagyta hazája határait. Idegen földön fejezte be vértanusággal fölérő életét.

Szent Terézia, a kármeliták nagy reformátora szokta mondani : «Engem lelkesít, ha Istenért vállalt munkámat a sátán mindenáron meg akarja hiúsítani, mert ebből azt látom, hogy vállalkozásom Isten dicsőségére fog szolgálni». Segítsük tőlünk telhetőleg Isten ügyeit. Ne higgyük, hogy csak azok tehetnek valamit, akiknek pénzük vagy befolyásuk van. Szent Juliána példája arra tanít, hogy mindezek híján is hasznos munkásai lehetünk az Úr szőlőjének imádságunk, önmegtagadásunk, türelmes szenvedésünk, felebaráti szeretetünk és egyéb erényeink jó példája által. Katolikus akció ez? Igen, mégpedig a legjavából. Chautard szép könyvében (Az apostolkodás lelke) olvasom egy misszionárius püspöknek ezt a kijelentését : «Tíz imádkozó kármelita nagyobb segítségemre lesz, mint húsz prédikáló misszionárius».

Szent Juliána nem érte meg megbízatása teljes diadalra jutását. Ez csak halála után hat évre, 1264-ben lett meg, mikor Szent Péter székén

Pantaleon, az egykori lüttichi főesperes ült IV. Orbán néven. Az úrnapi zsolozsma és mise szövegét a pápa megbízására a kor legnagyobb hittudósa Aquinói Szent Tamás állította össze.

Befejezésül ideiktatom az I. Korintusi levélből ezt a párt sort : «Ami a világ szerint oktalan, választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket és azt, ami a világ szerint gyönge, választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket». (1 Kor. 1, 27.) Gondolkozzunk rajta . . .

Pápai János dr.

A Miatyánk

A legtökéletesebb ima a «Miatyánk». Erre még Jézus tanította az apostolokat s mi tőlük örököltük. Általában azonban kevesen vannak tisztában a szövegbe szőtt kérelmek ítéletszerű jellegével és kihatásával.

Ha gondolkodva, megfontoltan imádkozzuk, különösképen megnyugtat, eligazít, realizál ez az ima.

Mégpedig :

«Miatyánk, ki a mennyekben vagy» . . .

Ahányszor elimádkozzuk, állítjuk, hogy a Mindenható nem egyé közülünk, hanem mindnyájunk «Atyja», aki, hogy ezt az emberésszel szinte átfoghatatlan közösséget uralhassa, ámulatra méltó nagyhatalom, mindenben felettünk álló mentő, aki földfeletti tisztaságban él a szeráfok között . . .

«szenteltessék meg a Te neved» . . .

Necsak egy, nem is több ember által, hanem egyáltalán és szünet nélkül legyen tisztelve legalább a neve révén a Mindenható. Örök imádásra, örök rágondolásra örök szolgálatra figyelmeztetjük mindannyiszor magunkat.

«jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod» . . .

Ez a legrejtélyesebb, legsokoldalúbb állítás, valamint a legfeszélyezettebben, a legtámáskodóbban kimondott hitvallás, kérelem, ítélet és jóvátétel, mellyel akaratunk és erőnk ellenére halálos barikádot építünk minden természetesnek tetsző vágyunk elé ! . . . Az örök imádástól, az örök rágondolástól, az örök szemelőtttartástól, az örök szolgálattól távoljárók minden életmegnyilvánulása ellenkezik a Mindenható előírásával, vagyis rájuk vonatkoztatott akaratával . . . De van-e bölcs csak egy is — a feléje törtetők közül — aki el bírná mindig dönteni cselekedetei előtt, a zajló, világi élet folyamata alatt, hogy vajjon azok valóban az Atya akarata szerint valók-e? Mert lehetséges, hogy a látszólagos bűntevésnek be kellett

következnie — éppen az Atya akaratából — hogy a reakcióként fellépő szenvedések által szükségszerüen egyenlíthessünk, vezekelhessünk, hogy tisztává válhassunk . . . Olykor lehet a «bűn» eszköz, híd, mely tiszta parttal köt össze ; gálya, mely kisiklik velünk a szenvedés egyenetlen tengerére és jó, nagyon jó, ha ilyenkor feleszmélünk s van erőnk szégyenlős remegéssel az ég felé súgni : Legyen meg a Te akaratod . . .

«miképen mennyben, úgy itt a földön is» . . .

Akarjuk, azt kívánjuk, azt kérjük, hogy mint a túlvilágon, úgy itt a földön is csenevészesedjen a legborzalmasabb örökség, a szabadakarat emberre-bízása ! . . . Testi, de főleg a lelki érzékléseink korlátoltak, tökéletlenek, úgyhogy, amikor gyarlóságunkra apellálunk, közeljárunk a valósághoz. A szabadakarat s a független ész terhet, kísértést jelent s így a Teremtőtől elszakadni nem akaró lelkünk nehezékévé válnak . . .

«Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma» . . .

Segíts magadon az Isten is megsegít ! . . . Ezt mutatja az élet. Vagyis nem elég az emberi akarat, az emberi törtetés, kell hozzá égi felerősítő kegyelem is . . . Azután az emberi munka- s törtetőképesség aránylag csak rövid periodus alatt akcióképes kerekdeden. A gyermekek másraszorulása meghökkentően rejtélyes, de megváltozhatatlan tény ; a betegek és az öregek puszta ereje által kevés kenyér kerülne az asztalra ! Vajjon miért kell ezt is többesszámban kérnünk Jézus szerint? Nemcsak azért, mert senki sem él egyedül a Földön, hiszen, ha családi kötelék nem fűzhet bennünket már senkihez, akkor is rá kell gondolnunk a körülöttünk élő milliókra, akik ugyanannak az Atyának gyermekei, akinek a nevét az imént szentelésre méltattuk s akinek mindennemű akaratába valóban bele óhajtunk nyugodni s az Úr akarata szerint felebarátomat legalább úgy illik szeretni, mint enmagamat . . .

«és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek!

Ez a «Miatyánk» legkülönösebb, leglélekzetelállítóbb rejtélye. Alapjában véve ez a gyúpont, tehát világos, csak . . .

Bevalljuk, hogy jajnak, bajnak, fájdalomnak a *«bűn»* az okozója ! Érezzük, hogy mielőbb előbbre juthassunk, rendeznünk vagy rendeztetnünk kell bűneinket s erre való hajlamainkat. Amíg bűn él bennünk vagy általunk, nincs tovább, tehát nincs imameghallgatás sem, vagyis változatlan marad a sorsunk ! . . . Mi magunk kérjük ! . . . Jézus csodás gyógyításai alkalmával mindig így kiáltott fel : Kelj fel, bűneid meg vannak bocsátva ; menj és ne vétkezz többé ! . . . Igen, menj és ne vétkezz többé,

mert csak így élhetsz nyugodtan, így kérhetsz az Atyától bátran és joggal . . . Jönnek ugyan még bajok, szenvedések, de ezekről már bizonyosan tudjuk, hogy az Atya akaratával jöttek s nyitjukat az aktuális pillanatban egyedül Ő tudja.

. . . «miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek».

Elképesztő önítélet ! . . . Az Atya elé sorakoztatott és általában önző és a «legyen meg a Te akaratod»-dal merőben ellenkező, kérelmek

öntudatlan megsemmisítése, komolytalanítása, tárgytalanítása. Ember az embernek — még ha «hívő» is — bár tudja, hogy saját bűneinek bocsánatát csak a bocsánatadással érdemelheti ki, mégis a legritkábban bír szívből megbocsátani ! . . . Tehát a legszebb, a legszigorúbb erkölcsű ima szerint arra kérjük az Atyát, hogy a mi álláspontunkra helyezkedve csak annyiszor részesítsen bűnbocsánatban, amennyiszer mi azt felebarátainkkal cselekszük ! . . . Ime itt a magyarázata annak a temérdek sok meg nem hallgatott, mert meg nem hallgathatott imának !

A «Miatyánk»-nak ez a rendíthetetlen megjavulásra figyelmeztető intelme egyben ridegen jelzi, hogy készületlenül senki se imádkozzék, azaz — miután a legtöbb ember csak akkor imádkozik, amikor kér és csak azért imádkozik, hogy kérhessen — lelki életének előzetes rendbehozása nélkül bárki hiába kér . . .

. . . Ok nélkül nincs szenvedés a földön ! A látszólagos oknélküli szenvedés perceit megkurtítja az Atya végtelen irgalma. Vagyis, mikor bűneink soronkívüli megbocsátását kérjük s ha ezt az Atya megteszi, mert megteheti, akkor ez áldozat, amire csak áldozattal lehet jogot szereznünk . . .

«és ne vigy minket a kisértésbe, de szabadits meg a gonosztól».

A kísértés alatt tulajdonképen próbáratevést kell értenünk. Már most, hogy miért akar a Mindenható itt a földön pont a próbáratevés által megbizonyosodni felőlünk, rejtély, bár emberi, mert hiszen nekünk is jobban esik az olyan ragaszkodás, mely többszörösen kiállotta a tűzpróbát...

A Mindenható szent fogódottsággal tesz próbára bennünket, de a gonosz kajánságból, a tiszta iránt érzett bosszúvágyból, aljas faképnélhagyó szándékkal. Ezért kérjük alázatos éllel, hogy ne próbáljon meg az Úr, ha végre nagykeservesen megtisztultunk és ráállítottuk magunkat az üdvözítő útra, de a gonosztól mindenkép szabadítson meg, mert jól tudjuk, az aljasban nincs könyörület, túlbiztos a dolgában, hiszen testünk minden zugában otthonra talál . . .

«Amen.»

Úgy legyen!... Minden úgy legyen, ahogy Jézus apostolai által tanította, mert legszebb, legépítőbb, legmegnyugtatóbb minden cselekedetünk és gondolatunk által a Mindenható Istent dicsőíteni ; napi kenyerünk megszerzéséhez szükséges erőt tőle kapni ; bűneinkre bocsánatot nyerni, csodálatos szilárd szirtté válni, melyen a gonosz minden próbálkozása hajótörést szenved . . . Úgy legyen, hogy régi és újabb adósságainkat még a földön letörleszthessük, sőt legyen alkalmas lelkületünk és megfelelő időnk oly értékeket gyüjteni, amelyek átmenthetők a túlvilágra ! Amen . . .

Olcsvay Géza.

Áprilishavi imaszándékunk:

Az elsőáldozók.

A szentségi Úr Jézusnak egyik legnagyobb öröme, az ártatlan gyermeklélek első kinyílása, az első — igazi gyermekded érzéssel — feléje forduló szeretet. Az értelmet pótolja az ártatlanság. Lelkiség ennek az ártatlan, gyermeki szeretetnek alapján sokszor oly mély, hogy a felnőtteknél sem talál az Úr Jézus többet.

Mégis nagyon kell imádkoznunk az elsőáldozókért ! Az ördög irígy minden szép és jóra. Irígyli az Úr Jézus és a gyermeklélek első találkozását. Irígyli az elsőszentáldozásból fakadó kapcsolatot a gyermeklélek és az Úr Jézus között. Mással nem boldogul, tehát megfélemlítéssel dolgozik. Valamelyik bűnt — ami sokszor csak bocsánatos — annyira túlozza a gyermek előtt, hogy ne merje meggyónni. Mégha nem is volt halálos bűn,

a gyermek annak tartja, meggyónni nem meri és így szentségtörően áldozik. Ez az ördög nagy öröme ! Hisz az ilyen szegény gyermek lelkileg aztán nyomorék lesz. Hacsak később valami jó lelkigyakorlat vagy éleslátású lelkiatya nem nyit utat lelkében az isteni kegyelemnek, könnyen a kárhozat fia lesz.

Kedves oltáregyesületi tagok, imádkozzunk azért buzgón a fehérvasárnapos áprilisban az elsőáldozókért ! A mi imádságaink mintegy védősáncot fognak alkotni az elsőáldozók lelke körül és nem fog merni áttörni rajta a gonoszlélek. Az Úr Jézus előtt ez az ima szintén a legkedvesebb lesz, mert megakadályozzuk vele azt, hogy olyan bűn jöjjön létre, ami az Ő szívének — tekintettel a gyermekek iránti szeretetére — a legfájdalmasabb. A mi hivatásunk nemcsak az, hogy a megtörtént bűnöket engeszteljük, hanem az is, hogy a bűnök megtörténését megakadályozzuk. Ez mintegy előzetes engesztelés, a szeretetnek leggyengédebb megnyilatkozása, mely kárpótolja az Úr Jézust sok — a valóságban tényleg megtörtént — bűnért.

* * *

Az oltáregyesület tagjai áprilisban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút : *Április 1-én*, húsvét napja ; ápr. 4-én, mint a Brüsszelben szentségtörő kezekkel átszúrt szentostyák csodálatos sebei megjelenésének évfordulóján ; ápr. 5-én, Szűz Szent Júlia ünnepén. Ápr. 5-én még egy teljes búcsú, mivel első csütörtök is ; ápr. 6-án, első pénteken.

* * *

A szegény templomok kérvényei igen nagy számmal érkeztek be; elbírálásuk ápr. 9-én lesz.

* * *

Kiállításunk az idén — tekintettel a 75 éves jubileumunkra — nov. 6-án lesz.

* * *

Választmányi és terjesztőnői gyűlés a Központban áprilisban nincsen.

* * *

Tekintélyes könyv is jelent meg «*A Katolikus Akció Szociális Gondolatai*» címen **Huszár Károly** tollából. A kiváló szerző eddigi egész élete apostoli munka volt Krisztus zászlója alatt, amely alá széleskörű társadalomtudományi ismeretei, tapasztalatai és meglátásai alapján lelkes útmutatással hív dolgozni minden komoly katolikust. «A katolikus társadalomszemlélet és világnézés, az egyházias szellemű népszervezés és katolikus szabadoktatás szerény eszköze akar lenni ez a szociális kézikönyv» írja a szerző előszavában. S e céljának pompásan meg is felel. Ezt a könyvet nemcsak minden papnak kell elolvasnia, de a világiak — kik érzik, hogy nem maradhatnak távol az élet csatatéréről — szintén kell, hogy áttanulmányozzák és állandóan kövessék útmutatásait. A legnagyobb része az Actio Catholica feladatainak éppen a szociális probléma. Ennek leghivatottabb vezére Huszár Károly és legjobb kalauz hozzá az ő most megjelent csodálatosan tartalmas és praktikus könyve. *Megrendelhető* az Actio Catholicánál.

A bettbrunni csoda.

Bettbrunn délbajorországi kies falucska, mely híres búcsújáróhellyé az 1125. évi eukarisztikus csoda révén lett.

Azon a helyen, ahol most a templom áll, még nem volt más, mint egy major és a helység neve Viehbrunn = Állatforrás volt. Élt a majorban egy — vallási dolgokban — igen tudatlan, de jámbor pásztorfiú. Szeretett templomba menni, de ritkán tehette, mert a thollingi templom másfélóránnyira volt a majortól. Különös áhítat vonzotta őt a legméltóságosabb Oltáriszentség felé. Tudatlanságában azt gondolta, hogy hiszen hazavihetné ő a legméltóságosabb Oltáriszentséget s akkor nem kellene olyan messzire mennie, hogy előtte imádkozhassék. Gondolatát végre is hajtotta. Az egyik húsvéti szentáldozásnál, amikor megkapta a Szentostyát, észrevétlenül egy fehér gyolcsdarabba helyezte a szájából és örvendezve vitte haza. Otthon kiválasztotta a legszebb botját és a Szentostya számára egy mélyedést vésett bele s odahelyezte a gyolcsba takart Szentostyát. Azután a botot leszúrta a földbe és amikor a nyája nyugodtan legelészett, idejárt imádkozni és nagyon boldog volt abban a tudatban, hogy közel van az Úr Jézushoz.

Azonban nem sokáig tartott boldogsága. *Hiába, nem kedves a jó Isten előtt az olyan dolog, ami engedetlenség az Anyaszentegyház törvényeivel szemben.* Már akkor is törvény volt az Egyházban, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget csak fölszentelt kéznek szabad érintenie és szentségtörést követ el mindenki más, aki hozzá mer nyúlni a Szentostyához. E pásztorfiút menti tudatlansága és buzgósága. Isten még sem tűrte soká ezt a buzgóságot.

Történt ugyanis, hogy a pásztorfiú gondjaira bízott marhák bogározva szétszaladtak. A pásztorfiú hirtelenében azt a botot kapta fel, amelyikben a jogtalanul hazavitt Szentostya volt elrejtve és az egyik állat után hajította, de rögtön rájött meggondolatlanságára, mert a bot megállott a levegőben, a Szentostya pedig a gyolcstakaróból kiesett a földre. Nagy tisztelettel közeledett feléje, hogy felvegye, de ekkor a bot leesett a földre, a Szentostya pedig mindig kivonta magát a pásztorfiú kezének érintése alól. Hiába volt minden igyekezete, sehogy sem tudta fölvenni. Hite erősebb volt, mint megszégyenülése. Fogta magát, bement Thollingba a plébánoshoz és elmondotta mi történt. A plébános azonnal a helyre sietett, de neki is hiába volt minden igyekezete, hogy a Szentostyát fölvegye, mert ahányszor kezét nyujtotta utána, mindannyiszor odábbmozdult a Szentostya. Jelentést tett a püspöknek.

Ezalatt a pásztorfiú — akit a plébános felvilágosított tettének helytelenségéről — el nem mozdult a Szentostya mellől, ott imádkozott bocsánatkérően éjjel-nappal egyfolytában.

Másnap jött Hartwich püspök ünnepélyes körmenettel és a helyszínére érve fogadalmat tett, hogy ezen a helyen templomot építtet a csodálatos Szentostya imádására. Amint a fogadalom elhangzott, lehajolt, kinyujtotta kezét és minden nehézség nélkül fölemelte a Szentostyát s visszavitte a templomba, míg fogadalma teljesül.

Az új templom hamarosan fölépült és nagy áhítattal tartották meg benne az első szentségimádást a csodás Szentostya előtt.

A krónika szerint 1330-ig imádták ezt a csodás Szentostyát, de akkor a templom tűzvész áldozata lett; a csodás Szentostya eltünt, ellenben épen maradt egy Krisztus-szobor és az újonnan felépült ma is álló templomban ezt tisztelik a csodás Szentostya emlékeként. A helység neve a sok imádság után, mely ott elhangzott, a Viehbrunn helyett Bettbrunn lett, ami népies nyelven = Imádságkút-at jelent. *Neszmélyi Gy. dr.*

Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában.

A katholikus akció és az Oltáriszentség.

«*Ó ha ismernéd Isten adományát!*» — mondotta Jézus Jákob kútjánál a szamariai nőnek. (Já. 4, 10.) Mindnyájunk szívügye kell hogy legyen Isten *legnemesebb* adományának *mélyebb* ismerete. A világiak apostolkodásának feladatai között mint drágagyöngynek kell szerepelnie: a gyöngéket és kisiklottakat visszavezetni az élet kútforrásához. Közülük hánynak fáj a szíve első szentáldozása napjának boldogsága után. E megmozdulásukat bizalmas órában kihasználni, őket e pontra bekapcsolni: ügye *a lelkipásztori segítőmunkának.*

A kiaszott pusztában ha valahol forrás fakad, friss élet virágzik ki azonnal; a kemény talaj termékeny humusszá lesz, erőteljes növényi élet szökik szárba s magasban ringó pálmák jelzik a vándornak már messziről az áldott helyet. Igy csörgedezik számunkra is földi vándorlásunk pusztaságában az élet forrása; a kereszt tövében fakadt, az oltárokon keresztül csörgedeznek hullámai gazdag, éltető bőségben; partjain aranygyümölcsöt terem az élet fája; a fáradt vándor odamegy s fárasztó zarándoklásához erősítőnek megtalálja az élet kenyerét.

Miért is nevezi hát Krisztus az Eucharisztiát az élet kenyerének? Háromféle okból: fönntartja és erősíti lelkünkben azt *a kegyelmi életet*, melyet az újjászületés fürdőjében kaptunk, továbbá mert az Úr Jézusnak *erényéletét* plántálja szívünkbe; végül mert a szentáldozásban emberi mivoltunknak a föltámadott Üdvözítő emberségével való egyesülése által *a dicsőséges föltámadásnak, az örök életnek* magva hull belénk.

Ezt tanítják Krisztusnak saját szavai.

A szentáldozásnak tehát *a természetfölötti életet*, a megszentelő kegyelmet kell bennünk gyarapítania, a keresztségben kapott malasztot *védenie és megőriznie.*

Az Üdvözítő példával tette ezt tanítványai előtt világossá. Szőlőtőt mutatott nekik szőlővesszőkkel. Mily erős és szivós összeköttetésben vannak az ágak a törzzsel! Hogy ömlik a törzsből a nedv és erő az indákba! De alighogy levágja az ember a vesszőt, máris elszárad. Igy van a kegyelmi életben is, mondja az Üdvözítő. Hitben és szeretetben szivósan és erősen kell *összekötve lennünk* Krisztussal, a törzzsel. Ez a hit melegségében és bensőségében, ez a szeretet hűségében és odaadásban a *szentáldozásban* talál *erősítést* és *megszilárdulást.* Igy *erősíti* a szentáldozás az *életköteléket* a fej és a tagok között.

E kötelék *fölbomolhatik a bűn által*; a halál elszakítja azt; a bocsánatos bűnök lassan és majdnem észrevétlenül lazítják. Ezen veszély ellenében mindnyájunknak szüksége van védelemre és *orvosszerre.* Ezt adja a szentáldozás. Mert a trienti zsinat tanítása szerint a méltó szentáldozásban oly erő van, amely a kisebb hibákat és bűnöket lelkünkről letörli, a halálos bűnöktől pedig megóv bennünket.

Ez a drága gyümölcse a szerves összefüggésnek a lelkiéletben. A szentáldozás által minél jobban részesévé leszünk Isten kegyelmének s minél jobban elmélyül bennünk Isten szeretete, annál elhatározottabb lesz elfordulásunk a bűntől. Magától lesz tehát a méltón fogadott Oltáriszentség a bennerejlő erő révén orvosszer a naponkint belénk lopakodó méreg ellen, védőfegyver a legádázabb ellenség ellen.

De ha *távolmarad* a keresztény ember a rendszeres szentáldozástól, *csökkenni* szokott öröme az imádságban, megszokott fogyatkozni a vallási igazságok benső megértése is. Vallási élete elveszíti lendülőerejét. Mintha sötét árnyak vernének tábort a lélekben. Ebben az állapotban könnyen támadnak hitbeli kételyek. A korszellem és a hitetlen környezet befolyása egyre nő. Az ellenálló erő az érzéki kísértésekkel szemben csökken. A gyengéd szeretet a tisztaság előkelősége iránt eltűnik. A sekély olvasmányok és szemérmetlen képek nem maradnak hatástalanok. És eljön az óra, amikor azt mondod: *nem birok ellenállni.* Azonban mondd, testvérem, *ki a hibás ebben*? Nem hallottad Krisztus szájából világosan, hogy elveszíted a hitéletet, ha kerülöd az élet kenyerét? Nem tudtad, hogy az Üdvözítő a halál veszedelmét látja azok felé közeledni, akik e kenyértől távolmaradnak?

Az Oltáriszentség az *élet* kenyere azért is, mert az Úr Jézus *erényéletét* ápolja bennünk.

(Folytatása következik.) *Eöri János.*

Oltáregyesületünk az elmúlt hónapban mindent elkövetett, hogy — az Actio Catholica idei programmjának megfelelően — előmozdítsa a lelkeknek a lelkigyakorlatokban való megújulását. Központi házában, amely az első lelkigyakorlatos ház országunkban (működését 1909-ben kezdte) a nagyböjt alatt hat zárt lelkigyakorlat volt. Az elsőn 136, a másodikon 145, a harmadikon 136, a negyediken 35, az ötödiken 46, a hatodikon 50 résztvevővel. (Az előző nagyszámokban olyanok is vannak, kik félig zárt lelkigyakorlatot tartottak, vagyis otthon aludtak.) Az oltáregyesületnek kongregációkban nem lévő tagjai részére az Örökimádás-templomban voltak egy héten át este félhétkor lelkigyakorlatos szentbeszédek, amelyen szintén igen nagy számmal (kb. 700-an) vettek részt az oltáregyesületi tagok. Virágvasárnap 1100 szentáldozás volt az Örökimádásban. A lelkigyakorlatokat sorrendben P. Puskássy Pál lazarista, P. Révay Tibor S. J., P. Szeghy Ernő kármelita, P. Zborovszky Ferenc S. J., dr. Marczell Mihály p. k. ig., dr. Tiefenthaler József p. k. ig. és dr. Mátrai Gyula p. k. lekész tartották.

Húsvét után az egész áprilisban magánlelkigyakorlatozók részére áll rendelkezésre a lelkigyakorlatos ház (Budapest, IX., Üllői-út 77.).

*

Ünnepélyes fölvételt is lehet tartani az oltáregyesületben. Bár a lényeges az új tagok nevének beírása a törzskönyvbe, igen kedves ünnep az ilyen fölvétel, amelynek szertartási rendjét májusi számunkban leközöljük és kívánatra bárkinek rendelkezésére bocsátjuk.

*

Szent István-bazilika Oltáregyesülete, melynek vezetője Ortvai Rezső apátplébános, elnöknője Lieber Endréné alpolgármester neje, március 11-én, vasárnapon d. u. 5 órakor tartotta lélekemelő tagavató ünnepélyét. Az Oltáregyesület tagjelöltjei gyertyával kezükben megkerülték a templomot és élükön a remek egyesületi zászlójukkal a szentély elé vonultak. Az avatási szertartást dr. Mészáros János érseki általános helytartó végezte fényes papi segédlettel, majd igen szépen felépített, hatalmas beszédet intézett a jelöltek impozáns seregéhez. Méltatta az Oltáregyesület jelentőségét, buzdította őket Krisztus Urunk-

hoz való hűségre, szeretetre és arra a hivatásukra, mely a szegény templomok felszerelésében és ékesítésében nyilvánul meg. «Csodaszép a Bazilika — mondotta többek közt a helytartó — ám Krisztus Urunknak az egyszerű templom is tetszik, ha benne szerető és hűséges lelkek szolgálnak Neki. De azért csak építsünk szép templomokat az Úrnak! és váljunk méltókká ezekben az ő Szent szolgálatára.» A jelöltek ünnepélyes fogadalmat tettek és átvették jelvényüket. Az ünnepély végén dr. Mészáros János érseki helytartó a tagok sorfala között kivonult a templomból, ahonnan a hívek gyertyás körmenetben a templomot megkerülve kísérték egyesületi zászlójukat a helyére.

Szentév befejező ájtatosságunkat az Örökimádás-templomban a rendkívüli szentév utolsó óráiban tartjuk meg. Húsvétvasárnapjának utolsó órái ezek az órák. Az ájtatosságot a következő szövegű plakát hirdeti az Örökimádás ajtaján:

«Katolikus Testvérek!

Isten kegyelméből végére értünk Krisztus kereszthalála jubileumi szentévének.

Az ünnepélyes megnyitás vigiliáján elhangzott Veni Sancte nem volt hiába, rendkívüli kegyelmek, lelki élmények és égi vigasztalások forrása volt számunkra a szentév. Helyén való tehát, hogy ünnepi Te Deum-ot zengjünk az Úr színe előtt és megköszönjük mindazt, amiben a szentévben volt részünk. Az Örökimádás-templomban *április 1-én* éjjel tartjuk meg a befejező ájtatosságot. Kezdődik (április 1-én) este 10 órakor. Programmja:

Este 9 órakor templomnyitás.

10 órakor szentbeszéd a szentévi kereszt alatt.

Az ezüst emlékplakett megáldása és elhelyezése a szószéki nagy feszületen.

A feszület elvitele.

A legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele.

Hálaadó szentóra.

Éjfél előtt 5 perccel megszólalnak az Örökimádás összes harangjai a szentév búcsúztatására.

Pont éjfélkor ünnepélyes Te Deum.

Éjfél után szentmise népénekekkel és az összes jelenlevők közös szentáldozásával.

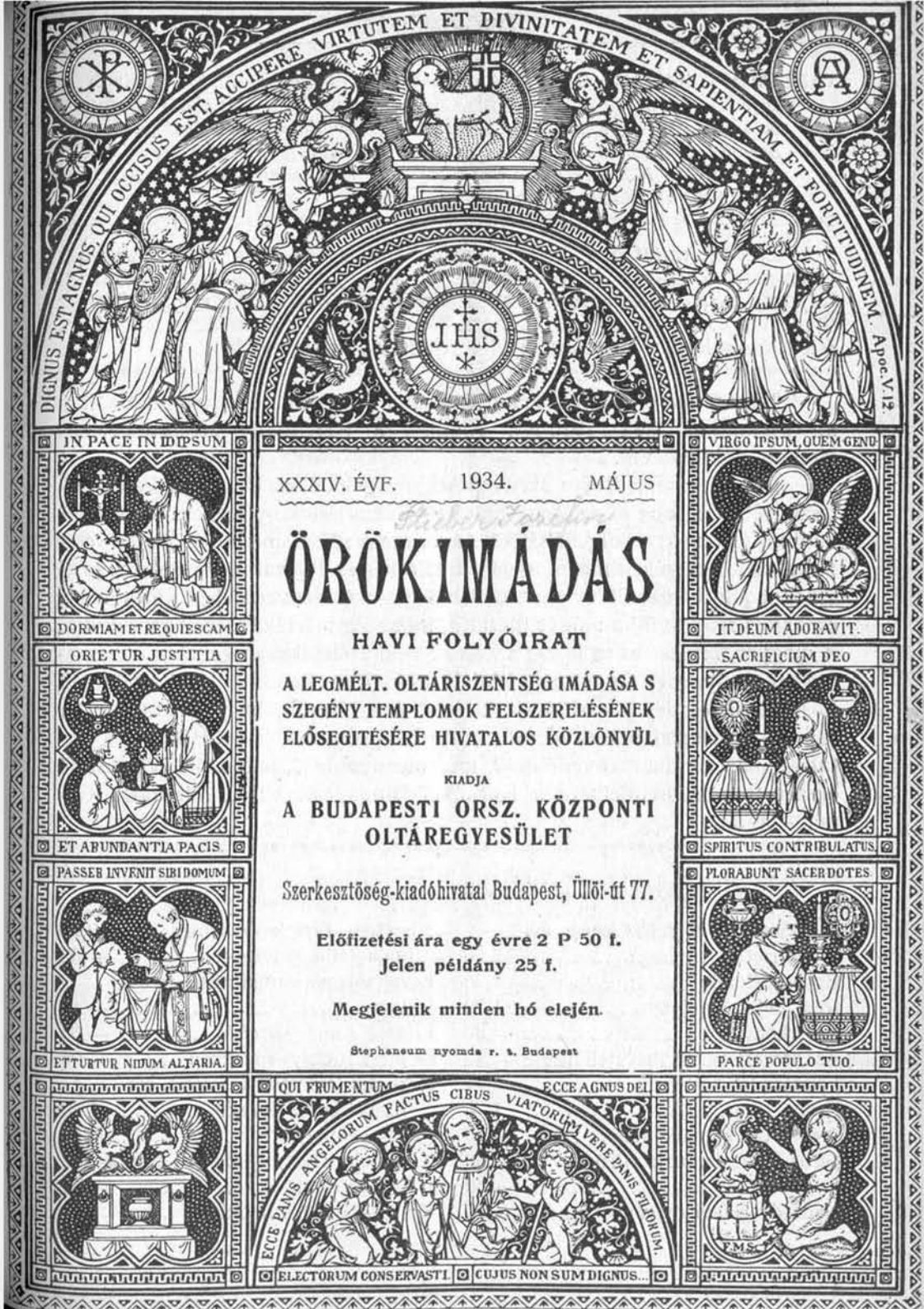
Ezen éjjeli ájtatosságra a — tolongás elkerülése végett — csak jeggyel lehet bejutni, amely nagyhétfő, kedd és szerdán az Üllői-út 77. alatti irodában kapható. (Jegyet ingyen adjuk, de a templom éjjeli világítása számot tevő költségeinek fedezésére tehetség szerinti kegyes alamizsnát kérünk.»)

Lefolyásáról a jövő számunkban.

Kiáver Szent Péter élete. Höver Ferdinánd német nyelvű művéből fordította P. Jámbor László S. J. Ára 1 P 40 fillér. Kapható a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth K.-tér 3. A négerek nagy apostolának rendkívül változatos viszontagságos életét és apostoli munkáját vázolja e könyv immár 11. kiadásban. Nemcsak lelki, de érdekfeszítő olvasmány is a «Laci bácsi» mindig zamatos magyar nyelvén átültetve a németből. Szívesen ajánljuk.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* A mi májusunk. — *Gecse Mária:* Mária Szűzanyánk! — *Olcsvay Géza:* Állok az örök forrásnál... — *Miklósi László:* Új örökmécsesek. — *Központi:* Májushavi imaszándékunk. — *Pápai János d.:* Baylon szent Paszkál. † 1592. — *Eőri János:* Krisztus a szívek királya az Eucharistiában. — *Német István:* Levél a Pilisből. — *Neszmélyi Gy. dr.:* Az Oltáregyesületbe való ünnepélyes felvétel szertartása.

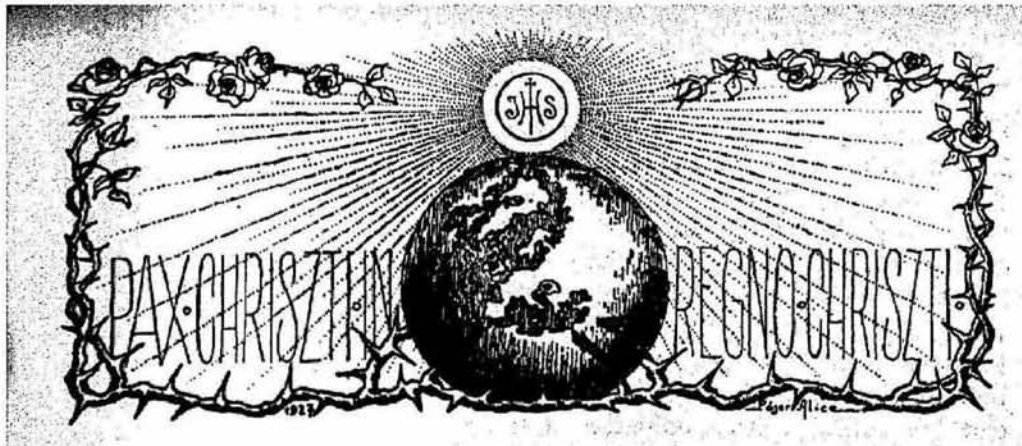
Lelkigyakorlat a Központi házban május 14—18-ig lesz. Kezdődik 14-én este 6 órakor és befejeződik 18-án reggel közös szentáldozással. Naponta négy elmélkedés Szent Ignác módszere szerint. Vezető *dr. Mátrai Gyula* ügyv. ig. tb. t. p. b. lelkész. Bentlakás és ellátás összesen 12 P. Jelentkezés legkésőbb május 10-ig. Ajánlatos minél előbb.

Lovag *Lama Frigyes:* **Schäffer Anna.** (Egy ismeretlen stigmatizált a mi korunkból 1882—1925-ig). Kiadják a Keresztény iskolatestvérek, Homok, Szolnok vm.

Míg Neumann Teréz szenvedései, melyekkel az Úr Jézus keresztrefeszítését átéli, híre és a látogatók nagy száma miatt nyilvánosabb és saját korának szólnak, addig Schäffer Anna szenvedései inkább a rejtett élet Krisztus követésében megnyugvást találó hősies áldozatai. Rettenetes testi kínokat állott ki és 25 éven át volt beteg. Az ő szenvedésében nincs annyi csodás és rendkívüli a módot illetőleg, inkább a mértéke szerint rendkívüli. A magyar fordítás hűen hozza azokat a lelki átéléseket megéneklő költeményeket, melyekben Anna nagy kínjait mind Jézus keresztje alatt feláldozza és lelkének csodás passziflóráit kitárja. Azt hisszük, hogy őbenne az Úr Jézus a panasztalan szenvedést akarta hangsúlyozni és példájával vigasztalást akart adni a szenvedőknek. Igen megnyugtató, bátorító és vigasztaló olvasmány. Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—.25	Litánia latin szöveggel	—.05
Régi teljes évfolyam	1.20	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—.10
Vezérkönyve	—.80	Litánia szent Józsefről	—.05
Az Oltáregyesület: Felvételi füzete	—.10	«Kánter Károly»-emlékkép	—.05
Félszázados története	3.—	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Érme	1.—	Egyes példány	—.16
Szervezése és működése	—.10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—.32
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—.30	indulója	—.08
kötve	—.60	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Nádasdy «Havi magány»	—.80		

A mi májusunk

A legfölségesebb Oltáriszentség tábora a Boldogságos Szűz anyai ölébe helyezi májusi ájtatosságait — szentségimádásait sem véve ki — és Ő általa ajánltatja fel a szentségi Jézusnak. És méltán!

Minden igaz katolikus buzgó Máriatisztelő is egyszersmind. Szűz Mária nemcsak mint a kis Jézus édesanyja hódította meg a katolikus világot, de csodálatos, szeplőtelen lelke, erényeinek páratlan gazdagsága és az egyház története során annyiszor tapasztalt kegyes közbenjárása az indítóoka Mária minden szentek feletti tiszteletének s az Érette való lelkesedésnek. Szentegyházunk isteni tiszteletében is azért van oly kiváló szerepe, hogy a szentmiséktől eltekintve, szinte minden ájtatosságnak Ő áll a középpontjában. Májusban pedig a legtöbb helyen külön Mária-szobor kerül a főoltárra és mindenütt siet a hívősereg, hogy a virágoktól szinte roskadozó májusi oltár köré gyülekezve, a Szűzanyához imádkozzék, szentbeszédet hallgasson Máriáról és minden ügyét reá bízza: «Anyánk, kegyes Anyánk légy, ó Mária!»

Az Oltáregyesület tagjai is ott vannak, hisz Ő a szentségi Jézus anyja. Mária képes csak pótolni azokat a tökéletlenségeket, amelyeket a félelmes fölségű Szentség imádásában és vételében elkövetünk. Egyedül Mária képes a mi gyarló imádságainknak és ájtatosságainknak tökéletlenségeit anyai szeretetével eltüntetni és így kedvessé tenni Isten előtt. Mintha az Ő lelkéből tenne hozzá, az Ő ölében Máriás patinát kap a mi gyarló imádságunk és erénygyakorlatunk. A jó Istent Máriára emlékezteti s akkor már nyert ügyünk van, mert a mi imádságaink Mária érdemeinek fényes keretében jelennek meg Előtte.

Kedves oltáregyesületi tagok, a mi oltáregyesületi ájtatosságainkat is jó lesz a Szűzanyára bízni. Nekünk, akik a legfölségesebb Oltáriszentség örökimádására és engesztelésére hivattunk meg, külön is nagyon szükségünk van imádságaink és ájtatosságainkban arra a tökéletességtöbbletre, melyet nekünk Mária keze, közbenjárása és pártfogása jelent.

Mit tegyünk tehát? Először is tiszteljük buzgón a Szűzanyát. Legyünk

mi a leglelkesebb Máriatisztelők májusban és a májusi oltár virágdíszének középpontján, a trónjára helyezett, szentségi Jézus előtt öntsük ki lelkesedésünket és szeretetünket az Ő édesanyja iránt. Az Úr Jézus gyermeki szívének nagy vigasztalása a Mária iránti lelkes szeretet és a Szent Szűz erényeinek magasztalása. Ez magában is egy része az Úr Jézus engesztelésének, kiváltkép azokért a bűnökért, amelyeket Mária ellen elkövetnek.

Másodszor pedig arra törekedjünk, hogy a szentségi Jézus iránti engesztelésben minél több legyen a lelkünkben Mária szívének anyai gyengédségéből. Jól tesszük, ha imádási óránk, engesztelő — havi — szentáldozásunk előtt és napközben is gondolunk arra, hogyan viselkednék a Szűzanya a mi helyzetünkben, hogyan iparkodnék buzgón és hűségesen megfelelni hivatásunknak. Megkérhetjük a Szűzanyát arra is, hogy imádkozzék velünk, legyen segítőnk feladataink tökéletes teljesítésében.

Ilyen szellem vezessen bennünket májusban. *Dr. Mátrai Gyula.*

MÁRIA, SZŰZANYÁNK!

Tavasz van, szólnak a májusi harangok...
Kinyíltak már mind a tavaszi virágok
Üdvözlégy Mária... áldott a te Neved,
Szívünk virágit is felajánluk Neked!

Jön a nyár, melegség, itt van az aratás,
Elfog mindnyájunkat, az élniakarás.
Dolgozunk napestig, fáradást nem érzünk,
Csak a hosszú télen, legyen miből élnünk.

Munkaközben, ima száll fel az ajkunkról:
„Ne felejtkezzél meg, szegény magyarokról!"
Ősszel, bágyadt napfény, pirosló levelek.

Hozzád megy Mária, áitatos gyermeked.
Áldassék a neved, Mária — Szűzanyánk,
Égi fényből tekints, kegyesen mireánk!

Télen — hó borít el erdőt, mezőt, rétet.
Rórátéra siet, aki szeret Téged
Veled együtt várni, Krisztus születését
Aki megszerezte, lelkünk üdvösségét.

Neked köszönhetjük Szűzanyánk, Mária,
Azáltal, hogy lettél, fájdalmas Szűz Anya,
Visszaszerezted így, égi szép Hazánkat
És megbékítetted mennyei Atyánkat.

Gecse Mária

Állok az örök forrásnál...

Az Oltáriszentség szemlélése bennem évek óta mélyregyökerező, sokáig visszhangzó, szendergő jóérzést kelt. Olykor a boldogságnak egy egészen ismeretlen típusát érzem magamban. Néha lenni, menni szeretnék ebben a különös sütkérezésben! mert megérzem saját jelentéktelenségemet. Néha olyanná válik a lelkem e boldog tombolásban, mint a parázs, melyet a ki-kilebbenő lángocskák pehelyszerűvé, bizonytalanná tesznek. Ilyenkor utólér a bűnbánat vihara... Nézem az Oltáriszentséget s melegség, majd forróság lep el... Izzik, hevül és terjed a lelkem s ilyenkor, ha behúnyom a szemem, elszakadok a Földtől, mosolygom s az arcomon egy egészséges, piros foltot érzek, mintha különös csók nyoma lenne...

Néha ölelkező hárfahangegyveleg a lelkem. Tengeres csend fog el s egykori vétkeim, mint a búsító hegedűhang jajzanak, sírnak, zokognak bennem.

Olykor úgy tűnik, mintha minden tékozló ember ősvágya egyszerre találkozna bennem. Sohasem hittem volna, hogy ennyi ki nem elégített — égre irányított — vágy van. Néha egyenként, néha párosával szállnak a lelkemre, olykor száz, másszor ezer vágy rajzik, hullámzik bennem. És különös, hogy ilyenkor minden vágy felmelegít, mindegyike serkent, tüzel s mindegyike visszahoz valamit elveszettnek hitt reményérzetemből. Ilyenkor tiszta, szeplőtlen reménylés a lelkem! Csodálatos érzés ez: úgy melegít, úgy-úgy megerősít, csordultig tölt szeretettel, hogy adni vágyom belőle másoknak, ezreknek... Másszor mint csergedező patak, vad virág, majd mint magános erdő, lehajló, egyedülálló fa, rengő búzatábla — így tűnik fel, ilyennek érzem ilyenkor a lelkem. Ha a szemlélésben világi jelenet vagy gondolat zavar s behúnyom a szemem, nyugtalanság vonul végig rajtam. Tikkad, hull és fakul köröttem minden. Lelkem mélyén elkövetett, elfelejtett, meg nem szánt bűnöket fedezek fel, amik úgy éktelenkednek bennem, mint a nagyperselyben felejtett rézgarasok...

Ocsudó félelemmel újra rápillantok az Oltáriszentségre s Krisztus szelíd fehérsége elfordít multamtól s jelenemet összeköti a jövővel... Ettől a szelíd gondoskodástól olyan lesz a lelkem mindig, mint a villanyzongora hengere: tele számtalan néma dallal...

Néha mint vezeklés, majd mint áhítat, szent fogadalom, aztán duzzad, emelkedik s fenséges lesz a lelkem, mint egy bazilika, majd ridegen harmonikus, mint egy mauzóleum. És néha mindez egyszerre szólal meg bennem, aztán minden, de minden elhalkul s ebben a boldog, kiegyensúlyozott reménylésben, bizakodásban, tisztálkodásban olyan a lelkem, mint egy múzeuma a szépművészetnek. Boldog alázattal vetek köszönős keresztet magamra s úgy indulok az emberek közé, mintha nem félnék többé kísértéseiktől...

Ha elbuktam s újra eléje térdeplek az Oltáriszentségnek, nem enged el lelkiélmény, lelkivigasz nélkül... *Olcsvay Géza.*

Új örökmécsesek

Jézust szerető léleknek fáj, ha a tabernákulum előtt nem ég az örökmécses. Nem az a kis imbolygó vörösfény a lényeges a templomokban, a kápolnákban — de áhítatgerjesztő. Szótlanul is azt mondja az a kicsi fény: nem üres imaházban vagyunk, hanem templomban, nem földi úr előtt, hanem a királyok Királya előtt, Aki szerető szívű Atya, jó Barát. Az Ő szentséges Szívének is fáj a szentély elhanyagolása — de nagyobb baj volna s fájóbb szomorúságot okozna az eucharisztikus Jézusnak, ha égne ugyan az öröklámpa, de hiányoznának a szeretetlánggal égő szívek a szentség ház közeléből.

A római Veszta-szűzeknél is megesett, hogy az őrizetükre bízott szent tűz néha-néha kialudt. Megértjük, hisz ők is gyarló emberek voltak. A krisztustanítványok is emberek — mi is azok vagyunk. Csoda-e hát, ha az első szeretet tüze, ha az első lelkesedés lángja lelohad? !

Kialudt a tűz? Gyujtsunk új lángokat : tüzesebbeket, fényesebbeket ! Ha az égről lehull egy csillag, nem látjuk hiányát — mintha több más ragyogó csillag fénye csillanna fel helyette. De ki veszi észre ezt is? !

Ki veszi észre? . . . Ki veszi észre, hogy most új, lobogó mécslángok gyúlnak ki országszerte, hogy világítsanak, melegítsenek, hogy hívjanak, vonzzanak? ! Ki veszi észre, hogy fiatal, levitalelkű papok mennek ki az életbe, hogy tüzet, lelkesedést árasszanak szét a szívekbe, azt a szeretettüzet, mely a szemináriumi élet 5—9 éve alatt gyúlt ki e lelkes levitákban? ! A szemináriumok kápolnájának drága Lakója, az eucharisztikus Jézus volt az a gyujtópont, Aki lángralobbantotta e fogékony lelkekben a szeretet lángját, a lelkesedés tüzét, az apostolkodás vágyát.

Ezek a buzgó, eucharisztikus papok az új örökmécsesek imbolygó kis lángjai — legyünk mi az olaj ! Hiába tör magasba a lángocska, ha nincs tüzét tápláló olaj — megsemmisül, lelohad. A kettő egyesülése imára hangol, Istent dícsérő zsoltárt csal ajkunkra, hálát lop szívünkbe, engesztelést bánatos lelkünkbe. Nekünk is egyesülnünk kell e fiatal szerafikus papokkal imában, engesztelésben, hálaadásban ! Ó, ha az olaj gondolkodni tudna ott az örökmécsben ! Hogy örülne, hogy ő táplálhatja a szentély misztikus homályát megvilágító kicsi lámpát ! Legyünk erre mi is büszkék s örüljünk e szép hivatásunknak ! Mi is hozzátartozunk az új örökmécseshez.

Vagy lealázó számunkra, ha a mécsesnek csak része vagyunk és nem maga az egész mécses? Jó, hát legyünk mi is mécsesek, olyanok, amilyeneket Paray-le-Monialban láttam, abban a kápolnában, ahol Alacoque szent Margit drága hamvai nyugosznak. Felejthetetlen kép : közel félszáz örökmécs bájos fénye áraszt áhítatot a különben sötét, misztikus kápolnában és ezek együttesen dícsérik a Legfölségesebbet. — Tegyünk mi is így !

Miklósi László.

Májushavi imaszándékunk:

Buzgó lelkiélet az Oltáregyesületben!

Az Úr Jézus mondotta Jákob kútjánál a szamariai asszonynak : «Lélek az Isten s azoknak, kik Őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniok !» Kinek szólna ez jobban, mint nekünk, az oltáregyesület tagjainak ! Hiszen mi különös hivatásunknak valljuk az Isten imádását, a legfölségesebb Oltáriszentség előtt. Elhivatottságunk nem közönséges lelkiséget kíván. Hiszen mi nemcsak magunkért, hanem embertársainkért is akarunk imádkozni, hittestvéreink közönyéért és bűneiért is akarjuk a

szentségi Úr Jézust engesztelni. Ehhez mély lelkiség kell ! A lelkiség mélymunkálása pedig a lelkiélet. Lélek szerinti élet. A léleknek szerepjuttatás az életünkben. A lélek érdekeinek szemmeltartása. Mindennek olyan szempontból való megítélése és intézése, hogy az a lelkem ügyét előmozdítsa, örök célomhoz közelebb vigyen. Ehhez azonban gyakori *lelkitisztogatás* (szentgyónás, illetve bánat a naponkinti lelkiismeretvizsgálatban), állandó *erénygyakorlatok* és az Úr szent Testének gyakori vétele : *szentáldozás* kell. S folytonosan azt akarni, hogy Istent imádjuk, Őt szeressük, Őt szolgáljuk a lelkiéletünkkel. Akaratunk állandó jelszava : «Mindent Érted, Jézusom !» A virágos május szépséges élete legyen a példaképünk. Május Királynője, a Boldogságos Szűz Mária a vezérünk. Tavaly éppen az volt a májusi programmunk, hogy minél jobban megközelítsük Szűz Mária anyai szívének gyengédségét a szentségi Jézus szolgálatában. Most is — különösen ha nehezen megy valami — forduljunk Szűz Máriához és kérdezzük meg, mit tenne a mi helyünkben, milyen oltáregyesületi tag lenne Ő. És amit ilyenkor a lelkünkben érzünk, karoljuk fel és cselekedjünk aszerint.

Az idén éppen május utolsó napjára esik Úrnapja, a mi legnagyobb ünnepünk. Legyen erre előkészület — buzgó lelkiélettel megszentelve az egész május.

* * *

Az oltáregyesületi tagok májusban a következő *teljes búcsúkat* nyerhetik : 2-án az Örökimádás templomban (Virgo Reparatrix ünnepe), 3-án első csütörtök, 4-én első péntek, 10-én Urunk mennybemenetelének napján, egy tetszésszerint választott napon, a havi összejövetel napján, a havi imádási óra napján, május 31-én Úrnapján vagy ez ünnep nyolcada alatt bármely napon, a kegyelem állapotában végzett szentáldozással és legalább egy Miatyánk-Üdvözlégy elimádkozásával Őszentsége szándékaira.

* * *

Május 31., jún. 1. és 2. háromnapos ájtatosság lesz az Örökimádás templomban a gyakori szentáldozás terjesztésére. Mindennap délután 1/4 6 órakor erről szól a szentbeszéd.

* * *

A Központban május 14-én d. u. 4 órakor választmányi, 28-án d. u. 4 órakor pedig terjesztőnői gyűlés lesz igen fontos jubileumi ügyben. Imákat kérünk !

Baylon szent Paszkál † 1592.

(Május 17.)

Az oltáregylet tagjainak illik különös tisztelettel viseltetniök Baylon szent Paszkál iránt, mert XIII. Leó pápa őt választotta az összes eucharisztikus társulatok védőszentjévé.

Ki volt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek ez a nagy ismerője és imádója? Bizonyára egy, a nagy Aquinói szent Tamás lángelméjével vetekedő eszű tudós pap. Ó nem ! Hanem egy egyszerű, iskolát nem járt spanyol pásztor, illetőleg később ferencrendi laikustestvér. Csodálatosak az

Úr útjai. Nagy titkait elrejti az eszesek és a bölcsek elől, de kinyilvánítja a kisdedeknek. A legfölségesebb Oltáriszentséggel Kafarnaumban megbotránkoztatta a tanítványokat, próbára teszi és megalázza a legjelesebb hittudósokat, ennek az egyszerű pásztorból lett tanulatlan barátfráternek pedig oly mély bepillantást engedett a Nagyszentség titkába, hogy kora tekintélyes teológusai szívesen hallgatták fejtegetéseit. Kafarnaumban és Paszkál életében ismét egész feltűnően kinyilatkoztatta az Úr, mint már annyiszor máskor, hogy csak az alázatos hit előtt hajlandó a kenyér és a bor fátylát föllebbenteni.

Paszkált a Gondviselés korán kiválasztotta az Eucharisztia seráfjává. Azt mondják, hogy mikor már akkora volt, hogy mászni tudott és az édesanyja elvitte a templomba, feltűnően jól viselkedett, sőt annyira megkedvelte az Isten házát, hogy el-eltűnt hazulról és aggódó szülei mindannyiszor a közeli templomban találták meg. Ó, boldog szülő, kinek jó példája a templomba szoktatja gyermekét!

Szegény ember gyermekének hamar meg kell tanulni a kenyérkeresetet mesterségét. Szegény szüleinek korai halála után Paszkál őrzőgyereknek állott be egy jószívű gazdához, aki a juhok legeltetését bízta rá. A kis juhász oly boldog volt, mintha egyenesen neki találták volna föl ezt a mesterséget. Legszívesebben egy domboldalon legeltette nyáját, mert a dombtetőn egy kedves kápolna állott, melynek oltárát a Szűzanya csodatevő képe díszítette. Gazdáját különösen azért szerette, mert gyakran elengedte a szentmisére. Ha ebben a szerencsében nem volt része, akkor kint a legelőn, a templom felé fordulva, lélekben vett részt a szentáldozaton. Egy ily alkalommal angyalok jelentek meg neki és aranyedényben hozták el az Oltáriszentséget. Nagy alázatosságában eszébe sem jutott, hogy ez a kitüntetés neki szól. Társai után futott tehát, hogy jöjjenek és nézzék meg a nagy csodát. Azok a mondott helyre siettek, de semmit sem láttak, mert a látomás csak Paszkálnak szólt.

Ezek az apróságok elárulják, mily szoros volt a barátság az eucharisztikus Üdvözítő és Paszkál között. Az Üdvözítő Paszkált választotta imádói példaképévé, Paszkál pedig a szentségi Jézust tartotta mindenének.

Pásztortársai annyira megszerették, hogy vitás ügyeikben a döntést rendesen őreá bízták. Egy gyermektelen pásztor fiává akarta fogadni, de Paszkál nem volt hajlandó föláldozni lelke szabadságát. Régóta az volt a szíve vágya, hogy valamelyik szegény szerzetben egyszerű fráter lehessen. Mikor végre sikerült bejutnia a franciskánusokhoz, kevésigényűségével, engedelmességével és alázatosságával bebizonyította, hogy komoly hivatása van a szerzetesi életre. 23 évet töltött Szent Ferenc rendjében s mindvégig ugyanazt az egyetlen csuhát hordta, melyet a beöltözéskor kapott. A sok folttól végre is oly durva lett, hogy magában megállott. A legmegalázóbb

megbizatásokat Paszkál saját privilégiumának tartotta. Azt szokta mondani: «Az alázatosság a legbiztosabb út az életszentség felé». Nem mondott ezzel újat, hanem csak azt a régi igazságot ismételte, melyet az Úr Jézus kötött a lelkünkre: «Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű». (Mt. 11, 29.)

Szent Paszkál megcáfolja azt a balvéleményt, mely az alázatosságot a gyávák erényének tartja. Elüljárói egyszer azzal bízták meg, hogy valami fontos iratot vigyen el Rómába a rendi generálishoz. Kapva-kapott az alkalmon, mert úgy vélte, hogy most végre teljesedik régi vágya: vérét onthatja hitéért. Délfranciaországban ekkor heves vallási harcok dúltak Kálvin fanatikus hívei és az ősi hitüket védelmező katholikusok között. Paszkál a rövidebb tengeri út helyett ezt az utat választotta, francia földön keresztül, gyalog és szerzetesi ruhában. Sok veszedelemmel nézett szemközt, de az Úr, ki oly csodálatos bátorságot öntött szívébe, mindegyikből kimentette. Orleans közelében pl. körülvették az eretnekek és vallatóra fogták, hogy hisz-e az Oltáriszentségben. Paszkál angyali nyugalommal válaszolta: «Igen, én hiszem, hogy a szentostyában valóban és lényegileg jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus». Ellenfelei meghökkentek ekkora bátorság láttára. Mikor azonban rongyos ruhájára és véres lábaira esett tekintetük, bolondnak mondották. Paszkál nem sértődött meg, de azért

fölhasználta az alkalmat, hogy fényes érvekkel megcáfolja az eretnek tanításokat. Ezen felbőszülve, oly kőzáport zúdítottak rá, hogy bizonnyal ott lelte volna halálát, ha az Isten keze meg nem óvja.

Az első keresztény századok nagy üldözései alatt sokszorosan beigazolódott, hogy ugyanaz a szentségi Jézus, ki példájával az alázatosságra nevel bennünket, testének és vérének erejével bátrakká teszi a hitükért bebörtönözötteket és hősökké avatja a gyenge gyermekeket. Ma, a szellemek oszlásának korában ismét szüksége van Krisztus Egyházának alázatos, igazságos, irgalmas szeretettől áthatott, hitüket bátran megvalló katolikusokra. Nevelj ilyeneket nekünk, eukarisztikus Krisztus!

Pápai János dr.

Krisztus a szívek királya az Eucharistiában.

A katholikus akció és az Oltáriszentség.

Isten az alkotásnak, a tettnek Istene. Ahol életet akar támasztani, ott a restségnek és petyhüdtségnek nincs helye. Az Ő életkenyere nem jámbor játékszer az ácsorgóknak; legfönségesebb szentsége nem üres érzelmeket és hangulatokat akar kelteni, hanem *az igazi erényért folytatott hűséges küzdelemre* erősíteni. Azt a fügefát, amely csak leveleket, de gyümölcsöt nem hozott, Krisztus hatalmi szavával kiszáradásra ítélte. Az erény gyümölcseivel gazdaggá kell lennie minden szívnek, amelybe a rendszeres szentáldozás révén betér.

Az erényéletnek ez a *növekedése*, mint minden növekvés, *lassú és fokozatos*. A fa az erdőn csak lassan ereszti gyökereit egyre mélyebben és mélyebbre a talajba és csak fokozatosan növekedik magasságban és szélességben. Igy van ez az erényéletben is. Itt is lassú és állandó a haladás, fokozatos a növekvés az erkölcsi erőben és érettségben — előmozdítva a Krisztus erényéletével való bensőséges egyesülés által az Eucharisztiában.

Az Oltáriszentségnek befolyása az erényéletre nagyon változatos.

A szentáldozásnak először is bizonyos *tanítóereje* van. Az Oltáriszentség ugyanis a tekintetet *a lélek belső életére* irányítja. Gyakran megfigyelhettük ezt valamennyien szentáldozásunk napjain. Ha az evangéliumnak vagy lelkiolvasmányainknak különben fenséges szavai csak kevés haszonnal jártak s majdnem nyomtalanul tűntek el — szentáldozásunk napjain másképp van. Ilyenkor több örömet és tetszést talál az ember az égi igazságokban. Mintha a szívben szólna ilyenkor egy hang a lélekhez, kedvesen és világosan. Ez a szentáldozás tanítóereje. Azt eredményezi, hogy a mennyei *igazságokat bensőleg átéljük*. Hiszen a szentáldozás napján be van vonva az ember az égi tanítónak életközösségébe. Sok-sok homály és kétely oszlik el ilyenkor. Tapasztalatból tudjuk.

Közülünk hányan éltek át már napokat, heteket, amikor úgylátszott, hogy senki előtt sem beszélhetjük ki magunkat, mert senki meg nem ért. A szentáldozás napján aztán megoldódtak a kételyek szép csöndben, mintegy maguktól, hosszú vita nélkül. Az Úr, aki azt mondhatta magáról: «én vagyok a világ világossága,» fényt és világosságot áraszt a sötét órákban a szavak lármája nélkül.

Aki tapasztalta ezt, oly szívesen imádkozza a tabernákulum előtt Kempis Tamás imádságát: «Ne emberek beszéljenek hozzám, hanem te magad, Uram és Mesterem, te szólj hozzám.» — Igy lesz a szentáldozás tanítása, annak ereje kedves és meghitt. Általa növekedik a vallásos gondolkozásban és vallásos életben meglelt öröm.

Az Eucharistia tanító hatásával együtt működik *erősítő és bátorító ereje*. A Krisztus kereszthalála által kieszközölt kegyelem erejét sohasem tapasztaljuk mélyebbnek, mint éppen a szentáldozásban. A keresztfa gyümölcsét u. i. éppen a szentáldozás közvetíti az *egyesek* szívébe. Itt nyugodt és bizodalmas lesz az, akinek súlyos a hordanivalója; érzékenyebb lesz az Isten akaratán való megnyugvás gondolatával szemben; itt erősödik új áldozatokra, sőt vágya támad nagyobb áldozatokra. Itt a kereszthordozó békefejedelem szívén nyugszik az ember; és az Ő szíve békéjének csöndes fönsége átszellemítőleg hat minden keresztre és szenvedésre. Tűnik a zavaros órák ernyedtsége. A kedélyt ostromló ködön át a Táborhegy napsugara csillog. Fényében egész másképp látszik a tövises keresztút. Bátorság és fenkölt érzés támad a gondolat nyomán: egészen közelében vagyok az isteni kereszthordozónak. Ez az Eucharistiának *erősítő* hatása. Megfigyelhettük a világháború kitörésekor. Hogy reszketett százezreknek a szíve, amikor félelmetes veszedelmeknek mentek eléje. És mily bizodalmasan ragyogott a szemük a szentáldozás után!

Ha a keresztény lélek ilyen készséggel és bizodalommal távozik az Úr oltárától hivatása munkájához, életsorsának áldozataihoz, Krisztus nem szokta megvonni tőle az oltár *legkedvesebb* gyümölcsét: *a lelki öröm* érzetét. Milyen magányosak és elhagyatottak volnának a katolikus templomok, ha az eucharistikus manna mint *az öröm kenyere* nem volna bennük megtalálható. Igy azonban szentegyházaink a legkedvesebb helyek. Mély, szent örömnek vidám hangulata hatja át az egész templom belsejét, díszeit, az ünnepélyes istentiszteletet s az éneket. Ezért érti meg a szentségi énekeket még a serdületlen gyermek is, mielőtt még a szöveg értelmébe behatolhatott volna; az öröm nyelve épúgy nem szorul magyarázatra, mint az édesanya hangjának csengése.

Amint az Eucharistia minden csüggetegséget eloszlat, úgy törli ki a szívből a bizalmatlanságnak azt a vonását is, amely átélt csalódások következményeképpen oly könnyen verődik ki az ember arcára.

Ha a szentáldozás nem az *öröm* szentsége volna, sehogysem tudnánk megérteni azt a nagy *vágyat*, amivel a legnemesebb keresztény lelkek vasárnapról vasárnapra, az egyik hajnali szürkületről a másikra az Úr asztala után vágyakoztak.

Az újabb idők legjelentősebb parlamenti férfia, aki ma már a hannoveri Mária-templom egyszerű kriptájában alussza örök álmait, mondotta egyszer egy püspökbarátjának: «Amikor a szentmisében a hívőket csapatostul látom a szentáldozáshoz járulni, mindannyiszor oly nagy vágy fog el, szeretnék fölugorni, hogy én is velük menjek.» Itt látjuk a nemes, gonddal és áldozattal túlterhelt férfiaknak szomjazását az igazi öröm égi forrása után. Az agg harcosnak e hangjával egybehangzik az örömujjongás, mely a földkerekségen mindenütt előtört a katolikus szívekből, mikor X. Pius a lehetőleg gyakori, sőt mindennapi szentáldozásra szólította és bátorította a hívőket.

Az Oltáriszentségből kiáradó *öröm* magyarázza *vallásunknak hatalmas befolyását is* az emberi szívekre. Örömtelen, sötét hangulattal senki tartós befolyást nem gyakorolhat az emberek szívére. Ezt legjobban tudja maga az Isten, a szívek alkotója, aki a szomjúságot a végtelen öröm után az emberi szívbe ojtotta. E vágyat csillapítani is akarja. Az Istenben lakozó végtelen öröm élvezetének már itt kell kezdődnie, egyelőre még csak a színek fátyola alatt, de már a valóságban. Ezért rejtőzködik a kenyér színe alatt a feltámadott Üdvözítő, szívében az örökkévaló öröm teljességével; és e mennyei öröm minden kincsével együtt tér be hozzánk a szentáldozásban. A szeretet szentségét az édességnek bizonyos illatába burkolja s a csöndes boldogságnak mélységébe meríti, annyira érezhetően, hogy ebben az istenközelségben a reszkető hódolattal és tisztelettel a leggyöngédebb bizalmasság párosul. Hiszen itt a szív a legbensőbb *személyes* barátságot és életközösséget találja meg Azzal, akit egyszerre Istenének, testvérének és atyjának nevezhet. Itt a lélek jegyesi szeretetben forrhat egybe Azzal, aki nemsokára jönni fog, hogy az örök menyegzős lakomára hívja őt.

És csodálatos: *egyénileg* mennyire *különböző* ez a meghitt, örömteljes *érintkezés* az eucharistikus Üdvözítővel! Az Úr asztalánál az egyéniségnek oly gazdag és mély fejlődése indul meg és virágzik ki, hogy azt semmiféle földi lélektan kibogozni nem tudja. Mennyire másképp boldogítja a szentáldozás a zsenge, ártatlan gyermeket s mennyire másképp a súlyosan elhibázott útjairól hazatérő tévelygőt! Mennyire különböző módon beszél Krisztus az Oltáriszentségben a neki szentelt szűzi lelkekhez; mennyire más vigaszt önt a fáradságtól reszkető munkás szívébe és a súlyosan megpróbált özvegyébe. Mily másképp vigasztalja és enyhíti azt, aki kísértésekkel küszködik s mily másképp üdíti föl a betegágyán kínlódó beteget.

«*Veszi egy és veszik ezren*» **«sumit unus, sumunt mille»** — hangzik a liturgiában; amit az egyik magához vesz, egészen ugyanazt fogadják az ezernyi

többiek. Bár maga az adomány azonos, az eucharistikus napnak fényhullámai és hősugarai ezerféle különböző módon hatnak és működnek az egyesekben, akik méltóan járulnak hozzá.

(Folytatása következik.) *Előri János.*

Levél a Pilisből

Drága, jó Lélek! Hosszú hallgatás után ismét írhatok, hozzá még — gondold csak örömömet — nem idegenből már, hanem az édes hazai földről küldhetem soraimat, lelkemnek ezeket a kis beszédes követeit.

Egy hónap óta magyar földön vagyok. Közel a fővároshoz, közel Esztergomhoz, a pilisi hegyek egyik kedves ligetében pihenek, üdülök. Szívesebben írnám, hogy dolgozom, de más az Úr akarata, legyen Ő áldott mindenben.

A korai, szép tavasznak enyhe levegőjét szívom, de még inkább a magyar földnek ihletéseit szomjazom. Felfigyel a lelkem minden új hangra, minden kis zajra, legyen az méhzümmögés, madárcsipogás, vagy a mult idők szellője, avagy a jelennek hozzám simuló hulláma. S mindebből annyi van itt a Pilisben. Magányomban sem vagyok egyedül, nem unatkozom. Beszél nekem a Pilis, beszél kicsi házunk. Hallgat a lelkem s leírom Neked, amit a csendben hallok.

Klotildligeten vagyok. Körülöttem csupa villa. A fővárosi élet zajos, lázas sodrából menekülnek ide az emberek, hogy a természet szűzi ölén megpihenjenek. A Pilisben jól lehet megpihenni. Hegy, völgy, erdő, mező, napsugár, a nagy csend hivogat: jöjj ide, pihenj meg nálunk. S jönnek a fáradtak, hogy megpihenjenek, életerőt merítsenek. Erre húztak régente is azok, kik lelkük mélyén hallották a hívó szót: jöjjetek, vonuljunk el és pihenjetek meg egy kicsit bennem. S jöttek erre az isteni Mesterrel megpihenni az örök zöldben, a szentély árnyékában, az eucharisztikus forrás mellett, az Isten közelében. Az Evangélium is ismer egy ligetet, közel Jeruzsálemhez, hova az Úr Jézus gyakorta kiszáll, ahol missziós útján meg-megpihent, ahol mindig szeretettel fogadták, ahol otthon érezte magát s megengedte a bizalmas közelséget, ahol szabad volt lábaihoz ülni és önfeledetten csüngeni szavain és élvezni, mily édes az Úr azok számára, kik őt igazán szeretik. Bethánia volt ez a szentföldi liget, Lázár hajléka, hol a ház lakói várva-várták az Urat s az volt a testvérek nagy öröme, ha egyik a másiknak jelenthette: itt a Mester és hív téged.

Ez a szellem népesítette be hajdan a Pilis hegység berkeit és építette a kolostorokat oly nagy számban, hogy alig merünk a történelemnek hinni. Csak Esztergom közelében vagy negyvenről tesznek említést. Minő lelkes

és áldozatos volt az a hit, mely itt a földön már egészen Istené akart lenni. Hogy gyúltak ki az oltártüzek s álliták körül azokat az édes Üdvözítő fátyolos jegyesei és örökös szolgái, hogy egész életük és mindennapi zsolozsmájuk folytonos áldozat és meg nem szűnő magasztalás legyen : Venite exultemus Domino. Pilis hegyei, ligetei magyar szivek és hösi lelkek áldozati illatával, imádságos sóhajával vagytok tele. Szent az a hely, ahol állok, ahol sétálok, ahol imádkozom, magyar lelkek szentelték meg az Isten jelenlétének alázatos, boldog átérzésével és mindent odaadó szolgálatával. Hány Istengyermek termett itt a Pilisben, kiknek kemény volt a gerincük, mint a tölgyé, tudtak ellentmondai mindannak, ami bűn és hitványság, de bársonyos volt a kezük és illatos a lelkük, mint a hársfalombja, mikor az irgalmas szamaritánus nyomait járták. Tudtak a könnyekig elérzékenyülni, mikor isteni Mesterük fájdalmas sebeit csókolgatták, vagy végtelen szeretetének hófehér asztalához borultak. Keveset kértek a földből, mert sokjuk volt az égből. Meleg volt még a lábuk nyoma is és imájukra az áldás felhői szálltak szerteszét a hazára. Gazdagok voltunk velük, mert a mennyország, az Isten lakott bennük a földön. Virágoskert vala híres Pannónia.

Jaj, de jött a gyászos törökvilág, nyomában a káros hitszakadás. Feldarabolták testünket, megosztották lelkünket. Szegények lettünk, nagyon szegények : kialudtak a szent tüzek a Pilisben. Századokon át bús sóhajjal szállt az esti szellő a Pilisi hegyeken : nem úgy van most, mint volt régen.

De mintha pirkadna. A Pilis szive meleg még : hőforrások fakadnak belőle. A hegyek méhében még izzik az elrejtett oltártűz s itt is, ott is fellobban, lángragyúl egy-egy új szentélyben, hol az Üdvözítőnek új kis jegyesei imádkoznak. A Pilis újra vonzza a lelkeket, nemcsak az üdülők, sportolók, kirándulók tömegeit, hanem az Isten-keresők, az új remeték csapatait is. A régi Pilis felkel hosszú álmából és csendes berkeiben keblére öleli a magyar szentek unokáit.

A Gondviselés jóvoltából én is ilyen kis remetefészekbe csöppentem. Csak öt éve, hogy először kigyúlt a kis kápolna örökmécse, de azóta a régi remeték hitével és buzgalmával marasztalja és szereti a kis csapat a hozzájuk betért isteni Jegyest. Mily meghatottsággal hallgatom esténként egyik oldalról a fülemüle csattogását, másik oldalról a kis jegyesi lelkek áhítatos zsolozsmaénekét, melyet örökös úrnapi dalként zengenek a szentségi Jézusnak. Pilis hagyományai felélednek : a természet és lélek egymással versenyre kelve dicsőíti Urát, Istenét. Valami jóleső érzés ragad magával, hogy velük énekeljek : Te Deum laudamus.

Házunk kis jegyesi csapatáról sokat nem írhatok, mert vágyuk, óhajuk a remeték természete : titokban, elrejtve maradni, csak Istené lenni, egyedül tőle ismerve neki szolgálni, neki illatozni, mint az erdők kis ibolyája és a mezők igénytelen virága. Az elrejtettség annyira természetük,

hogy külsejükben nincs semmi feltűnő, csak a központi házban viselnek kis fekete gallért s a kápolnában, az isteni Jegyes közelében hófehér fátyolt, de a lelkükből valami bensőség sugárzik, valami szent tűz és vágy, az a szellem, mely ott lüktet minden órában megismételt imájukban . . . : Szentségi Jézus, erősen fogadom, hogy ma jobban szeretlek, mint tegnap s mindent érted, az Oltáriszentség tiszteletére teszek . . . Édes Jézus, engedd, hogy ismerjelek, engedd, hogy szeresselek ! . . .

A kis társaság gyökere francia földre nyúlik és már 70 éves multra tekint vissza. A magyar bölcső ringatását az Örökimádás Zárda b. e. tagjának, az apostollelkű Margit anyának köszönhetjük. Ez a buzgó szerzetes nő látta, hogy a világban sok jó lélek vergődik a zárdai élet után, de körülményeik visszatartják őket, bár keresik a módját, miként tudnának az evangéliumi tanácsok útján bensőségesebb lelkiéletre, igazi tökéletességre szert tenni. Ezek számára adott lehetőséget, mikor a kis társaságot megismertette és az első fecskét a francia anyaházba irányította. A kezdetet Isten áldása kísérte. A visszatért fecskék köré ma már úgy félszáz buzgó és jámbor lélek csoportosult, kik az első századok mintájára kint a világban a családokban maradnak és a hármas szent fogadalom útján élik Istennek szentelt áldozati életüket.

Ez a kedves, kis ház itt a Pilisben, ahol üdülök, a kis társaság magyar központi háza, Szent József Hospicium a neve. Itt székel a vezetőség. Innen történik a kis társaság irányítása, nevelése, vezetése. Ide gyűlnek a kis nővérek időnként, hogy testben-lélekben felüdüljenek az eucharisztikus forrás körül. A kis társulat megérdemli a figyelmet és tiszteletet, célja az Oltáriszentség bensőséges kultusza és egyben a papság lelki támogatása.

Egy szent kúttal, az élővizek egy új forrásával gazdagabb a Pilis. Szomjas lelkek, kis báránykák, jöjjetek, igyatok, pihenjetek meg és merítsetek sokat kiskorsótokba az életre és adjatok másoknak is, az eltikkadt lelkeknek az élővizek forrásából szentségi Jézusunk örömére.

Német István.

Az Oltáregyesületbe való ünnepélyes felvétel szertartása.

1. «Veni Creator Spiritus»-t intonálja a celebráns.
2. Versiculus, oratio a ritualeból.
3. Celebráns az oltár evangélium oldalára megy és beszédet mond az oltáregyesületi hivatásról.
4. Ezután az oltár előtt felállított jelöltekhez a következő kérdéseket intézi :

a) Kedves jelöltek ! Akartok-e a szentségi Úr Jézus örökimádását

és az Ő szegény templomainak segélyezését szolgáló Oltáregyesületbe lépni? *Felelet:* Akarunk!

b) Megígéritek-e, hogy havonta legalább egy órát töltötök a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásában és legalább egyszer szívetekbe fogadjátok a szentségi Jézust? *Felelet:* Megígérjük!

c) Ezt az ígéretet meddig akarjátok megtartani? *Felelet:* Megtartjuk örökre!

5. Ezután így szól: Én — mint az Országos Középponti Oltáregyesületnek igazgatója — ezennel elfogadom ünnepélyes ígéreteteket. Most pedig tapadjon mindannyiatok szeme a szentségházra és — az előimádkozó szavait ismételve — a szeretete Szentségében itt jelenlevő Úr Jézus előtt mondjátok el ünnepélyes belépési nyilatkozatotokat, a fölajánló imát. (Lásd a felvételi füzet címlapjának belsején.)

(A felvételnél ezt az elnöknő vagy titkárnő imádkozza elő; a jelöltek térdenállva — esetleg égő gyertyával a kezükben — ismétlik.)

6. A felajánló ima elhangzása után a celebráns így szól: Felajánlástok találjon tetszésre az isteni Fölség előtt és az Úr Jézus írja szentséges Szívébe azoknak nevét, akiket most az Ő szent színe előtt ünnepélyesen az Oltáregyesület tagjainak nyilvánítok. (Névsor felolvasása.)

A névsor felolvasása után így folytatja: Kedves új oltáregyesületi tagok! Legyetek mostantól fogva fokozott mértékben a szentségi Úr Jézus vigasztalói és egész éltetek is — mintegy — harmonikus visszhangja legyen a legméltóságosabb Oltáriszentségből állandóan felétek áradó áldozatos, isteni szeretetnek. Hogy a most tett ígéretek és fölajánlástok feledésbe ne menjen, meg fogom szentelni és azután kiosztom közöttetek az oltáregyesületi jelvényeket. (A jelvények megáldása in cornu Epistolae a rituale szerinti Benedictio imaginummal. Az éremmegáldás alatt csendes orgonajáték.)

7. A jelvényeket a celebráns egyenkint megcsókoltatja az új oltáregyleti tagokkal és e szavak kíséretében adja át: Vedd az Oltáregyesület jelvényét testi és lelki oltalmadra és légy hű a szentségi Jézushoz! Az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen. (Keresztet vet a jelölt fölé.)

8. Az érmek feladása után Szentségkitétel az «Üdvözlégy Oltáriszentség»-énekkel kísérve. (A körülményekhez mért ájtatossággal. Te Deum vagy litánia Jézus Szent Nevéről, utána «Tantum ergo — Genitori — Oratio de Sanctissimo» és áldás.)

Az áldás után «Zálogát adtad, ó Jézus, örök szeretetednek» ének.

Neszmélyi Gyula dr.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.:* Úrnapunk. — *Kupka Izabella:* Szívem oltára. — *Olcsvay Géza:* Pénteken. — *Pápai János dr.:* Páduai szent Antal (1231). — *Erdi János:* Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában. — *Német István:* Vegyétek, ez az én testem. — *Király Ödönné:* A nyár csodája. — *Központi:* Júniushavi imaszándékunk. — *Krónika.*

Gyertya- és tömjénszükségletét (többek érdeklődésére közöljük ezt) *Heirich Ferenc, Mohács*, cégnél szerzi be a Központi Oltáregyesület. Úgy az árak, mint minőség tekintetében a legnagyobb elismeréssel nyilatkozhatunk a Heirich-cégről és szívesen ajánljuk bárkinek.

* * *

A szeretet apostola címen *dr. Kárpáthi Pál* lazarista megírta Páli szent Vincének csodálatosan a szeretet szolgálatában álló életét. Megismertet ez az életrajz szent Vince karitatív működésével és módszerével, így az annyira szükséges karitászmunka szempontjából kiválóan értékes és korszerű munkát végzett a szerző. Mindvégig lebilincselő olvasmány «A szeretet apostolá»-nak élete. A nagyon szép képekkel díszített könyv 224 lapot tartalmaz, ára 1.60 P. Megrendelhető a Lazaristáknál: Budapest, I., Nagyboldogasszony-u. 26.

* * *

Jubileumunk programmját a júl.—aug.-i összevont szám helyett kiadandó *emlékfüzet* fogja hozni, amely legalább 50 lap terjedelemben cikkeket és beszámolót hoz az Oltáregyesület utolsó 25 évéről. Ára 50 fillér lesz. Előfizetőink a július—augusztusi szám helyett díjtalanul kapják.

Az eucharisztikus szövetségesek ünnepélyes fölvétele az Örökimádás templomban június 17-én délután 5 óra 15 perckor lesz.

Az Örökimádás úrnapi körmenete június 3-án délután 5 óra 15 perckor kezdődik.

A gyakori szentáldozás terjesztésére háromnapos ájtatosság van az Örökimádás templomban május 31—június 2-ig. Mindegyik napon negyed hatkor szent beszéddel és ünnepélyes áldással. Szónok *Horváth Kandid* bencés atya.

* * *

1934 nov. 6-án lesz 75 éves a magyar oltáregyesület. Mint már jeleztük, ezen a napon fogjuk az idén megtartani — kiállításunkat — mivel utána, 1935-ben nem rendezünk kiállítást — melyet a jubileum alkalmával ünnepélyesebbé szeretnénk tenni. Ezt viszont csak úgy tehetjük, ha az oltáregyesületi fiókok segítségünkre lesznek és a szokottnál nagyobb segítséget nyujtanak a Központnak. Ilyen célra rendezünk teákat, műsoros estéket, tombolát stb.

Úrnapunk

Az oltáregyesület főünnepe az Úrnap vagy mint a latin neve mondja, az Úr szent Testének az ünnepe. Minden nemes tehetség és érzés a legfelső fokra jut ilyenkor a lélekben.

Hitünk előtt ott áll a nagy Titok: az Isten szeretetének legnagyobb Csodája. Az értelemnek misztérium, de a hit annyira megvilágosítja számára ezt a csodás, titokzatos szentséget, hogy a legnagyobb boldogság forrása lesz számára ez a titkok titka.

Boldogságvágyunk Benne megpihen. A legfölségesebb Oltáriszentség mindig menedéke a földön zarándok-léleknek. Új biztosíték, új reményregyülás tűzhelye az örökkévalóság felé vándorlás földi útján.

Szeretetvágyunk előtt az Eucharisztiában az isteni szeretetnek a nem hívők előtt ismeretlen, a hívők előtt azonban égig érő lángjai lobognak, amelyek az élet legsötétebb napjait is meg tudják világítani, a legmegdermedtebb vándort is fel tudják melegíteni. Csodálatos, hogy újabb megtérőink legtöbbjét éppen a legméltóságosabb Oltáriszentség hozza vissza az Anyaszentegyházba.

A hivő ember vallásos életének középpontja mindig a legméltóságosabb Oltáriszentség és akármilyen vallásos egyesület tagja legyen is, buzgósága az eucharisztikus életben kulminál. Lehetnek egyénileg igen különböző vallásos típusok a hívők között, de mind megegyeznek abban, hogy egyéni vallásosságuk legfőbb megnyilatkozása a kedves szentjük napján minél tökéletesebben végzett szentáldozás. Az Oltáregyesület tagjainak buzgósága kell, hogy éppen Úrnapján — ezen a nyolcnapos ünnepen — érje el tetőpontját a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Hiszen olyan egészen szent és buzgóságra ösztönző az a hódolat, mellyel az Egyház Úrnapján körülveszi a Legszentebbet. Diadalmenetben kíséri, útjára virágokat hint, nagy szeretettel készített virágos lombsátorban hódol Előtte és veszi áldását, kiénekeli hitét-szeretetét, háláját, a porba hullva mutatja be Előtte imádó hódolatát. Sok helyen zenekar is kíséri a menetet,

mint a diadalútját tartó győztes hadvezért szokta, egyszóval, amit csak ember kitalálhat vagy megtehet, az meg szokott történni Úrnapján.

Örüljünk ennek, kedves oltáregyesületi tagok és a magunk hálaját tegyük — apostoli szívvel — a szentségi titkot nem ismerő, vagy csak tökéletlenül hívő emberek számára szükséges kegyelmek kikönyörgésévé.

Szentségi Jézus! Az idei Úrnapján tűnjenek el a lelkek egéről á fekete foltok! A legfölségesebb Oltáriszentség kegyelmi sugárözöne gyógyítsa meg a hit sebeit és minden lélekben ragyogjon fel a Krisztusmonogramm, mely azt mondja nekik: a szentostya maga a megdicsőült isteni Üdvözítő. «Jézus az emberek Megváltója!»

Nekünk, oltáregyesületi tagoknak, különösen ki kell engednünk a lelkünkből az úrnapi Szentostya elé mindazt, ami szentet, szépet — tökéleteset — Istenhez méltót csak tartalmazunk és példánk, imádságunk a Úr kegyelmével kísérve eszköze lehet a lelkekben a jó Isten új megdicsőítésének.

Mátrai Gyula dr.

SZÍVEM OLTÁRA

Legyen a lelkem csúcsíves oltár,
Virággal ékes, tömjénillatos:
Magasba törve mely ég felé néz;
S mélyében rejtve szentséges Titok!

Legyen a lelkem piros örökmécs:
Krisztust hirdesse apostol-hitem.
Legyen életem lobogó gyertya:
Szenvedve — halkan Érte égjen el.

Legyen a lelkem arany paténa,
Amelyre Jézus naponta leszáll:
Csillogjon tiszta szeretet fénye,
Áldozat s erény drága aranyán.

Legyen a hangom harang kongása:
Emeljen Hozzá porból szíveket.
Legyen szavam, mint angyali szózat:
Imádva zengjen örök éneket.

Legyen a lelkem szép monstrancia
Átlátszó, tiszta kristályüvege:
Melyen át Jézus fehérségét látja
Mindig a rája tekintők szeme.

Neml — legyek mégis hőn szerető szív:
Hisz erre vágyik főként Istenem!
Boldog én: felém hajolt szerelme,
S a szent Kenyérben egyesül velem...

Legyen a lelkem hű cibórium,
Mely a Szentostyát elzárja, őrzi,
S Istent-szomjazó emberszívekkel
Malasztforrását: Úr Jézust közli.

Betölti lelkem édes Valója:
Szíve egészen összeforr velem...
Lobogjon égig szerelmem lángja:
Lelkem örökké Jézusé legyen!...

Kupka Izabella.

Pénteken...

Péntek előestjén különös módon különös öröm áramlik felém... Mindig várom s ha elmarad szerelmes, kétkedő reményléssel ágaskodik minden érzékszervem a mindennapi élet korlátjai mögül, a védtelennek látszó Végtelen felé... Ha jön, ha áldott ereje, ha szelíd építőfénye hozzám ér, felallelujázik testbörtönbe száműzött lelkem és újra tükre lesz Teremtője mosolyának...

Megtérésem előtt ezerötszáznyolc péntekre virradtam, de — a Nagypéntekeket kivéve — szinte észre sem vettem, hacsak kaland, vagy éppen pénzszerzés nem kötődött hozzá... Igaz, hogy sohsem féltem a péntektől s a pórias babonák ellenére is bátran kezdtem új munkát, új kalandot, új célkitűzést ezeken a napokon.

Sajnos, örvendő lelkem színes hálóján kívül csak bűnökkel, halottaiból fel-feltámadó és csökönyösen visszatérő néhányfajta bűnnel megyek a péntek elébe... Erőmből csak ennyire telik!

A péntek szintetikusan arra figyelmeztet, hogy Jézusból «*Krisztus*» lett.

Pénteken — lélekben *Krisztust* követve — a Túlvilág peremén merengek s a szokatlan életlehetőségen, a különös arányokon, a fényeknek, a színeknek csodálatos beszédpótló mozgássávedlésén álmélkodom...

Pénteken sűrűn kilvelek a földi korlátok s korlátoltságok közül és reménytkeltő, gazdagító fények rakódnak rám...

Pénteken letagadhatatlanul érzem, hogy a nagy égi Valaki: *Krisztus* vár, hogy van valaki, aki nem pillanatértékű simogatásokkal, pillanathossz életű álarcos testiséggel vár rám...

Pénteken többet járok az «Égben», mint a «Földön»!...

Pénteken láthatólag *Krisztus* fehér testét veszem, de ebben úgy érzem: az Ég és Föld minden csodálatossága benne van!

Olcsvay Géza.

Páduai szent Antal. (1231.)

Június 13.

PÁDUAI szent Antal tisztelete egyeseknél már túlzásba megy és nemkívánatos formát ölt. Láttunk eseteket, mikor a szent kellemetlen hívei a templomba érkezve, először a Szent Antal-szobrot üdvözölték és csak azután az Oltáriszentséget. Az is messze jár a katolikus szellemtől, aki Szent Antal segítségét csak pénzzel vagy néhány Miatyánkkal óhajtja megszerezni.

A katolikus Egyház tanítása szerint úgy kell a szenteket tisztelnünk,

hogy ezáltal dicsőítsük az Istent, aki a szentekben megmutatta hatalmát. A szentek pedig megmutatták az ideigvalók hajszolásától lihegő világnak, hogy elsősorban s legfőkép Isten országát és az ő igazságát kell keresnünk. Mint igazi Krisztus-követők, hűségesen a Megváltó nyomdokain jártak és Krisztus megismerésén kívül minden mást csak szemétnek tartottak. Ezen az úton szeretik látni tisztelőiket is.

Páduai szent Antalról legtöbben csak annyit tudnak, hogy a halaknak prédikált és még sok egyéb csodát tett; ellenben kevesen hallották, hogy jeles hittudós, korának egyik legkiválóbb szónoka és az Oltáriszentség kultuszának lelkes bajnoka volt.

1195-ben Lisszabonban született. Atyja előkelő lovag, anyja jámbor asszony. Tizenötéves korában az ágostonrendi szabályozott kanonokok rendjébe lép s miután az egyházi tudományokat fényes eredménnyel elvégezte, áldozópappá szentelték. 1220 nyarán történt, mikor szentünk huszonötéves volt, hogy Marokkóból átszállították Szent Ferenc vértanuhalált halt fiainak földi maradványait. Az ifjú papot elfogta a szent hév, hogy ő is vérét ontsa és életét áldozza Krisztusért. A gazdag ágostonos rendből átlépett tehát a szegény franciskánusok közé és egy félév mulva már vitte a hajó a mórok földjére. Azonban szentünk vágya mégsem valósulhatott meg, mert az Isten máskép végzett. Súlyos betegen érkezett a kikötőbe és mikor hosszú hónapok mulva ismét hajóra ült, a vihar Itália partjaira sodorta. Szent Ferenc akkor tartotta éppen a híres gyékényes káptalant és ezen az ötezer testvér között Antal is résztvett. Utána előljárói egy elhagyott remeteségbe küldötték. Rejtegetett tudománya és hatalmas szónoki képessége csakhamar kiderült és Szent Ferenc megbízta, hogy Északolaszországban hirdesse az igét. Működését ezrek megtérése és csodálatos gyógyulások kísérték. Mintha most érkezett volna el ideje az Üdvözítő igéretének: «Az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak ... a betegekre kezeiket teszik és meggyógyulnak». (Mk. 16, 17.) Riminiben az Istentől elfordult nép először elkerülte. Erre szentünk kiment a tengerpartra. Prédikálására a halak összesereglettek, kidugták fejüket a vízből, hogy hallhassák szavát. Erre már a nép is magához tért és hűséges hallgatója lett az Isten emberének.

Csodáljuk meg Páduai szent Antalban azt a készséget, amellyel az isteni sugallatnak engedelmeskedik. A kislelkűek félnek és lemaradnak, a nagylelkűek hisznek és tapasztalják, hogy a bátrakat segíti az Isten kegyelme.

A képességeit egy szerzetes elrejtheti, a világban élő embernek azonban — bár szerényen — de minden tehetségét igénybe kell vennie, hogy apostoli hivatását betöltse; megemlékezvén az Úr Jézus szavairól: «Ti vagytok a föld sója ... ti vagytok a világ világossága ... gyertyát sem azért gyujtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a gyertyatartóra, hogy világítson mindazoknak, kik a házban vannak». (Mt. 5, 13—15.)

Szent Antal ragyogó szónoki képességét az Oltáriszentség szolgálatába állította. Ime egy kis töredék egyik nagycsütörtöki beszédéből: «Ebben a szent Kenyérben Jézus valóban a világ élete. A lelket élteti, örvendezteti, erősíti és megszenteli. A Bölcseség könyve mondja róla: «Kenyeret adtál nekik, Uram, az égből, olyant, mely minden jóízt magában foglal». Ó mily nagy az Isten jósága! Sok jóval elhalmozta az embert. Mint Szent Ágoston mondja: «Ő adta az embernek a lelket képességeivel, a testet tagjaival, a világot elemeivel, a hitet a szentségekkel, Önmagát minden gyötrelemmel, azaz: kínszenvedése és halála minden érdemével». Igy szól az Üdvözítő: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely a Szentlélektől fogantatott, Szűz Máriától születet, ez az a test, amelyet kötelekkel megkötöztek, kegyetlenül megostoroztak, keresztre feszitettek, ecettel itattak, lándzsával átszúrtak». Gondoljuk meg ezt, mikor áldozni megyünk ...»

Apostoli buzgalma elviszi Franciaországba, ahol akkor az ú. n. albiak eretneksége végzett a lelkekben nagy pusztításokat. Toulouse-i tartózkodása alatt mások jelenlétében egy eretnek járult hozzá és kihívóan azt mondotta, hogy ő a tények előtt szívesen meghajol s azért, ha szamara letérdepel az Oltáriszentség előtt, elhiszi, hogy ott valóban jelen van Krisztus. Szent Antal sokkal józanabb ember volt, hogysem minden ugratásnak engedett volna, de most egy belső sugallat azt mondta neki: «Fogadd el az ajánlatot, mert Isten dicsőségére válik». Megállapodtak egy napban, amikor majd Antal kihozza a Szentséget. Szentünk buzgó imádsággal és böjttel készült a különös istenítéletre, de az eretnek is három napig koplaltatta szamarát. A mondott napon nagy népsereg gyűlt össze a templom elé. Mikor a szent kilépett két szerzetestől kísérve a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, az eretnek odatartotta szamara elé a zabos szakajtót, de az rá sem nézett, hanem térdreborult az Oltáriszentség előtt. Az eretnek megrendülve borult le szamara mellé és most már hitt az Egyház tanításában. Megtérítette az oktalan állat.

Az állatok csodálatos ösztöneikkel, a növények titokzatos életükkel, az égitestek bámulatos törvényszerűségükkel immár sokszor kioktatták az embert, aki elfeledkezett arról, aki őt teremtette.

Isten nagyságát hirdeti az ég,
A mennybolt vallja kezei művét.
Egy nap a másnak ezt harsogja át,
Erre tanítja éj az éjtszakát. (18. zsoltár.)

Páduai szent Antal minössze 11 évet töltött Szent Ferenc rendjében. S hogy mégis oly sok legenda kelt szárnyra róla, mutatja egyéniségének rendkívüli nagyságát. Harminchatéves korában befejezte földi pályafutását,

hogy megkezdje dicsőséges életét az égben. Haldokolva felült ágyában és átszellemült arccal a magasba tekintve ezt suttogta: «Látom az én Uramat». Ekkor még csak látomásban, aztán nemsokára színről-szinre az örökboldogság honában. *Pápai János dr.*

Krisztus a szívek királya az Eucharisztiában.

A katolikus akció és az Oltáriszentség.

Igen, Üdvözítőm, így van ez. Egyedül te intézhetted az emberiség tömegeihez e felhívást: «Jöjjetek hozzám *mindnyájan, de mindnyájan.* Mert egyedül te *értesz meg minden szívet.* Nem voltál megkímélve semmiféle szívfájdalomtól, azért nem idegen előtted semmiféle szívnek a nyelve. Ezért nincs szív, aki hiába menne hozzád, ki az örökkévaló öröm forrása vagy.

Különös kérésem volna hozzátok, *világi apostolok és apostolnők:* valahányszor a szentáldozáshoz járultok, mindannyiszor kérjétek az Üdvözítőt, hogy bizonyos *örvendező, vidám, reménykedő* hangulat kísérjen benneteket a lelkipásztori segítőmunkának minden útjain; örvendezőnek és kedvesnek lenni minden csalódás ellenére is; ez végül utat nyit a szívekhez. Eucharisztikus öröm legyen a katholikus akció napsugara.

Ha az Oltáriszentségből fakadó ezen milliónyi különböző öröm és vigaszforrásra gondolok, reszket a szívem a szent vallásunk iránt érzett tisztelettől. Ilyenkor érzem a Nagycsütörtök titkának lelki hatalmát. Ilyenkor a szentségi himnuszok olyan nyelven beszélnek szívemhez, hogy azt szavakkal kifejezni lehetetlenség.

Így megértjük a szeretetnek ama csodálatos gyöngédségét is, amivel *a művészkezek* az eucharisztikus mennyei kenyérnek lakóhelyét minden évszázadban egymással vetélkedve díszítették. Így érthető előttünk, hogy mindazok, akik a *felebaráti szeretet szolgálatában földáldozzák magukat*, az erőt és örömet ehhez legfőképpen a szentáldozásból merítik. Minden igazi erénynek és erőnek forrása ugyanis Annak a szíve, aki a *szentáldozásban* egyesül velünk.

Az arsi szent plébános, Vianney János, egyszer e szavakat írta le: «Ha a keresztény lélek méltóképpen áldozik, átjárja a szeretet; alázatos és szelíd lesz és megszereti az önfékezést; szeretetreméltó és szerény lesz; tud másokhoz alkalmazkodni; képes lesz a legnagyobb áldozatokra». Ezek bizony aranyszavak. Mindegyikünk vésse őket mélyen a szívébe, különösen pedig mindazok, akik oly szerencsések, hogy hetenként egyszer, vagy akár mindennap is áldozhatnak. Meghitt csöndben a szeretet Istenénél időzhetnek ilyenkor, mint ahogy egykor csendes éjjel Nikodemus kereste fel őt; lábainál ülve hallgatják szavait, mint egykor a bethániai Mária; keblén pihennek, mint Szent János. De akkor bele is kell venniök *hivatásukba* és mindennapi *foglalatosságukba* mindazt, amit e kebel mond és súg nekik. Mint ahogy a szegény arsi,

plébános azt, mint valami magától értetődő dolgot tekinti: a gyakori szentáldozás által alázatosabbá és szerényebbé kell lenniök, engedékenyebbé és folyton készekké új *áldozatokra.* Ez a legszebb hódolat, amit a tabernákulum előtt az Úrnak bemutathatunk. Isten mérlegén a gyakori szentáldozások nem számszerint nyomnak sokat a latban, hanem aszerint, hogy az erényéletben mily gazdag gyümölcsöket teremnek. Ez épúgy érvényes reánk papokra, mint a laikusokra nézve.

A rendszeres jó szentáldozásnak kell, hogy az legyen a természetes hatása, hogy a keresztény lélek egyre jobban elmondhassa Szent Pál apostollal: «*Nem én élek, hanem Krisztus él énbennem*». Keresztény testvérem, megérted te is e szónak értelmét? Krisztusnak kell benned *élni.* Krisztus *benned akarja életét átélni*, ezért tér be hozzád a szentáldozásban. Figyelj jól! *Az imádkozó* Krisztus tér be hozzád: meg akar tanítani arra, hogy megszeresd a bensőséges, elmélkedő és közbenjáró imádságos életet. Benned él *az áldozatra kész* Krisztus; azt akarja, hogy mindig jobban megbarátkozzál a keresztút áldozatos életével; meg akarja neked mutatni, mily mély befolyással van egész életedre és működésedre a mérsékletességnek és megtartóztatásnak. Benned él azután a pihenés nélkül *dolgozó* Krisztus. Általa lesz mindig hűségesebb és pontosabb hivatásodnak még legkisebb feladataiban is. A szentáldozás által a *szerető* Krisztus él benned; általa napról-napra figyelmesebbé és szelídebbé kell lenned felebarátoddal szemben. Mert hiszen a szentáldozás «a jelképe annak a szeretetnek és egységnek, amivel az Üdvözítő minden keresztény hívőt egymással *összekötni akar*». (Trid. sess. 13.)

Így kell tehát Krisztusnak a rendszeres szentáldozás révén *iskolánkká* és *erényéletünk gyarapítójává* lennie; így lesz Ő számunkra az élet kenyere.

* * *

Ha a szentáldozás a Feltámadottnak kegyelem- és erényéletét meg-

szilárdítja bennünk, akkor harmadik gyümölcse is megérik szívünkben *az örök élet csirájává* lesz ; elvezérel a dicsőséges föltámadásra s az örök áldozati lakomára az égben. Az Oltáriszentség gyümölcseinek ez lesz a befejezett teljessége. Beteljesül Krisztus szava : «aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete is van».

Befejezésül még egy rövid szót, katholikus *apák és anyák!* — Egyházlátogatási körutaimon itt is, ott is megfordultam olyan községekben, ahová katholikus falvakból vándoroltak be apák és anyák, olyanok, akik vallásilag buzgó családokból származnak ; és hallottam rájuk a panaszt: «megmételyezte őket a lanyhaság ; csak a legszükségesebbet teszik meg ; vallásos melegség nincs bennünk ; a szentáldozáshoz is évenként csak egyszer járulnak».

Ilyen szülőknek teljes szeretettel azokat a szavakat kiáltom oda, amiket Szent János apostol az efezusi egyházközség püspökének írt : «Ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat és türelmedet. Sokat elviseltél az én nevemért. De van valamim ellened, az, hogy *elvesztetted első szeretetedet*». (Titk. Jel. 2.) Komoly szó ez. Vizsgáljátok meg magatokat : nem illik-e rátok is e szó : első szeretetteteket, ifjúságtok szeretetét az Üdvözítő iránt, elhagytátok és elveszítettétek.

Olyan apák és anyák, akik csak ritkán áldoznak, talányszerűek előttem. Nem tudom megérteni őket. Tudják, hogy gyermekeik hite minden oldalról támadásoknak van kitéve ; tudják, hogy fiaik és leányaik abban a veszélyben vannak, hogy áldozatai lesznek a lanyhaságnak és közömbösségnek ; tudják, hogy az Isten számon fogja kérni a szülőktől gyermekeiknek lelkét ; tudják, hogy csak az *apának hűséges vallásos példája*, hogy csak az *anyának meleg szíve* tud szeretetet, mély szeretetet ébreszteni a gyermekek szívében. S bár mindezt tudják, hónapról-hónapra, évről-évre hidegen mennek el az áldoztatórács mellett. Jó apai példa ez? Igazi anyai szeretet ez? A szülői mintaképnek jó angyala ez, akinek oltalmazva kell a gyermekeket az életen végigkísérnie?

Szent János apostol az Úr Jézus szavával végzi intelmeit : «Igen, nemsokára eljövök». Hozzátok is katholikus apák és anyák, nemsokára eljön az Úr, hogy gyermekeitek vallási élete felől számadásra vonjon benneteket. E felelősségre hivatkozva kérlek benneteket : ne vegyétek hallatlanba Krisztus jegyesének, Anyaszentegyházunknak szavát, aki annyira sürgetően hív benneteket az Úr asztalához, a rendszeres szentáldozáshoz.

«Nemsokára eljövök», mondja az Úr a biblia utolsó könyvének végén. Valóban hamar elérkezik mindnyájunk számára az óra, amikor az Úr a hűségeseket az égi örök lakomára hívja. Ez lesz az Oltáriszentség örömünnepe. Akkor lehull majd az eucharisztikus színek fátyola. *Ez a nagy leleplezés napja.* Akkor többé már nem a kenyér alakjában mutatkozik előttünk az Úr, hanem istenségében és szent emberségében. Nyilvánvalóvá lesz akkor az Üdvözítőnek

eucharisztikus működése is. Nyilvánvalóvá lesz : mit művelt az Oltáriszentség millió és millió lélekben, hogyan szerették e lelkek a szentáldozást, miféle áldozatokat hoztak. Nyilvánvalóvá lesznek valamennyi választott lelkiéletének szentséges titkai, — a titkok, amik évszázadokon át szunnyadtak a hideg föld alatt, amik azonban akkor majd a tabernákulumból kiömlő sugaraknak bizonyulnak. Nyilvánvalóvá lesz, mint nyert védelmet az Úr asztalánál a gyermekkor ártatlansága, mint nyertek ugyanott erősítést ifjak és leányok az erényért folytatott szent harcra, mint találtak ott gyógyulást a bűnösök, mint vittek apák és anyák az áldoztatóasztaltól égi áldást otthonukba és gyermekeik szívébe, mint merítettek itt a laikus apostolkodás összes hűséges segítőtársai újra meg újra örvendező buzgóságot. Annak a szívén, aki *az apostoli működésnek* nagy munkájára, *a hierarchikus papságban* való részvételre a laikusokat is meghívta.

Ez lesz az örökkévalóságnak nagy eucharisztikus ünnepe. Ti választottak, valamennyien együtt éneklitek akkor majd az örökkévaló öröm ujjongó énekét :

Ki kenyér az angyaloknak,
Étke lett a vándoroknak.

Dicséret és imádás legyen az angyali kenyérnek, mely a föld vándorait szerencsésen az égi hazába vezérelte !

Eőri János.

Vegyétek, ez az én testem.

Pilisi levél.

Drága, jó Lélek ! Az Úrnap nyolcadában ér hozzád levelem. Tudom, hogy eucharisztikus gondolatokat vársz tőlem, azért engedd meg, hogy egyik imaórám rövid gondolatmenetét közöljem veled.

Éppen erről a rövid, sokat hallott mondatról elmélkedtem. Vegyétek, ez az én testem. Új meglátásokban tűnt fel előttem ez az egyszerű, de tartalmában kimeríthetetlen mondat. «Vegyétek !» — mondja az édes Üdvözítő. Kínál valamit, adni akar valamit. Azt adja, amiben búcsúzó lelke meg tud nyugodni. Azt adja, amibe átöntheti az Ő végtelen nagy szeretetét. És nógat, biztat, hogy fogadjuk el : vegyétek ! Uram, mi nagyon kicsinyek vagyunk. Pici pont a végtelen mellett. Elbírjuk-e, amit határtalan nagy szeretetedben és gazdag mindenhatóságodban nekünk szántál és nekünk adsz? Az Úr Jézus felénk áradó nagy szeretetében éppen a mi kicsiségünket nézi és ehhez méri isteni nagy ajándékát, az Oltáriszentséget. Kicsinyek vagytok? Ne féljetek, csak vegyétek. Van gondom rá, hogy elbírjátok. Mindvégig szeretlek titeket, kicsiségtek végtelenségéig. Oly kicsi leszek

értetek, aminő kicsi még ti sem tudtok lenni. S megszületett az Eucharisztia. Az édes, ennivaló piciség. A nekünk való cseppség. S mégis Krisztus egész gazdagságát magábazáró és ránk árasztó kicsiség.

Értem már, miért kellett az utolsó vacsorán lábmosás. Egész a porig lealázódott Jézusunk. Lábunkhoz borult, kicsi lett értünk, mint a porszem, hogy meggyőzze a porszemembert szeretetének netovábbjáról, melyet az Oltáriszentségben ad nekünk. Ki tud porszem lenni a porszemért, az tudja önmagát adni kenyérmorzsában is nekünk, kicsinyeknek. Ez a kenyérmorzsa figyelmeztet egyben, hogy annál inkább az enyém az eucharisztikus Jézus, minél inkább kicsi vagyok, minél inkább porszem vagyok semmiségem alázatos tudatában. Porszem az igénytelenségben, porszem a türelemben. Porszem, melyen csak az Úr szeme akad meg, hogy hozzá lehajoljon, ujja hegyére vegye és meggyógyítsa vele a szegény világtalan vakot. Jézusom, isteni Megváltóm, szeretlek, imádlak, tied vagyok az Eucharisztia döbbenetes kicsiségében.

Minden szerető nagyság kicsi akar és tud lenni a kicsiért. — Eszembe jut egy nagyon magas bácsi. Svájcban láttam. Látogatóba jött hozzá felesége és hároméves picike kis leánya. Az első találkozáskor a nagy ember boldog apai örömében, mint könnyű pehelyt emelte magához a lelkendező, mosolygó kis cseppséget, majd letette és melléje guggolt, vele csicsergett. Kicsi lett a kicsiért, gyermek lett a gyermekért. Mit nem tesz a szeretet hatalma a puszta emberi szívben is! Pedig a földi szeretet csak gyenge árnyéka az isteni szeretetnek, a szeretet végtelen, korlátot nem tűrő hatalmának. Ettől a szeretettől indíttatva lett értem pici gyermek, jászolban fekvő édes cseppség az én jó Istenem. Majd mikor felnőtt és búcsúzóban volt tőlünk, karácsonyi szeretetére ráduplázott és nálunk maradt kicsi kenyér alakjában. Mindenkinek mindene, élete, boldogsága akart lenni, azért találta ki isteni bölcssesége a kenyér színét. — Hófehér szent ostyánk, pici szelet kenyerünk, édes kis morzsánk, Jézust adott nekünk, hogy elférjen ajkamon, rászállhasson nyelvemre, beleolvadjon bensőmbe, hogy egészen enyém legyen, mint senki más a világon. Hát ez a szeretet nyelve! Köszönöm neked, Jézusom.

Egyet ne felejtsünk: Jézusunk az eucharisztikus születés után is nőni akar. Nem a hófehér ostyaszínben, ott mindig kicsi akar lenni, hanem bennünk akar nőni. Engedjük Jézusunknak ezt az örömet. Ez a legszebb hála a szentáldozásért. Szükséges, hogy Ő nőjjön, én meg kisebbedjem minden egyes szentáldozás után, hogy már ne én, hanem Ő éljen énbennem.

Tovább fűzöm gondolatomat. Az isteni Üdvözítő mindenét magával hozza, adja, árasztja a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Velejön isteni felsége, hatalma, szentsége, kegyelmi gazdagsága, drága lelke, emberi teste. S mikor mindezeket nyujtja nekem a kicsiségnek, csak a legkisebbet említi:

vegyétek, ez az én testem. Minden felségest és nagyot elhallgat bíztató, gyengéd szeretetében, csak a testét említi és azt is kenyér színébe takarja. Tudja az Úr Jézus, hogy az emberi kicsiség a test gyengeségében a legkiáltóbb és legérzékenyebb, azért itt akar meggyőzni, hogy mennyire velem érez, mennyire közeledik hozzám és mennyire javamra van. Csak testét említi, szűzi tiszta testét, engedelmes testét, sorsunkban osztozó szent testét: vegyétek, ez az én testem. — Tudod, úgy adom magamat neked is, ahogy adtam Szűzanyámnak, mikor anyai ölében tartott. Engem szabad érintened, engem szabad átkarolnod, magadba ölelned. Ez az én testem a te javadra, örök boldogságodra. Ha érzed gyarló tested nyügét, vedd az én testemet és könnyebben bírsz magaddal, több lesz az örömöd, mert több lesz az erőd. Ne ijesszen kicsiséged, Én még kisebb vagyok. Ne zavarjon gyarlóságod, nézd, falat kenyered lettem. Nincs más szavam, csak ez: vegyél és egyél, én a tied vagyok.

Édes Jézusom, a szeretet hatalma térdre kényszerít és könnyekre fakaszt. Ha már így szeretsz, legyen meg szent akaratod. Nem félek, csak szeretlek, de nagyon, gyengéden, figyelmesen, hozzád simulóan, mert nagyon az enyém vagy, édes cseppségem, kicsi falat kenyerem! Szeretlek...

Német István.

A nyár csodája

Vidéki állomáson a csatlakozó vonatra vártam. Ájult meleg sütötte a perront, mindnyájan iparkodtunk a vadgesztenye hűsébe. Batyuba kötött úti málháján korán vénült parasztasszony bóbiskolt, ölében a kisfia elmajszolt kenyérdarabkával babrált, de csakhamar megúnta és a földre dobta. Az asszony azon nyomban felnyitotta szemét, lehajolt érte és körültisztogatta.

— Nem szabad, kis fiam, a kenyeret eldobni — mondta csendesen, aztán megcsókolta a barna kenyérhajat és a födeles kosarába tette. Engem módfelett meghatott ennek az egyszerű léleknek szívbeli jámborsága annál is inkább, mert gyermekkoromban engem is arra tanítottak otthon, hogy a kenyeret nem szabad eldobni és ha véletlenül egy darabkáját leejtettem, fel kellett vennem és megcsókolnom. Gyermekagyamnak nagy problémája volt akkor a kérdés: mért nem szabad eldobni a kenyeret? Mért szabad az almacsutkát szemétre dobni, vagy a csészémben maradt ételmaradékot kiönteni, mért szabad, sőt kell a földön hagynom a leejtett és bepiszkolódott cukorkámat, amit pedig úgy szerettem volna felvenni, mért csak a kenyeret nem szabad eldobni? Jól emlékszem, hogy egyszer, mikor magamban voltam otthon, szándékosan dobtam a földre kenyeremet s dobogó szívvel vártam, mi történik, ha nem veszem fel és nem csókolom meg. Valami rendkívüli

vártam s bár semmi sem történt, mégis olyan izgatott lettem, annyira remegtem, hogy nem mertem otthagyni, felvettem és sok-sokszor megcsókoltam.

Első szentáldozásom felejthetetlenül szép előkészületi napjai lebbentették fel a fátyolt erről a titokról, akkor szólaltatta meg az én szívemet is a kenyér himnusza, noha teljes szépségében nem fogtam fel értelmét, mégis kitörölhetetlen nyomot vésett emlékembe.

— A kenyér nem közönséges étel — mondta akkori hitoktatóm —, a kenyér több annál, a kenyér maga az élet. Minden ember a kenyérért dolgozik, boldog, aki meg tudja szerezni, szánnivaló koldusszegény, akinek hiányzik az asztaláról. Kenyér nélkül nincs öröm, nincs boldogság, kenyér nélkül nem tudunk meglenni, a kenyeret sohasem lehet megúnni. Szent dolog a kenyér, annyira nem közönséges eledel, hogy az édes Jézus is a sokféle étel közül a kenyeret választotta ki, a kenyér alakjába öltözött, a fehér kis szent ostyában kínálja nekünk magát eledelül, mert a mienk akar lenni, azt akarja, hogy Ő legyen a mi ételünk és életünk, hogy mindennap együtt legyünk Vele. Szeressétek a kenyeret, nagyon szeressétek . . .

Az én arcom már akkor lázas pirosan tüzelt, a fölfedezés boldog mámorával nyujtogattam fel a két ujjamat és zavaros össze-visszasággal meséltem hitoktatómnak, hogy nekem meg kell csókolnom a kenyeret, ha véletlenül leejtem és hogy szüleim mindig keresztet rajzolnak a kenyérre, mielőtt megszegik. Körülöttem kislány társaim kuncogni kezdtek, mire pirulva, zavartan elhallgattam, de hitoktatóm odajött hozzám, két keze közé fogta az arcomat s valami különös tekintettel nézett az a szemem közé. Aztán megsimogatott s tőle szokatlanul csendes hangon mondta:

— Te boldog kislány, sohse felejtsd el, hogy erre tanitottak otthon, ha már nagy leszel akkor sem, mert aki megbecsüli a kenyeret, azt a jó Isten nem hagyja kenyér nélkül.

Ott álltam a vidéki állomáson, körülrajzottak az emlékek s a szívem mérhetetlen bizalommal telt el. Eszembe jutottak a háborús évek, a kifosztott ország, remegő aggodalmak, gyötrelmes nincstelenségek, de kenyér, áldott kenyér, ha nem is hófehér, ha nem is nagy karéj, de mégis mindig volt. Volt és lesz is — éreztem — hiszen amerre szemem tekintett a földeken, ringott, hullámzott a sárga kalásztenger, beszélt hozzám a gondviselő Isten végtelen szeretetéről, a nyár megújuló csodájáról: a kenyérről.

Jóság áradt szét bennem is, éreztem, hogy valamit kell tennem, vagy legalább mondanom. Odamentem a gondba merevedett szegény parasztasszonyhoz, megsimogattam a kisfia arcát úgy, amint az enyémet megsimogatták egyszer és én is azt mondtam neki: boldog ez a gyerek, hogy megtanítja becsülni, szeretni a kenyeret, mert az Isten sohasem fogja kenyér nélkül hagyni.

Király Ödönné.

Júniushavi imaszándékunk:

Minél tökéletesebb engesztelés Jézus szent Szívének!

Minden engesztelés legtökéletesebb oltára Jézus szentséges Szíve. Olyan oltár, melynek áldozati tüze nem alszik el soha; olyan oltár, mely az összes emberekért egymaga adott elégtételt a mennyei Atyának; olyan oltár, mely folyton az Isten elé tár minden engesztelést, amit csak az emberek a földön bemutatnak. — Júniusban ezt az oltárt kell megincenzálnunk, nem tömjénfüsttel, hanem a legigazibb engesztelés minden tökéletességével. *Az igazi engesztelés a szeretetből fakadó bűnbánat és jóvátenni akarás szerető kedveskedése, amelyet az Úr Jézus végtelen érdemeiből és tökéletes elégtételéből táplálkozó, alázatos bizalom hat át.* Az Úr Szívének adjunk minél tökéletesebbet és méltóbbat ebből az engesztelésből és imádkozzunk oltáregyleti imaóráinkon azért, hogy elsősorban az oltáregyleti tagokban és aztán minden más egyesületben és az egész anyaszentegyházban minél több legyen az élő hittől áthatott lelki élet, amelynek talaján az engesztelés igazi virága terem. Hogy legyenek újra olyan lelkek, akiknek szépségén, tökéletes szeretetén és önfeláldozásán vigasztalódva pihenhet meg az Úr szeme. Ilyen lelkeket a legméltóságosabb Oltáriszentség imádóinak táborában kell találnia az Úr Jézusnak. Imádkozzunk érte és akarjuk is, hogy úgy legyen.

* * *

Az oltáregyesületi tagok *június* hónapban a következő teljes búcsúkat nyerhetik: Jún. 1., első péntek; jún. 1—7-ig Úrnap nyolcada bármely napján; jún 24., Keresztelő Szent János ünnepén; jún. 29., Szent Péter és Szent Pál ünnepén.

* * *

A júliusi és augusztusi imaszándék: a szentségi Jézus eucharisztikus országának terjedése az Oltáregyesület révén.

A július—augusztusi teljes búcsúk napjai: júl. 5., 6., 13., 22., 29., 31.; aug. 2., 3., 15. és mindegyik hónapban a havi imádási óra, engesztelő szentáldozás és a közös oltáregyleti ájtatosság napja.

* * *

Az «Örökimádás» július—augusztusi összevont száma helyett az idén — tekintettel az Oltáregyesület 75 éves jubileumára, mely nov. 6-án lesz — emlékfüzetet fogunk kiadni, amelyet minden kedves előfizetőnknek megküldünk július végéig. Ezen emlékfüzet tartalmazni fogja az Oltáregyesület utolsó 25 évének történetét és elénk fogja vetíteni a szentségi Jézus eucharisztikus országának szolgálatában kifejtett tevékenységet. Benne lesz az őszi programmunk is, a katolikus nagygyűlés és jubileumunkkal kapcsolatban.

KRÓNIKA

A «Magna Hungarorum Domina» (régi nevén Regnum Marianum) **Plébánia Oltáregyesülete m. év dec. 10-én** az oltáregyesületi zászló javára jól sikerült műsoros estélyt rendezett. A «Sursum Corda» egyházi énekkar énekszámai után dr. Tiefenthaler József konv. igazgató, pápai kamarás beszédében az Eukarisztiának s a keresztény léleknek bensőséges kapcsolatait fejtegette nagy misztikai elmélyedéssel, meggyőző közvetlenséggel. Kubinyiné Comensoli Mária zongoraművésznő Liszt Ferencnek «Szent Ferenc a hullámokon» legendáját brilliáns lendülettel interpretálta, majd dr. Székelyhidy Ferenc, a m. kir. Operaház örökös tagja dr. Dohnányi Ernőnek az ő számára készített átiratában «Régi Magyar Karácsonyi Énekek»-et adott elő ihletett finomságú művészetével. Szünet után M. Medek Annának, a m. kir. Operaház örökös tagjának «Ave Mariá»-ja bensőséges, a suttogó fohásztól az égig emelkedő áhitat fölcsendülő erejével fogta meg a közönséget, melynek soraiban báró Skerlecz Iván v. b. t. .t., v. horvát bán, Skerlecz Karolin bárónő, báró Orosdy Fülöpné, Ivánka és Lévay bárónők, Kiss Aladárné, Csepreghy ezredesné elnöknő, Bangha Imréné, dr. Pataky Arnold pápai prel., egyet. tanár is megjelentek. A «Sursum Corda» énekkarnak sikerült «Népdal-kórus»-a után az Ádventnek meleg áhitatával teljes szép estét, melynek tiszta jövedelme 100 pengőt mutat fel, dr. Némethy Ernő plébános, O. E. igazgatónak köszönő zárszavai fejezték be.

Adományok az oltáregyesület jubileumára. Megírtuk, hogy az oltáregyesületnek nov. 6-án lesz a 75 éves jubileuma s az Örökimádás harangjaira felajánlott tárgyakból rendezett sorsjátéknak jövedelmét is arra fordítjuk, hogy kelyheket szerezzünk be a jubileumra, amelyeket a szegény templomoknak adunk. Elkészült már ez a tíz darab kehely. Azonkívül egy özvegy adott 100 pengőt egy kehelyre, mely szintén elkészült. Felirata: *Legdrágább vér, rendkívüli és mérhetetlen kegyeknek forrása, könyörülj rajtunk!* Alatta pedig ez áll: *Mindent Érted, Jézusom!*

Egy másik özvegy 90 pengőt adott és ez a kehely is elkészült e felirattal: Szentséges Véred árassza áldását családomra! J. G.-né.

Adott azonkívül egy özvegy egy áldoztatókehelyre 80 pengőt, egy másvalaki két kehelyre 2×100 pengőt. A kelyhek felirata lesz: az egyiké: Legszentebb Véred áldása áradjon lelkiatyámra. M. J. A másiké: Legszentebb Véred üdvözítse szüleim lelkét! G. G.

Kaptunk még egy szép adományt egy özvegytől, 160 pengőt egy szép szentségtartóra. A jóságos Ég jutalmazza meg nagylelkű jótevőit. Igy mondjuk, mert az Úr Jézusnak adták, amit adtak. Huszonhét kehely van megszavazva a szegény templomok számára és ebből már 15 megvan. Reméljük, hogy a jubileum napjáig még újabb jótevők fognak jelentkezni a hiányzók elkészíttetésére. Kisebb adománnyal más templomi szereket, ruhákat lehet felajánlani a jubileumra.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

EMLÉKFÜZET

AZ ORSZÁGOS KÖZÉPPONTI OLTÁREGYESÜLET

75 ÉVES JUBILEUMÁRA

(Az Örökimádás folyóirat július — augusztus — szeptemberhavi számaként.)

Kiadja az Országos Középponti Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. szám.

XXXIV. évfolyam. 1934 júl.—aug.—szept.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása s szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül kiadja a BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST, IX., ÜLLŐI-ÚT 77.

Előfizetési ára egy évre P 2.50 * Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: *Glattfelder Gyula dr.:* A jubiláló Oltáregyesület. — *Székely László dr.:* Uram, szerettem házad ékességét. — *Előri János:* Az Üdvözítő forrásainál. — *Kerner István dr:* Az örökimádás jelentősége és korszerűsége. — *Tiefenthaler József dr.:* Oltáregyesület és lelki élet. — *Mészáros János dr.:* Az Oltáregyesület a budapesti piébániákon. — *Mátrai Gyula dr.:* Az Oltáregyesület temploma. — *Olcsvay Géza:* Az örök táplálékról. — *Miklósi László:* Dícsérjétek az Urat. — *Valkony Ferenc:* Mikor Jézus alszik. — *Krónika.*

A Központi Oltáregyesület hivatalos lapja az

„ÖRÖKIMÁDÁS"

című havonként megjelenő folyóirat. Tartalma a jelen Emlékfüzetéhez hasonlóan, a legméltóságosabb Oltáriszentségről, a lelkiélet kérdéseiről s az Oltáregyesület életéről szól. Előfizetési ára egy évre 2 P 50 fill., mely két részletben is fizethető. Kiadja a Központi Oltáregyesület Budapest IX. kerület Üllői-út 77. szám.

A gyermekeknek a szentségi Úr Jézussal való lelkikapcsolatait ugyancsak a Központi Oltáregyesület kiadásában megjelenő

„JÉZUSOM ÖRÖMÖM"

című képes havi folyóirat van hivatva előmozdítani. Előfizetési ára egy évfolyamra (szept.—június-ig) 1 P 60.

A JUBILÁLÓ OLTÁREGYESÜLET.

Irta: *Glattfelder Gyula dr.*, csanádi püspök.

Legrégibb hitbuzgalmi egyesületünk háromnegyedszázados jubileumát üli, ebből az alkalomból méltó megemlékezni azon nagy érdemről, melyet e hosszú idő alatt Isten dicsőségére, a lelki élet gyarapítására a hazának tett. Ha az Oltáregyesület alapgondolatát egy mondatban akarnók kifejezni, legmegfelelőbb módon a zsoltáros szavát alkalmazhatnók: «Emészt a buzgóság a te házad ékességeért..» E szervezet tagjai maguk számára semmit sem kívánnak, csak adni akarnak Istennek azt, amit ember csak adhat, embertársaiknak pedig a legnagyobbat, amit akarhatnak, Istent. Az oltár körül tömöríteni a hívek ezreit s gondoskodni arról, hogy az oltár Királya, a kenyér leple alatt köztünk trónoló Úr Jézus ne maradjon magára, hanem egyesüljön körülötte a hódolóknak serege, oly nemes célkitűzés, mely már magában minden emberi dícséretet megérdemel. De mikor az Oltáregyesület ezen feladatát teljesíti, akkor egyúttal a legnagyobb jótéteményt műveli tagjaival és azokon keresztül a hívek legszélesebb rétegeivel, mert az önkéntes áldozatért oly jutalomban részesíti őket, melyhez hasonlót semmiféle más szolgálattal elérni nem lehet. A szívekbe árasztja a szentségi Jézusnak kegyelmét, s ez kivirágoztatja azokban azon erényeket, melyekkel azokat gazdagítja, kik szeretettel viseltetnek vele szemben.

Ennek a kölcsönös vonzalomnak és barátságnak csak külső jele, az örömteljes hívő lelkesedésnek csak hangsúlyozása az a gondoskodás, melyet az Oltáregyesület tagjai az Úr házának külső ékesítése és díszítése terén tanusítanak. Talán meg sem lehet számlálni a templomokat és oltárokat, amelyeket az Oltáregyesület felékesített s még kevésbé lehet számbavenni azokat az áldozatokat, melyeket nemcsak jómódban élő, de legszegényebb sorban tengődő hitbuzgó lelkek hoztak, hogy szent szertartásaink méltóbb keretben folyjanak le s a legszegényebb

helyen is a legelhagyottabb kápolnában is díszes szerelvények bizonyítsák, hogy a mi üdvözítő Jézusunk Úr és Király minden helyen s ha véletlenül az anyagi szegénység eme külső bizonyítást nehézzé tenné, oda a hívő buzgalom és a lelkek királya iránt érzett hódolat elsiessen s a maga áldozatával bizonyítsa, hogy nincs a földnek egyetlen pontja sem, amelyen az Ő királyi méltósága és dicsősége a neki kijáró díszt, de minden dísznél ékesebb szeretetet nélkülözné.

Akik a katolikus lélek mélységeibe behatolni nem tudnak s ennélfogva ezt a hitbuzgalmi tevékenységet értékelni sem képesek, úgy vélekedhetnek, hogy az a munka, melyet az Oltáregyesület e téren kifejt, nem nagyjelentőségű. De ez nagyon téves és szűkkeblű felfogás. Mert egy *munka értékét nemcsak a számok és méretek döntik el, hanem azok a titkos hatások, melyeket a lélek mélyén elér s amelyek sokszor nem is sejtett vonatkozásokban érvényesülnek. Az Oltáregyesület a lelki élet legmélyebb alapjainál fejti ki az ő tevékenységét s ezért van kiszámíthatatlan hatása az egész életre.* Szerettessék meg az emberekkel az Úr Jézust s akkor megszerettették velük azt az egész életrendet, melyet a kereszténység jelent, s azzal együtt képessé tették őket mindazon erények gyakorlására, amelyeken a legtökéletesebb polgári rend, műveltség és boldogság felépül. *Minden társadalmi, tudományos vagy gazdasági tevékenység hiábavaló részünkről, ha elsősorban nem biztosítjuk a ragaszkodást és szolgálatkészséget a katolikus hit és erkölcs forrásával, az üdvözítő Jézussal szemben. Épp azért az Ő imádása, erre vállalkozó híveinek megszervezése, trónjának és palotájának fölékesítése nem néhány órai elfoglaltság, vagy több-kevesebb pengő értékű anyag, hanem lelki összeforradás Övele, azért, hogy a templomban egymásra találván az életben is minden úton együtt haladjunk Övele s azt megszenteljük s úgy Hozzá, mint istenes felfogásunkhoz mélióvá tegyük.*

Nem véletlen dolog, hogy az Oltáregyesület legrégibb tagjai közül kerültek ki a katolikus megújulás és társadalmi tevékenység vezető tényezői világszerte és Magyarországon is. Azok a jámbor lelkek, akik egy Kanter Károly feledhetetlen vezetése alatt ájtatosságukat oly buzgón végezték az Oltáriszentség előtt és az ország templomainak ékesítéséről oly áldozatosan gondoskodtak, nemcsak egy-két jámbor órát töltöttek el a templom misztikus csendjében, hanem az Úr Jézussal folytatott intim társalkodásból *s az oltárról nyert indítások hatása alatt elsősorban nyertek fogékonyságot minden katolikus jótékonysági, kulturális és közéleti tevékenységre s lettek az a kovász, mely az addig mozdulatlan magyar katolikus társadalom tömegeit megerjesztette s abból a lelki felbuzdulásból, mely az Oltáregyesületből indult el, merített ihletet, bátorságot és tettrekészséget minden más kezdeményezés, mely Magyarországon is a katolicizmus ébredéséhez és szelleme széles körben való érvényesítéséhez vezetett.*

A hitbuzgalom mindenek előtt való, a hitbuzgalom forrása pedig a köztünk élő Krisztus s ezért az a szent buzgalom, melyet az Ő közvetlen közelében fejtenek ki a jámbor lelkek, minden irányban érezteti áldásos hatását. S amikor ennek a munkának háromnegyedszázados emlékét ünnepeljük, csak azért fohászkodhatunk a szentségi Jézushoz, hogy az Ő mindent megszentelő és megújító erejét minél többen ismerjék meg s az Oltáregyesület minél jobban terjedjen el az országban, mert amily mértékben sikerül erre a szent szolgálatra tömöríteni a hívek ezreit és százezreit, ugyanabban az arányban lesz lehetséges üdvös irányban átformálni a magán- és közgondolkodást és megvalósítva nemcsak elméletben, hanem komoly gyakorlatban is, Krisztus királyságának gondolatát, szentebbé s ezzel jobbá és boldogabbá tenni a nemzetet.

Az Oltáregyesület központi templomában az Örökimádásban *hétköznap* 6, 7 és ½9-kor (a nyári hónapokban csak 6 és 7-kor), vasárnap 6, 7, 8, 9, 10, 11 és 12 órakor (nyáron 6, 7, 9 és 11-kor) vannak csendes szentmisék. Az Oltáregyesület ünnepi szentmiséit külön hirdetmény tudatja. Szentbeszéd mindig a vasár- és ünnepnapok délutánján 5 óra 15 perckor van s utána áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

* * *

Az Oltáregyesület templomában Budapest, IX., Üllői-út 75—77. magyarul, németül, olaszul, franciául, angolul és az összes szláv nyelveken lehet végezni a szentgyónást reggel 6—9¼-ig, vagy az ¼6 órakor kezdődő szentségi áldás után. Vidékieknek, kik ezen idő után érkeznek, máskor is, ha a lelkészek egyike otthon van.

Első péntek, vasár- és ünnepnap előtti délutánokon már 4 órától két gyóntató áll a hívek rendelkezésére, 5 órától pedig a legtöbbször négy gyóntatóatya.

Vasár- és ünnepnapon reggel 6—½12-ig van gyóntatás.

* * *

Az Oltáregyesület központi háza, Budapest, IX., Üllői-út 77., az első magyar női lelkigyakorlatos ház is egyszersmind, ahol az országban először nyujtottak rendszeres, zárt lelkigyakorlatokra lehetőséget. 1908 óta 38 szoba áll itt a lelkigyakorlatozó nők rendelkezésére. Havonta legalább egyszer csoportos, zárt lelkigyakorlat van s azonkívül *mindig lehet itt magányos lelkigyakorlatra* (3, 5, 8, 10 vagy akár 30 napra is) vagy lelkimagányzó visszavonulni. Lakás és ellátásért igények szerint napi 2—5 P fizetendő. Elég egy levelezőlapon jelentkezni.

URAM, SZERETTEM HÁZAD ÉKESSÉGÉT.

Uram, szerettem házad ékességét,
Az oszlopok közt meghúzódó csendet,
A hallgatag, a mélybeszédű békét.

Megszerettem a csarnokod homályát,
Ivei vágyas égbe nyujtózását,
Melyek merészek, mint az égi pályák.

Tornya úgy tűnt föl, mint hatalmas szózat:
Amint kinyúlik az ottfennvalókért,
S inti a hajszás, lármás rohanókat.

Szent küszöbén megállt az utcalárma,
És leolvad a lélekről a békó,
És szállton száll, mert szabad lett a szárnya.

Erős fala úgy tűnt föl, mint a bástya,
S a boltozat úgy domborult felette,
Mint a jó Isten ránk terült palástja.

Pillérei meg elvarázsolt lelkek,
Kik szétágazó, gyenge karjaikkal
Megadón hordják a rájuk rótt terhet.

Jó volt nézni a méla szép homályba,
Melybe a napfény színesen szüremlik
S hiven pislog a kedves öröklámpa.

Hogy vitt, emelt a fehér, tornyos oltár,
Hogy ringatott el árján a zsolozsma,
A lélekmélyről felgomolygó zsoltár!

Szép volt, ha csendet ihatott a lelkem;
Szép volt, ha megnőtt, felzúgó tömegnek
Együtt sodródó kis atomja lettem.

Uram, szerettem házad ékességét —
Szerettem ott Te megtöretett tested
S kiontott véred örök jelenlétét.

Elmém azért veti le itt saruját,
Mert tudja, hogy itt a Te szíved dobban,
Mert magán érzi Istenének ujját.

Mert te vagy itt a lélek tanítója,
Kenyere, papja, orvosa és írja,
Jóbarátja, jegyese, szószólója.

Ha a föld ellen felgyűlnek a vádak,
Mert nagyra nőtt az ima-deficitje,
Te helyette is imádod Atyádat.

Ha imádságunk hányaveti, gyatra,
Te példáddal tanítasz meg a lelkes,
Engedelmes, rejtőző alázatra.

Szép szentélyedből mennyi mindent láttál!
Ki tudná azt számokban kifejezni,
Hány ezren voltak, akiket megáldtál!

A hálátlanság fellegeit látván
Hányszor derült imád a zürzavarra,
Mint békét jelző tündöklő szivárvány!

Hány léleknek kegyetlen viharára
Sütött fel napként a monstranciának
Fellegoszlató, tiszta napsugára!

És amikor már nem volt sehol mentség,
Hányszor lettél Te menekvés hazánknak,
Te végtelenül jó Oltáriszentség!

Ó valljatok, gyorsan lepergett évek,
Hányszor ment ki e tiszta Beteszdából
Vigasztalt szív, megmentett emberélet!

Szívem elfogja hódoló alázat
És meghatódott, mélyről buzgó hála:
Uram, szerettem, szeretem a házad...

Székely László.

A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület templomában, az *Örökimádásban*, Budapest, IX., Üllői-út 77., mindennap *reggel 7 órakor van a legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele, szentségbetétel pedig délután negyedhatkor* kezdődő szentséges áldás után, kivéve csütörtököt, amikor a szentségi áldás után is kitéve marad a legfölségesebb Oltáriszentség.

Az Üdvözítő forrásainál

OLTÁRAINKNAK nemcsak dísze, hanem elengedhetetlen kelléke, úgyszólván szerves alkotórésze is a feszület. Minden tabernákulum fölött, soknak az ajtaján is, ott tündöklik a maga fenséges egyszerűségében a szentkereszt. Szigorúan tilos a szentmiseáldozat bemutatása olyan oltáron, amelyikről hiányzik a feszület. Megvolt az Anyaszentegyháznak minden oka arra, hogy ezt valamennyi oltárra kötelezőleg előírja. Állandóan és élénken figyelmezteti ezzel az áldozatot bemutató papot és hívőket egyaránt arra, amit mindenkor hitt és vallott s amit a trienti szent zsinat így foglalt szavakba: «*Az Eucharisztia áldozata semmi más, mint a kereszten vérontással egyszer bemutatott áldozatnak megújítása*». És emlékeztet arra, hogy a tabernákulumban a kenyér színeinek leple alatt ugyanaz a szentséges test van jelen, «mely érettünk adatott» (I. Kor. 11, 24) áldozatul a keresztfán s amely érettünk és nekünk adatik most is, mindennap, a világ végéig, üdvösségre-éhes lelkünk táplálására.

Az Országos Központi Oltáregyesület temploma: az «Örökimádás».

A kereszt oltárán, a Golgota áldozati máglyájának tüzében tehát nem hamvadt el Üdvözítőnknek áldott teste; ez az áldozati tűz most is, állandóan ég a szentmisékben; annak az isteni áldozatnak csak a szenvedése szűnt meg abban a pillanatban, mikor «hangos szóval kiáltva lehajtá fejét s kiadá lelkét», de nem szűnt meg a halála; állandóan tart oltáraink az ő szenvedésnélküli, megdicsőült halála mint *ama legnagyobb futó pillanatnak örök lerögzítése, megállítása isteni terhével és eseményével együtt;* az a szentséges vér kiömlött ugyan, de nem szikkadt föl, mikor lecsurgott a keresztfa törzsén; a keresztút kövezete, a Kálvária pora és sziklái nem tudták elnyelni és megemészteni: mint isteni folyam ömlik tovább végig a világon az oltárok zsilipjein keresztül s viszi az életet mindenhová s hordozza az életek millió bárkáit az üdvösség oceánja felé; azt a szent testet édesanyja öléből csak néhány órára kapta meg a sziklasír, hogy megdi-

csőülve : élve adhassa vissza a világnak, hogy általa «*élete legyen és bővebben legyen*» (Já. 10, 10) ; ez a test, most és mindig, feltámadásának és mennybemenetelének győzelmi menetében, itt lebeg oltáraikon, monstranciáinkban s szálldos az áldoztató papok kezéből a hívők ajkára s invitálja őket a magasokba, az üdvösségre, «*miként a sas hivogatja fiait a röpülésre*» (Deut. 32, 11) «*és kiterjeszti szárnyait, fölveszi és saját vállain hordozza őket*». (U. o. 32, 12.)

Az Örökimádás szentségmutatója.

Sem időben, sem térben nem zárult le az Úr Jézusnak üdvözítő munkája ; meg nem gyöngült erővel, lankadatlanul és egyre fényesebb eredménnyel folytatja azt Anyaszentegyházában szentségei mint eszközei által, elsősorban az Oltáriszentséggel; nemcsak hatalmi, hanem személyes jelenlétével is.

1. *Ugyanaz a Krisztus van itt jelen*, akit mi Üdvözítőnknek hiszünk, tudunk és imádunk . . . ugyanazzal az isteni hatalommal, tudással és jósággal, amit emberi alakban földönjártában bírt és gyakorolt ; ugyanúgy tevékeny most is, mint akkor, mikor szakadatlanul járt-kelt és vándorolt egyik helyről a másikra s mérhetetlen sok jót tett kortársaival, segített rajtuk anyagi és lelki szükségükben egyaránt, többnyire csodával. A tabernákulumban látszólag mozdulatlan, merev forma jelenlétének módja, de lehet-e mozdulatlannak és tétlennek elgondolni a mindenhatóságot, ami ott rejtőzik, azt a mindenhatóságot, amely a végtelen jósággal, az isteni Szívvel van örök harmoniában? Ki merné tagadni, hogy «*erő sugárzik ki belőle és meggyógyít mindeneket*» (Luk. 6, 14), kik élő hittel és bizalommal hozzája fordulnak segítségért? Ki merné kétségbevonni, hogy mérhetetlenül sok az

a kegyelem, ami immár 19 évszázadon át árad a tabernakulumból a lelkekre? A könnyek, a bánat kegyelmei, a vigasztalás, a megnyugvás, a megvilágosulás és erőrekapás tengernyi sok kegyelmei, amikről a világ nem tud, nem akar tudni, vagy nem tudhat. Ha azzal a lelkülettel megyek a tabernákulum felé s azzal az élő hittel borulok le előtte, hogy ott isteni tanítómesterem van jelen, az örök mintakép, akiben minden erény összpontosítva izzik; továbbá törvényhozóm és királyom, akinek engedelmeskednem kell; mindentlátó megfigyelőm, aki elől el nem bújhatok ; s örök bírám, aki majd hajszálnyi pontossággal ítéli meg legkisebb tettemet is : vajjon ilyenkor nem az üdvösség útján járok-e? Ha hiszem és tudom, amint hinnem és tudnom kell, hogy az Oltáriszentségben Üdvözítőm van jelen, az egyetlen, «*akin kívül másban nincs üdvösség*» (Ap. Cs. 4, 12) s «*aki nélkül semmit sem tehetünk*» (Já. 15, 5), menynyire az oltárba kell kapaszkodnom életem minden szenvedése, megpróbáltatása és vihara közepette, bárhonnét jöjjön is az. Mélységes hitre vall a középkornak az a szokása, hogy a büntető hatalom elől menekülő még oly nagy vétkes is bántatlan és sértetlen maradt, ha futása közben bizonyos meghatározott templomnak csak a kilincsét érhette el, még inkább, ha besurranhatott, pláne ha a szentélyig juthatott. Örök életünk és üdvösségünk mentve és biztosítva van halálos ellenségünk, a gonoszlélek elől, *ha asylumunknak, menedékhelyünknek az oltárt, a tabernákulumot*

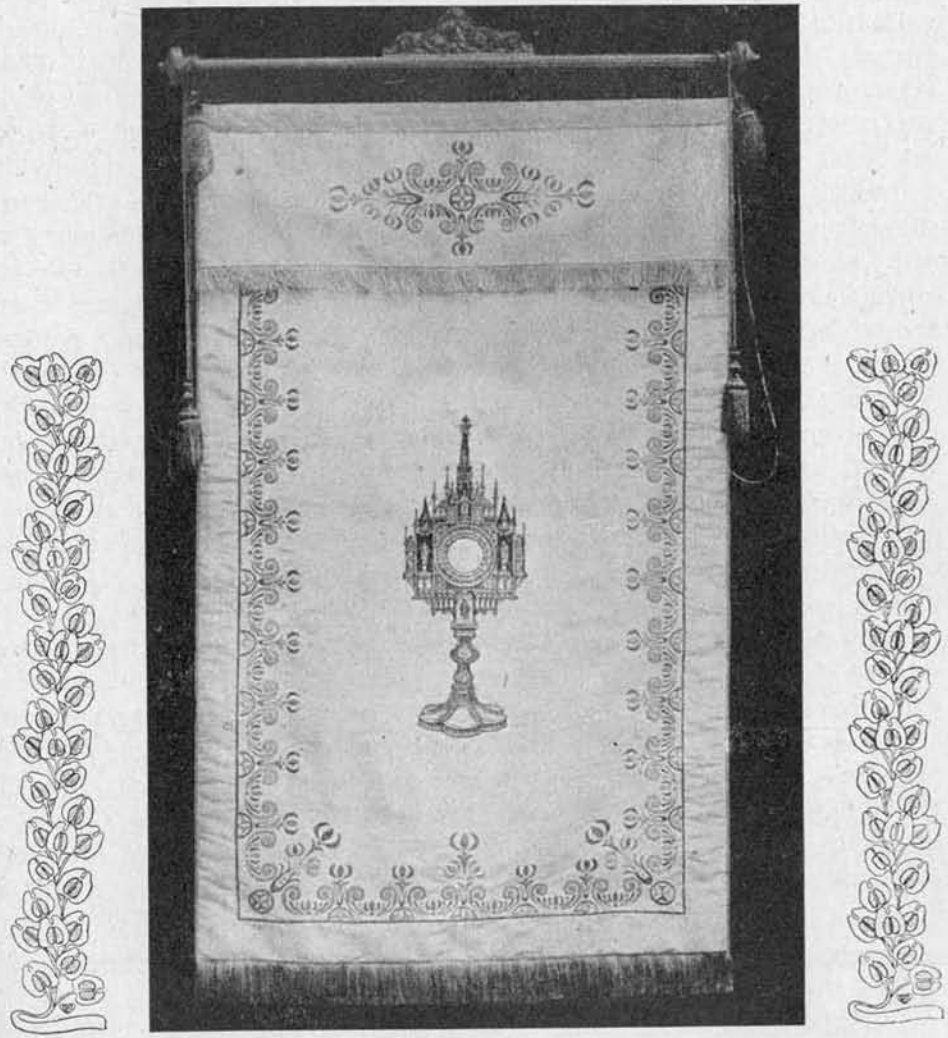
Az eucharisztikus gyermekszövetség központi zászlaja.

tekintjük. Ha indokolt az, hogy a Szűzanyát és a szenteket segítségül hívjuk az üdvösségünkért vívott harcban, akkor százszor indokolt az, ha az eucharisztikus Úr Jézus oltalmába ajánljuk magunkat. Minden áldást a monstranciával vagy ciboriummal ezzel a gondolattal fogadok . . .

Mindezek a kegyelmek, melyek az örök üdvösséggel kapcsolatban a legméltóságosabb Oltáriszentségből csupán a «valóságos jelenlét» révén mint «az emberek iránti isteni szeretetnek gazdagságai kiömlenek» (Trid. sess. XIII. cap. 2.) a lelkekre, mindezek a személyesen jelenlevő Úr Jézusnak közvetlen ajándékai, természetes és észszerű, de közelebbről meg nem határozható következmények, amiket az isteni irgalom más úton-módon is osztogat. Az Eucharisztiának különleges szentségi hatásait örök üdvösségünk szolgálatában a szentmiseáldozat és a szentáldozás közvetíti.

2. Hogy a *szentmisének*, akárcsak a Golgota keresztáldozatának is, *egyik főcélja megváltásunk és üdvözítésünk*, az egyszer véghezvitt megváltásnak es kegyelmeinek folytatólagos közvetítése és alkalmazása az egyes emberekre s az egyéni üdvözítés, kitűnik világosan a trienti szent zsinat meghatározásából: «Aki azt állítja, hogy a szentmise csak a dicsőítés és hálaadás áldozata, vagy hogy csak emléke a keresztáldozatnak s nem egyúttal engesztelőáldozat, vagy hogy csak annak használ, aki (a szentséget) magához veszi s hogy azt nem lehet bemutatni az élőkért és holtakért, a bűnök és büntetések eltörléséért, elégtételül és más szükségleteinkért (aki ilyesmiket merne állítani) legyen az Egyházból kiközösítve. (Sess. XXII. cap. 9. can. 3.) Igazán lapidáris összefoglalása a szentmiseáldozat jellegének és hatásainak! Hangsúlyozva emeli ki a szent zsinat a megváltást és üdvözítést célzó rendeltetését a szentmisének, mikor így beszél: «Föláldozta magát egyszer az Atyaistennek a kereszt oltárán, mikor bekövetkezett halála, hogy ezáltal örök üdvösségünket munkálja»; *«ennek a vérontással végbevitt áldozatnak gyümölcseit a legbőségesebben a szentmise közvetíti».* «Ez az áldozat valóságos engesztelés és azt eredményezi, hogyha igaz szívvel és helyes hittel, félelemmel és tisztelettel, tökéletes bánattal és penitenciával járulunk Isten elé, irgalmat találunk és kegyelemre lelünk alkalmas segítség formájában. Ezen áldozat által u. i. *az Úristen megengesztelődve a bűnbánat kegyelmét és ajándékát adja, bűneinket és vétkeinket, ha mégoly nagyok is, megbocsátja».* (Cap. 2.) Éppen a bűnbánat kegyelmére van elsősorban szükségünk, hogy örök célunkat elérjük. S ha ezt, a legnagyobbat és legfontosabbat, eszközli és közvetíti a szentmise, még inkább a többi ezer és ezernyi segítőkegyelmet, amiknek felsorolása itt lehetetlen, amik összpontosulva, végeredményben mind és kizárólag örök üdvösségünket szolgálják. Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy szent Pál apostol Krisztust dicsőítő himnuszaiból a szentmisére célozva ilyen akkordok csendülnek fel: *«Föláldoztatván, örök üdvösség oka lett mindazoknak, kik engedelmeskednek neki».* (Hebr. 5, 9.)

«Örök papsága van és mindörökre üdvözítheti azokat, kik általa járulnak az Istenhez, mindenkor élvén az érettünk való közbenjárásra». (Hebr. 7, 25.) *«Krisztus szeretett minket és önmagát adta érettünk Istennek kellemes illatú*

Az Oltáregyesület központi körmenetes (új) zászlaja.

ajándékul és áldozatul» (Ef. 5, 2.), *«kiben váltságunk vagyon az ő vére által s bűneink bocsánata.»* (U. o. 1, 7.)

3. Az Eucharisztia *üdvözítő kegyelmei zuhatagszerűen a szentáldozásban áramlanak a lelkekbe.* «Mikor Üdvözítőnk e világból Atyjához készült s e szentséget alapította, azt akarta, hogy ezt mint lelki eledelt vegyék magukk

hoz az emberek, hogy táplálja és erősítse azokat, akik az ő életéből élnek, amint mondotta : aki velem táplálkozik, az élni fog általam ; továbbá mint ellenszert, amely megszabadít a bocsánatos bűnöktől és megóv a halálosaktól». (Trid. sess. XIII. cap. 2.) A szentáldozás a legbensőbb egyesülés magával a minden tisztaság és szentség szerzőjével, a kegyelmek kútforrásával. Ha már önmagát közli velünk e legszentebb aktusban, ami katolikus lélek számára egyáltalán elképzelhető, egész természetes, hogy *mindenét* odaadja, *neki adja befogadóképességének legnagyobb mértéke szerint.* A lélek szeretetét (a már meglevő megszentelő kegyelmet) fölizzítja, amennyire az izzásba hozható. Önmagához méltó isteni tendenciája, hogy a vele egyesülő lelket minél hasonlóbbá tegye önmagához, eltüntesse a különbségeket (a bocsánatos bűnöket), a maga szárnyalását és lendületét közölje vele (a különféle erényeket), hogy a lélek, ez az isteni parázs teljesen belevegyüljön szentséges Szívének lángoló tűztengerébe, ahogy szent Pál apostol a gyönge emberi nyelv legerősebb kifejezésével mondja : «*Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem*» (Gal. 2, 20.), az a Krisztus, aki ugyanezt a gondolatot legősibb eredetiségében így fejezte ki : «*Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, bennem marad és én őbenne*». (Já. 6, 57.) «*Aki pedig bennem marad és én őbenne, sok gyümölcsöt terem.*» (Já. 15, 5.) Szent Ágoston ezen az alapon így beszélteti Krisztust a lélekhez : «A nagyok eledele vagyok ; növekedj és végy magadhoz ; de jegyezd meg, hogy nem engem alakítasz magaddá, mint a testi eledelt, hanem te változol át énbelém». (Vallomások VII. 10.)

Ezek után hogy is imádkozhatnék máskép, mint így : «Uram Jézusom ! Valahányszor magamhoz veszem szent testedet, teljek el minden égi áldással és kegyelemmel. — Irgalmad segítségével legyek szabad a bűntől és ment minden háborúságtól. — Szent tested vétele szolgáljon az örök életre. — Legyen testem és lelkem védelme és gyógyulásom eszköze. — Utolsó órámban engedd, hogy fogadhassam az üdvösség kelyhét . . . s megmeneküljek ellenségeimtől s ne mint az érdem mérlegelője, de a bocsánat osztogatója engedj be szentjeid társaságába». (A szentmise kánonja szerint.)

Előri János.

Az Oltáregyesület 75 éves jubileumát ünnepélyes háromnapi ájtatossággal üli meg november 4-én, 5-én és 6-án az Örökimádásban. Mindennap reggel 9 órakor főpapi szentmise. Délután 5 óra 15 perckor jeles szónok szentbeszéde a legméltóságosabb Oltáriszentségről, utána ünnepélyes áldás. November 6-án az áldás alatt ünnepélyes Te Deum. Az áldást megelőzően 4 órakor az Oltáregyesület jubiláris kiállításának a megnyitása. Kiállítás után — mint minden évben — most is szétküldjük az összes kiállított tárgyakat a szegény templomoknak, melyek számára egyházi szereket kértek.

Az örökimádás jelentősége és korszerűsége.

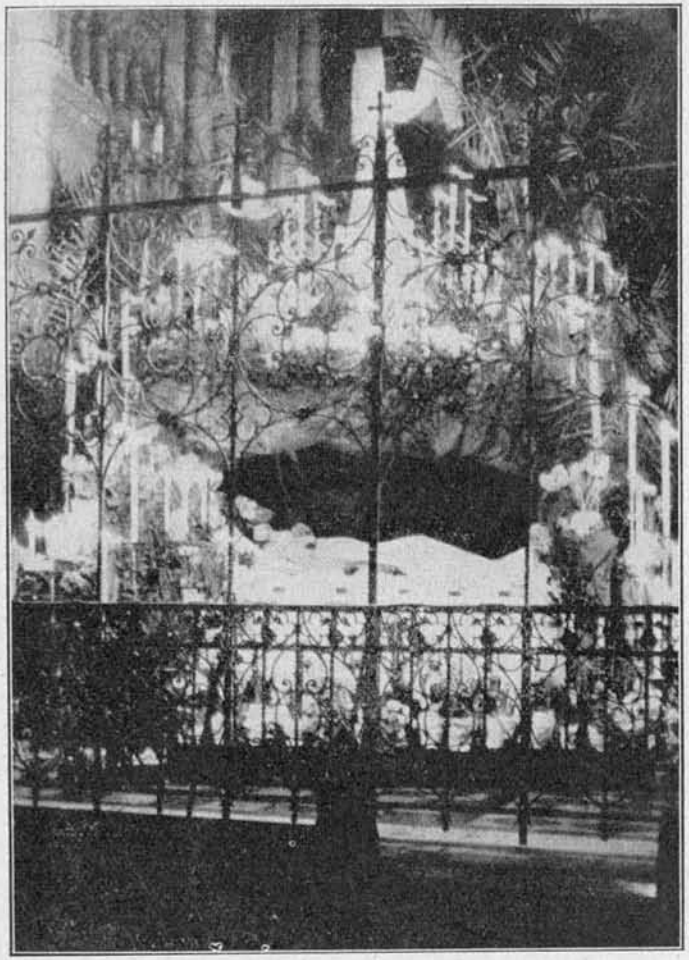
Emberi törekvés ma mindenben keresni az igazi értéket s aszerint becsülni, használni azt. A nevelés jelszava lett : az értékek keresésére és helyes megbecsülésére nevelni az ifjúságot. E törekvés észszerűségét senki sem tagadja. Nem csoda, ha még vallási dolgainkban is fölvetik sokan a kérdést : van-e ennek vagy annak vallási intézménynek, istentiszteleti cselekménynek igazi értéke? Bír-e még az a huszadik század művelt, tanult, fejlett emberének életére valami jelentőséggel? S ha értékét elvesztette, jelentősége megcsökkent, nem volna-e jobb, azt megszüntetni, vagy korszerűbbel helyettesíteni. Igy vetődik fel sok ember lelkében a kérdés : az örökimádásnak mi a jelentősége s van-e valami korszerűsége?

I. Korszerűségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az istentiszteletnek ez a módja szinte a *XX. század ájtatossága lett.* Az Oltáriszentség kitétele az oltár trónusára és annak állandó, éjjel-nappal soha meg nem szűnő, örökimádása ismeretlen volt nemcsak az első keresztények előtt, de a későbbi századok előtt is. «Merem állítani — írja Mihályfi Ákos — hogy az eucharisztikus kultusznak ezen megnyilvánulása a liturgia terén van olyan csodálatos fejlődés, mint a technika terén a repülőgép, autó, rádió.»

Az első keresztények idején, az üldözések korában nem voltak templomok égbetörő karcsú tornyokkal. Egyes házakban, földalatti üregekben tartották az istentiszteletet. Szentmise, szentáldozás volt, de az Oltáriszentséget állandóan őrizni és nyilvános tiszteletre kihelyezni nem lehetett. A börtönben sínylődő, vértanuságra készülő keresztények megerősítésére diákonusok vagy akolythusok teljesen világi ruhába öltözve a nyakukban csüngő kis szelencében titkon vitték az Oltáriszentséget. A középkor gyönyörű gótikus templomaiban már őrizték. A püspök katedrája vagy a főoltár felett csüngött zsinóron egy ezüst galamb s annak szájában volt egy néhány konszekrált partikula, mely azonban különösebb tisztelet tárgyát nem képezte. Az áhítat, a bensőséges tisztelet tárgya az időben a megfeszített Üdvözítő szent keresztfája volt. Csak midőn a XIII. század eretnekei, majd a protestantizmus fellépése kétségbevonja Krisztus valóságos jelenlétét e szentségben, azóta irányul az Egyház és híveinek figyelme különösebb módon e nagy kincsre. Örökmécsnek fénye hirdeti azóta templomainkban jelenlétét. Mind gyakrabban helyezik oltárra, hogy hitet tegyenek mellette. Egyre nagyobb áhítattal imádják és fokozottabb bizalommal sietnek hozzá. Nemzeti és internacionális kongresszusok védik és terjesztik tiszteletét, férfi és női társulatok alakulnak szünet nélküli tiszteletén és örök imádására.

II. Az örökimádás két dolgot jelent a mi számunkra : Isten állandó jelenlétét és a köztünk jelenlevő Isten állandó tiszteletét.

1. *Isten állandó jelenlétét.* A paradicsomkertnek egykori boldogsága volt a teremtő Isten gyakori érintkezése a képmására és hasonlatosságára teremtett emberrel. A bűn ezt a boldogító leereszkedését a szerető atyának gyermekei körébe megszüntette. Mélységes szakadék támadt ember és

Az Örökimádás szentsírja.

Isten között. A megbántott, szent Isten visszavonult. A bűnös ember lelkiismerete mardosásával magára maradt. A föld virág helyett bojtorjánt termett, a paradicsomkert síralomvölggyé változott. Isten örök szeretete és mérhetetlen irgalma azonban diadalmaskodott az egyre fokozódó emberi gonoszság felett. «Abban nyilvánult meg az Isten szeretete miirántunk, hogy az ő egyszülött Fiát küldötte Isten a világra, hogy Ő általa éljünk. Ebben

áll a szeretet; nem mintha mi szerettük volna az Istent, hanem mivel Ő előbb szeretett minket és elküldötte az Ő Fiát engesztelésül a mi bűneinkért. (I. Ján. 48.) A próféta előre hirdeti ez isteni szeretet kiáradását a földre: «Kisded születik nekünk és fiú adatik nekünk és hivatni fog az ő neve *Emmanuel, Isten velünk.* (Iz. 96.) És az egyház örömmel énekli: «Nincs is más ily nagy nemzet, melyhez oly közel járulnának az istenek, mint *a mi Istenünk jelen van* minden könyörgésünknél». (Deut. 47.) Itt van. Szeretett

Őeminenciája az Oltáregyesület kiállításának megnyitásán.

minket és eljött a magas égből a bűnös földre. Szeretett minket s itt akart maradni köztünk, nem akart elmenni. Er setzte sich überwältigt von der Liebe selbst an seine Stelle. Ez remek kifejezés. El kell mennie! Kit tegyen maga helyébe? Szent Pétert? Igen, de ő még az emberi szívnek nem elég. S azért önmagát hagyta itt. Míg az emberi szív vágyik Isten után, addig ő el nem távozhatik tőlünk. S az emberi szív mikor nem vágyott, mikor nem fog vágyódni Isten után, a legtökéletesebb lény, a minden jóság és szeretet forrása után?

Jesu dulcis memoira, énekli a mézesajkú, ihletett költővel, szent Bernáttal. Édes emlékezés! Emberi sajátság az emlékezés. A hálás szív kedves, bájos virága a nefelejcs. De az emlékezés még nem teljes boldogság.

Sed super mel et omnia eius dulcis praesentia. *Ah, de méznél és mindennél édesebb az Ő jelenléte!* Ez az ég, ez paradicsomkert, ez mennyország. Ezért beszél az Oltáriszentség mennyországáról. Praesentia, jelenlét, *állandó jelenléte Istennek!* Isten velünk e nagy szentségben! Nem kell neki semmit sem szólnia. Nem kell neki járnia, fáradnia. Csak itt legyen, itt éljen és csókolja szívünkbe szeretetét. Nem kell őt szemeinkkel látnunk, csak éreztesse velünk boldogító jelenlétét. Az anyai szívet sem látja a gyermek. Elég neki annak megérzéséhez egy szó, egy tekintet. Itt van köztünk Jézus és éltet minket. Itt van és szeret minket. Itt van és jelenlétével, isteni szeretetével boldogít minket.

2. De ehhez hit kell, tiszta szív kell, de különösen *hódolat és imádás kell.* Kell, hogy igaz hitből fakadó mélységes tisztelet és imádás fogadja őt, mikor láthatatlanul és szinte észre nem vehető csendben leszáll az emberek közé. Kell, hogy a tisztelet, szeretet, hála meleg érzelmei kisérjék őt mindaddig, míg az emberek között tartózkodik. Mennél jobban megalázza Ő magát érettünk e szentségben, annál jobban kell nekünk Őt dicsőitenünk, áldanunk és magasztalnunk. Mennél nagyobb és csodálatosabb szeretete, mely e szentségnek forrása lett, annál inkább kell égnie szívünkben az iránta való tisztelet és szeretet tüzének. Amit csak az emberi szív áhítata, hálája, szeretete és buzgósága tud neki nyujtani, azt mind oda kell tennie oltárára. Elsősorban imádnia kell őt. Az imádás a vallásos élet legszentebb cselekménye. Az ember tökéletes függésének és alárendeltségének kifejezője. Szinte porba hull az ember és megsemmisül a nagy Szentség előtt az Isten szent fölségének elismerésében és önmaga semmiségének kifejezésében.

«Tibi se cor meum totum subjicit
Quia te contemplans totum deficit».

A láthatatlan Krisztust imádjuk mi itten. Emberi szó hozta le, hogy emberi szív bírhassa és emberi lélek imádhassa. Fogva tartjuk őt e nagy Szentségben, hogy tisztelhessük isteni fönségében. Állandóan fogva tartjuk, hogy állandóan imádhassuk. Szent Patrik, az írek nagy apostola naponta 300-szor hajtott térdet Isten szent fölségének imádására, Borgia szent Ferenc 100-szor. Mi a sok térdhajtás helyett egyszerűen odatérdelünk és Isten szent Fiának imádásától föl sem kelünk. Alacoque szent Margit kis cellájában térden állva végezte munkáját, hogy a mindenütt jelenlevő láthatatlan Istent imádhassa szüntelen. A jámbor életű de Condre Károlyról írja életrajzírója: «Lelki életének alapja Isten szent fölségének állandó imádása volt».

Ez a hangulat kezd uralkodóvá válni az Oltáriszentség állandó imádásában. Oltárainkra az örökimádásban a szeretet olaja és illata ömlik, angyali szellemek körítik, angyali tiszta szívek hódolata tömjénfüstként

gomolyog körülötte szüntelen. «Míg a király alszik, a szeretet és hűség nárdusza illatozik neki». Mintha minden teremtményt imádására szólítanának: «Jertek örvendezzünk az Úrnak, vigadjunk a mi szabadító Istenünknek. Járuljunk orcája elé hálaadással és zsoltárokkal vigadjunk neki. Mert nagy Isten az Úr és nagy király minden istenek felett. Jertek, imádva boruljunk le és sírjunk az Úr előtt, ki minket alkotott. Mert Ő a mi Urunk Istenünk és mi az Ő legelőjének népe és kezeinek juhai.» (Zsolt. 94.) *Az örökimádás örök tiszteletadás, örök áldás, magasztalás.*

Őeminenciája az Oltáregyesület kiállításáról távozik.

A zsoltáros sírást is említ az Úr színe előtt. Ezt is megteszik a jámbor hívő lelkek, kik Krisztus örök imádására egyesültek. *Az engesztelés imádásuk egyik főcélja.* Szeretik a Mestert és szeretetük tiszta lángolásában igyekeznek állandó kárpótlást nyujtani az állandó megbántásokért. XI. Pius pápa Jézus szentséges Szívének engesztelését sürgeti. Indítóokul az igazságosságot és szeretetet jelöli meg. Megadja az engesztelés négyféle módját is: «Engeszteljünk buzgó imádsággal, önként vállalt vezeklési cselekedetekkel a szenvedések türelmes elviselésével és egész életünknek az engesztelés szellemébe való beállításával». Lám, akik a szentségi Jézus állandó imádására vállalkoznak, egész életüket az engesztelés szellemébe állítják és

nemcsak a maguk bűneiért, de a velük együtt élő emberek sok-sok bűneiért is megengesztelik az Isten szent Fiát Jézus Krisztust. *Örök imádás, örök engesztelés!*

Örök imádás levonja engesztelésével, Isten utáni vágyó szeretetével és mélységes tiszteletével az eget a földre. *Örök imádás örök áldást is jelent!* Az örökimádás temploma örök áldások helye is az emberek számára. Látható kerubok térdelnek a legszentebb frigyszekrényre szegzett szemekkel és imára kulcsolt kezekkel és eközben láthatatlan kerubok járnak, osztogatván bőségesen Isten kegyelmeit és áldásait az embereknek.

Ó, ki tudná fölérteni azt, hogy mit jelent az emberiség számára az Oltárszentségének örök imádása. Ezért mondja igen helyesen Prohászka püspök: «*Kevés van még e tiszteletből itt minálunk*». Ah, ha kevés van, pótoljátok ki, imádjátok mélységesen, a mélységeket néző lélek szent borzalmával s az isteni nagyságok és magasságok megcsodálásával. Jöjjetek, imádjuk az Urat, ki itt van, ki köztünk van; jöjjetek, felfedeztük. Eljött titokzatosan, de megpillantottuk! *Igen itt van: imádjuk!* Sírjunk, öntözzük könnyeinkkel! Legyen sok könnyesszemű imádkozó köztünk. Mikor a templomba bejöttök, ne nézzetek... csak egy helyre, ahol az Úr lakik. Számotokra nincs más jelen, csak az a nagy Úr, a nagy szeretet Ura s adományozója. «Boldog ember, aki így jár ki-be szüntelen a szeretet Istenének kapujában.» (II. Soliloquia.) *Dr. Kerner István.*

Az Örökimádás-templomban minden első pénteket megelőző csütörtökön délután ¼6—¼7-ig úgynevezett szentóra ájtatosság van, amely a legméltóságosabb Oltáriszentségről szóló 3 pontos elmélkedésből és szentségi áldásból áll. A szónok minden pontnál a szószékről 7—10 percig beszél, utána 2—3 perces elmélkedés és egy szentségi ének. A negyedik negyedórára az oltárhoz megy. Elimádkozza a Jézus Szíve litániát vagy más imát, azután Tantum ergo és Genitori után áldás van a Legszentebbel.

Az Örökimádás-templom minden ájtatossága után imádkozzák az Olaszországban a káromkodások engesztelésére szokásos: Áldott legyen az Isten! Áldott legyen az Ő szent neve! stb. fohászokat.

* * *

Az éjjeli szentségimádást az Oltáregyesület mindig propagálta tagjai között. Vannak olyan plébániák, ahol már 24 órás szentségimádást tud rendezni tagjaival az Oltáregyesület. Központi templomában, az *Örökimádásban* minden csütörtök és péntek közötti éjjelen van megszakítás nélküli szentségimádás, amelyre *az első pénteket megelőző éjjelre* női hívek is bejöhetnek előzetes jelentkezéssel. (Az ismeretlenek a plébánosuk ajánlását kell, hogy felmutassák.)

Oltáregyesület és lelki élet

A LELKI ÉLET benső valami, melynek természetrajza a lelkiadottságok különbözősége szerint változik. Ahogy az adottságok nevelhetők és stilizálhatók, úgy alakul maga a lelki élet.

A léleknek azonban az ő értelmi és akarati tehetségeivel legfőbb elhivatottsága megtalálni és elismerni Istent. Éppen ezért a lelki élet legelső feladata az Istenhez tartozás szálait tudatosan erősíteni, ápolni és gondozni. A lélekben a legkitűnőbb lelkiadottságok dacára önmagára hagyottan pogányság sötétsége terjengene. Nem is nevezhető szigorúan véve lelki életnek az, ahol — minden intelligencia dacára — hiányzik az Istenhez való tartozás tudata, melegsége és gondozása. Ehhez persze nem elegendő a természet termő talaja, harmata és napsugara, hanem természetfeletti alap és táplálék: a kegyelem és az Eukarisztia kell. A kegyelemben Isten maga küldi a lényéből kiáradó fénysugarat a lélekbe, mely az értelem és akarat természetes lelki képességeivel szívja magába ezt az isteni önközlést, hogy a lelki élet magasabb, Istentől ihletett szépségeit, affektusait és erényeit kibontsa; a legszentebb Eukarisztia pedig bőséges isteni táplálék ennek a magasabb lelki életnek kibontakozására.

Szentévnyitás az Örökimádásban: A nagy feszület behozatala.

Az Eukarisztia élet és táplálék Krisztus-Istenből. Az utópia: nem én, hanem Krisztus él énbennem.

Ezt Szent Pál vallotta és minden idők számára megadta az eukarisztikus lelki élet programmját, amelyet teljesen csak a túlvilági megdicsőültségben fogunk elérni. Az Eukarisztia hatása alatt az egyszerű, primitív és műveletlen kegyelmi lélekben roppant gazdag lelki élet és szinte hősies erényesség fejlődhetik ki, melyet méltán megirígyelhetnének a világ tudósai és nagyjai, kiket a lét nagy kérdéseinek küszöbén cserben hagy minden tudásuk, míg az eukarisztikus lelki élet ott világít a legtündöklőbben. Amikor az egyház a mai művelt világban egy zárda-portást: Parzham Konrádot avat szentté, akkor a mondottakat igazolja.

Az oltáregyesület monstráncia, mely az Eukarisztiát tartja magasra és nyujtja a léleknek; és a lélek istenszeretetének mintáját adja. Mert a lelki életet élő lélek nem szűnhetik meg emberi maradni. Vagyis az Istentől táplált lélek embertársi viszonylatban is közeledik a tökéletességhez. Kell, hogy embertársi erényei is kivirágozzanak. Még a kontemplatív lelkek se tudnak az embertársról megfeledkezni. Hiszen érte imádkoznak, expiálnak és a hozzájuk forduló embertárs lelki vezetői. A puszták remetéit csapatosan keresték fel a szenvedő és lelkileg összetört emberek. Sok búcsújáróhely is így keletkezett: eleinte egy szent remete imádkozóhelye volt; egy kép, egy szobor, mely előtt a szent remete imáit végezte. Annál természetesebb, hogy a világban élő, vagy a világgal kapcsolatban élő lelkeknél keressük az embertársi tökéletesség erényeit.

Az oltáregyesület etekintetben is jól vezeti a lelket. Az oltáregyesület célja kettős. Az egyén, az én eukarisztikus nevelése és tökéletesítése, továbbá az eukarisztikus Krisztus házainak és tábernakulumainak felruházása és díszítése. Az oltáregyesület annak a liturgiának szolgálója, amely Krisztusimádás és léleknevelés egyaránt. A mai liturgikus fellendülés örömmel nyúl az oltáregyesület után, mely a maga módján ugyanazt akarja, mint az a mozgalom, mely a liturgiát közelebb akarja hozni az imádkozó lélekhez.

Az oltáregyesület mintaszerűen képviseli a keresztény ethika alapjait, amikor Eukarisztiából táplálkozó önszeretetre és felebaráti szeretetre nevel.

Az a lélek nem szereti helyesen Istent, amelyik nem szereti embertársait. Legalábbis eukarisztikus lélek nem. Hiszen az Eukarisztia csupa közlés, ajándékozás, segítés. Lehetetlenség elgondolni is, hogy valaki tudatosan merít és táplálkozik a legszentebb Eukarisztiából és részvétlenül tudna elmenni az embertárs baja mellett. És ha ilyen példákat látunk, azt ne rójjuk fel a Szentségnek, hanem egyesegyedül az emberi gyarlóságnak és eltévelyedésnek. Az eukarisztikus lelket, mely az isteni kenyéren nevelődik, egyaránt érdekli a felebarát testi és lelki nyomora. Megérti az egyház és a klérus gondját a lelkek üdvösségéért.

Igazi katolikus akció szelleme tölti el, mely karöltve a Krisztus papjával dolgozik, persze elsőben saját maga lelkén, de azután az eukarisztikus Krisztus és a misztikus Krisztus minden gondján.

Világi apostolság gárdája nevelődik az oltáregyesület tagjaiban. És minden katolikus egyesületnél bensőbb és mélyebb módon áll a lélek szolgálatába. Félni kell attól, hogy a kat. akció révén úgynevezett programkatolikusok kerülnek egyházi mozgalmak élére. Lelki katolikusok kellenek, kik az Eukarisztia szelleméből születnek és éppen azért mindenkor fognak bírni azzal az alázatossággal és szerénységgel, hogy a Krisztus papjától engedjék magukat vezettetni. Lelki életet élő katolikusokat, lelki embereket nevel az oltáregyesület és ilyen lelkeket toboroz a klérus mellé.

Az oltáregyesületben nevelődött lelki ember azért jó ember. Jó önmagában véve és jó másokhoz. És mindig lesz ideje és tehetsége, bárminő elfoglalt vagy szegény, hogy az egyház gondját is vállára vegye. Az oltáriszentséget az egyháztól kapjuk, azért az eukarisztikus lélek, mely az oltáregyesületben nevelődik, a legegyháziasabb. Neki az egyház édesanyja. És mikor az eukarisztikus lelken kiverődnek az Eukarisztia erényei, akkor az egyház boldog öntudattal tekinthet rájuk, mert célját ezekben a lelkekben elérte.

Az oltáregyesületi tag első gondja legyen azért intenzív, öntudatos lelki élet élése. Az élet kenyerét lássa az Eukarisztiában. Ne pietizmus, hanem élet jelentse nála az Oltáriszentség hatását. Azután azon kell lennie az oltáregyleti tagnak, hogy az egyleti kötelezettségnek tegyen eleget. Hiszen ez a kötelesség Krisztus-felruházás. Ki hanyagolná ezt el, ha már egyszer felszólítást kapott reá.

Végül pedig törődjék azzal is, hogy az oltáregyesület terjedjen. Nem szabadna plébániának lennie ezen egylet nélkül, mely lelkeket nevel, felruházza a templomot, a missziós kápolnát és a legalázatosabb munkatársakat adja a lelkipásztornak. *Dr. Tiefenthaler József.*

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület közös havi áitatossága az Örökimádás-templomban a hónap II. vasárnapján van. Reggel 8 órakor elmélkedés — szentmise — közös szentáldozással, délután ¼6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. A résztvevő tagok teljes búcsút nyernek.

* * *

Nincs még egy olyan vallásos egyesület, melynek tagjai annyira fönséges hivatást teljesítenek, mint az oltáregyleté. Nemcsak a szentségi Úr Jézus közelébe hivatnak az engesztelő szentségimádás révén, hanem adományaikkal a szegény templomokban valósággal magáról az Úr Jézusról gondoskodnak az egyházi ruhák és szent edények adományozásával. Katolikus Testvér, tagja vagy-e már az Oltáregyesületnek. Jelentkezzél mielőbb. (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

Az Oltáregyesület a budapesti plébániákon.

Első benyomásaimat a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület életéről akkor szereztem, midőn 1916 januárjában főpásztorom Budapestre küldött, hogy itt, ideiglenesen a budai Szent Imre-kollégiumban elhelyezkedvén, várjam be az udvari és várplébánia helyzetének rendezését s annak megtörténte után vegyem át annak vezetését. Kánter Károly, akit csak pár hónappal azelőtt neveztek ki esztergomi kanonokká, megvált a kir. palotai plébániától, de az Oltáregyesület sokkal inkább lelkéhez nőtt, semhogy attól el tudott volna szakadni. Megtartotta tehát az országos igazgatói tisztet és továbbra is olyan élénk és bensőséges kapcsolatban maradt kedves Oltáregyesületével, amilyent csak megengedett a távolság, mely őt tőlünk elválasztotta. Szükség volt azonban arra, hogy a távollevő országos igazgatót az ügyek vezetésében valaki helyettesítse és ezért Kánter Károlynak és a választmánynak javaslatára engem nevezett ki Istenben boldogult főpásztorom a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület ügyvezető-igazgatójává. Ilyképen kettős örökség szállott a szent emlékű Kánter Károlyról az én gyenge vállaimra: a kir. vári plébánia és az Oltáregyesület igazgatása.

Teljesen tisztában voltam arra nézve, hogy Kánter Károlyt az Oltáregyesületben pótolni egyszerűen lehetetlen. Hiszen az ő bámulatos működésének és nagy sikereinek titka nem csupán apostoli buzgalmában, de egyszersmind egyéniségének csodálatos varázsában rejlett, mellyel a tökéletességre törekvő lelkeket magához tudta vonzani és bűvkörében meg tudta tartani. Eszközei a szószék és a gyóntatószék voltak. Bárhol volt, körülötte mindenütt a buzgó lelkeknek serege tolongott. A hónap első és harmadik vasárnapján a kir. vártemplomban, a másodikon az Örökimádás-templomában, míg a negyedik vasárnapon a budai Szent Erzsébetrendi apácák templomában szokta tartani szentbeszédeit és mindenütt és minden alkalommal ott állott szószéke előtt nagyobbrészt ugyanaz a lelkes gárda: lelki gyermekeinek serege. Ezekből toborozta az Oltáregyesület választmányának tagjait s ezek közül kerültek ki a lelkes terjesztőnők, akiket külön összejöveteleken tüzelt fel az apostolkodás legnehezebb munkájára: a taggyüjtésre. Valóban el lehetett mondani: ahol Kánter, ott az oltáregyesület. Ő volt a lelke a választmánynak, mely vezetése alatt évről-évre fényesebb kiállításokban halmozta fel azt a gazdag anyagot, mely a szegény templomok feldiszítésére volt hivatva.

Mindazáltal volt valami az Oltáregyesületnek fényes íveléssel előre törő pályáján, ami Kánter Károly lelkét sehogysem elégíthette ki, sőt méltán töltötte el szomorúsággal. Míg szerte-széjjel az országban folyton keletkeztek a vidéki plébániákon új oltáregyesületek, addig a budapesti plébániákon az Oltáregyesület nem tudott gyökeret verni. Megvolt a fényesen működő, erőteljes központ, de ez épen az ország szívében nem támaszkodott jól működő fiók-oltáregyesületekre. Ezzel Kánter Károly sehogysem lehetett megelégedve. Hiszen ő mindenkinél jobban tudta és átérezte, hogy az Oltáregyesületnek minden egyes plébánián meg kellene lennie, mint az eucharisztikus élet ébresztőjének és elmélyítőjének. Azt is átlátta inkább, mint bárki más, hogy azzal ugyan nem lehet megelégedni, ha a budapesti hívek alkalmilag el-eljárnak az Örökimádás-templomba szentségimádásra vagy más eucharisztikus ünnepélyekre, ellenben otthon a saját plébániáikon hírét-hamvát sem találják a szentségi Úr Jézus e magasztos kultuszának. Kánter Károly nem egyszer kesergett e sorok írója előtt a felett, hogy a budapesti plébániákon nem sikerült meghonosítania az ő kedves Oltáregyesületét. Vajjon mit lehetett ennek oka? Sajnos, a magyar főváros lakosságának hirtelen felszaporodása a hitélet elmélyülésének épen nem kedvezett. A papság az óriási nagy lélekszámú plébániákon nem igen talált időt arra, hogy hitbuzgalmi egyesületek meghonosításával és vezetésével foglalkozzék. Egyébként is a liberális korszellem az egész vonalon a lelkiismeretek elaltatására törekedett.

P. Buttykay az Örökimádás szószékéről megáldja a stációs képeket.

De végre eljött a lelki ébredés korszaka. Igaz, hogy a nemzetnek s főleg a főváros népének keserves tapasztalatok árán kellett megvennie azt a meglátást, hogy csak eleven hitből s főleg csak az Eucharisztiából táplálkozó népnek van igazi szilárd erkölcse, melyre, mint oszlopra a társadalmi rendet és békét rá lehet építeni. Az októbervégi forradalom és a kommunizmus erkölcsi mélypontját követő időbe, amidőn az óriási lélekszámú plébániákat legalább részben mégis sikerült felosztanunk, a híveket pedig az egyházközségi szervezetbe tömörítenünk, ebbe az utóbbi tizenöt esztendőbe esik Budapest plébániáin a hitélet örvendetes nekilendülése s ennek kapcsán az Oltáregyesület bevezetése a plébániai lelkipásztorkodásba.

Miután a közönynek a jege a lelkekről leolvadt, a budapesti papság

mindenütt örömmel állott az Oltáregyesület zászlaja mellé. A lelkipásztorok hamar felismerték az Oltáregyesületnek nagy és gyors hatását a plébániai lelkiélet átalakulására. Ez az a hitbuzgalmi társulat, amely tagjait magával a szentségi Üdvözítővel hozza közvetlen kapcsolatba. Ahol az Úr Jézus maga szól a lélekhez, ott nincs szükség sok közvetítő beszédre és lelkigyakorlatra. A papság ebbe a társulatba a legkönnyebben foghatja össze a híveket, akik társadalmi állás és műveltség dolgában messze esnek egymástól, mert a szent asztalnál szegény és gazdag, ifjú és öreg, művelt és kevésbbé művelt nagy testvériségben olvad össze.

De nemcsak magukra a tagokra van az Oltáregyesületnek gyors átalakító hatása, hanem csakhamar átalakul a templomnak képe is. Nemcsak a külseje és belseje lesz egyszeriben tiszta, csinos, oltárai díszesek, templomi ruhái, szent edényei fénylők, körmenetei, ünnepélyei látogatottak és jól rendezettek, hanem ami mindennél értékesebb, megszaporodnak a szentséglátogatók és szentségimádók s főleg a gyakori áldozók. A jól megszervezett és szépen vezetett plébániai Oltáregyesületnek mindenre kiterjed figyelme, ami Isten házának díszéhez és a lelkek eucharisztikus életének gazdagításához tartozik. Megható, milyen buzgalommal vállalkoztak a budapesti plébániákon egyes tagok egy-egy oltár állandó díszítésére, virágok szolgáltatására, a templomi ruhák mosatására stb.

Emellett természetesen a tulajdonképeni célt, a szegény templomok segítését sem hanyagolták el. Igaz, hogy ebben a pontban volt némelyes küzdelmünk, míg ezt mindenütt megérttettük. Elég gyakori tünet ugyanis az, hogy a tagok adományaikat kizárólag a saját templomuk céljaira szeretnék felhasználni, míg azt már nehezebben értik meg, hogy mily nemes és érdemszerző dolog felkeresni és gondozni a szentségi Úr Jézust ott, ahol elhagyottság, szegénység, közöny környezi. Ámde az Oltáregyesület hamarosan erre is ráneveli tagjait. Ma már mindenütt megértik a budapesti plébániai oltáregyesületek, hogy az az alamizsna, melyet a tagok befizetnek, maradék nélkül a szegény templomokat illeti s erre a célra az országos központba küldendő be. Álljon itt néhány adat a fővárosi Oltáregyleteknek a központba eljuttatott alamizsnáiról. A legutóbbi három esztendőben az összes plébániákról 14.192 P folyt be. Valamennyi fiókegylet között az óbudai vezet, mely az utóbbi három év alatt kerek 1500 P-t küldött a központnak. Ennek nyomában a krisztinavárosi áll 1345 P-vel, a belvárosi 1145 P-vel, majd a Szent József-plébánia 1019 P-vel. De álljanak itt dícsérendő és követendő példaként a szegény, ma nagyrészt lebontott tabáni, mely három év alatt 727 P-t és az ugyancsak legnagyobb részben igen szegény népből összetevődő angyalföldi plébánia, mely 720 P-t tudott a szegény templomoknak juttatni. Ez a két utóbbi példa szolgáljon annak bizonyítékául, hogy az Oltáregyesület a szegény nép közt is virágozhat és hogy a szegények kellő felvilágosítás és buzdítás mellett még az alamizsna nyujtásában sem maradnak el a jobbmódúak mögött. Ezért indokolt az adományok gyüjtésében az a módszer, melyet az Oltáregyesületek legsikeresebben alkalmaznak, hogy t. i. nem szednek szoros értelemben vett «tagdíjakat», hanem kinek-kinek nagylelkűségére bízzák, hogy annyit adjanak, amennyit buzgóságuk diktál és amennyi tőlük telik. A tapasztalat bizonyítja, hogy a nagylelkűségbe vetett bizalom nem vall szégyent. Szegénysége okából senki ki ne maradjon az oltáregyesületből, hiszen még a legszegényebb is adhat pár fillér alamizsnát, melynek értéke így még sokkal nagyobb lesz az Úr szemében. Ez szolgáljon egyszersmind vigasztalásul akkor, ha azt látjuk, hogy az általános elszegényedés miatt az oltáregyesületnek juttatott alamizsnában is visszaesés észlelhető. Ennek bizonyságául rámutatok arra, hogy míg 1931-ben 5827 P, addig 1933-ban csak 4099 P folyt be a központba az összes budapesti oltáregyesületekből. De mily vigasztaló ezzel szemben az, hogy a lebontás alatt álló Tabán 1932-ben 120 P-t tudott juttatni a központnak, addig a rákövetkező, tehát anyagilag még gyöngébb 1933-as évben fel tudta növelni alamizsnáját 233 P-re. Hasonlóképen a szegények közt is legszegényebb angyalföldi nép 1932-ben 154 P-t küldött be, 1933-ban nem hogy csökkentette alamizsnáját, de sőt 261 P-re emelte. Vigasztaló jelenségek ezek s világosan mutatják, hogy az Úr Jézus szeretete még a legszegényebbek között sem engedi elapadni az áldozatkészéget Isten házának dísze, fénye iránt.

Dr. Mészáros János, az Oltáregyesület országos igazgatója.

Az Oltáregyesület fennállásának hetvenötödik évfordulóján a szentségi Üdvözítő iránt hálával telt szívvel állapíthatjuk meg, hogy ami után Kánter Károly annyira epedett, az teljesedésbe ment: ma Budapestnek összes plébániáin él és működik az oltáregyesület, mint a plébániai lelkiélet ébresztgetője és elmélyítője. Ezek a fiók-egyesületek mindmegannyi pillérei a központnak, melyekre támaszkodva a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület bizalommal tekint a jövőbe. *Dr. Mészáros János.*

Az Oltáregyesület temploma.

Az Oltáregyesület 50 éves jubileumának utolsó évében nyílt ugyan meg, de életéből 25 év esik már az oltáregyesület 75 éves jubileumán számba jövő oltáregyleti munkaciklusba. A nagy alapítókat az a gondolat vezette, hogy az eukarisztikus eszme szolgálatának legyen egészen különálló temploma, amelynek a neve: *Örökimádás* és az élete: *a folytonos szentségimádás és a lélekemelő ünnepségek* minél több lelket buzdítsanak a szentségi Úr Jézus imádására és minél tökéletesebben terjedjen elsősorban a fővárosban az Eukarisztiának az Úr Szíve szerinti kultusza.

Az Örökimádás 25 éves jubileumára készült szentkép.

Az Örökimádás-templom létrejöttéért a templomépítő-bizottság az Oltáregyesület tagjaival karöltve, óriási munkát végzett. Élő nagyjaink közül dr. móri *Glattfelder* Gyula csanádi püspök magasba ívelő pályájának kezdetén ennek a nagy műnek szolgálatába állította ragyogó tehetségét: föltétlen hódító ékesszólásával, meggyőző logikát és páratlan lelkesedést sugárzó írásaival, kitűnő praktikus érzékével — mondhatjuk — ő volt a főmozgatója az Örökimádás ügyének. Mellette egy szívvel és lélekkel állott az Oltáregyesület választmánya, élén a kegyelmes elnökasszonnyal, őrgróf *Pallavicini* Edéné szül. *Majláth* Etelka grófnővel és dr. *Kiss* Aladárné alelnöknővel. Mögöttük pedig mint a nagy apparátus fáradhatlan olajozója, az imádságos lelkű, lángoló buzgalmú szent ember, *Kánter* Károly prelátus.

Néhai Zichy Nándor gróf, Heinrich Aladár, Tömöry Károly és a sok más névtelen apostol, akiknek neve az Örökimádással kapcsolatban föl van írva az élet könyvében. Ez a bizottság az oltáregyesület tagjaival olyan buzgó munkát végzett, hogy azt tavaly a templom jubileumán méltán nevezte az első «Actio Katholicának» a nagynevű csanádi püspök.

Elgondolhatjuk, hogy már maga a templom megépítésével járó propaganda is mennyire használt az eukarisztikus eszme ügyének. Az oltáregyesület tagjainak száma megszaporodott, mert a falvakat is bejáró terjesztőnők buzgósága folytán olyanok is beléptek az oltáregyesületbe, akik különben alig voltak praktizáló katolikusok. Az Örökimádás gondolata szíven találta őket. Hisz maga e név inspirál: *Örökimádás*. Folytonos engesztelés az isteni Fölségnek, amelynek megbántásában mindenkinek része van s azért érzi a kötelességet is, hogy a folytonos megbántások — folytonos jóvátételt — «Örökimádás»-t kívánnak engesztelésül. Nem lehet leírni azt az örömet, amely nemcsak a templomépítő-bizottságot, hanem az egész országot eltöltötte az Örökimádás-templomának létrejöttén. Maga a koronás apostoli király jött el felszentelésére. Az ország mágnásvilága versenyzett abban, hogy fölszereléséből kivegye részét: A templom páratlan szépségű művészi üvegfestéses ablakai, gótikus gyóntatószékei mind egy-egy nagy katolikus arisztokrata család címerével ékeskednek. Maga a főoltár I. Ferenc József apostoli király ajándéka, rajta a gyönyörű szentségtartó a magyar eukarisztikus papság adománya. Lélek-, hitszeretetről tanuskodik ez a magyar katolikus újkor egyik legnagyobb alkotása. Azóta is csináltak nagy és szép templomokat, de a szegedi fogadalmi templomot kivéve — ahol újra ott volt az Örökimádás létrejöttének nagy munkása, Glattfelder püspök — mindinkább csak akarások és a nehéz idők szegény világának «filléres» alkotásai az Örökimádáshoz viszonyítva.

A templomépítő akció eukarisztikus munkája után, mintha ennek a templomnak ívein, gyönyörű tornyán mindenütt a létrehozók buzgóságának lángjai lobogtak volna, tódultak az emberek az Örökimádásba. Kíváncsiak voltak, eljöttek megnézni. Bámulták! Ihlet szállta meg őket benne! Megszerették! Rajongtak, lelkesedtek érte! A szentségi Jézus gyönyörű szolgálata mind több és több lelket vonzott ide.

A szószéken minden hó második vasárnapján megjelent az *apostoli buzgóságú Kánter Károly*. És prédikált úgy, ahogy csak ő tudott: lángoló lelkesedéssel — néha csuromvizesre izzadva magát még télen is — egy és másfélórákon át hadakozott, vívott, hódított, a lelke és mindig nagyobb lett a szentségi Úr Jézus országa. A Ferencváros és Józsefváros katolikus hívei közül sokan megszerették annyira, hogy az új plébániák alapításának idején nagy lelkesedéssel akarták plébánia-templomukká tenni, amit a templom szolgálatát ellátó apácák miatt — az egyházi törvénykönyv előírásai nem engedtek meg.

Főleg Kánter Károly eukarisztikus harsonája volt az, amely szükségessé tette, hogy az Örökimádásnak egészen önálló lelkésze legyen, aki kizárólag a templom szolgálatára áll. 1911-ben nevezte ki az első lelkészt Vaszary Kolos bíboros hercegprímás dr. *Tiefenthaler* József személyében.

Ő teljes odaadással állott a templomot látogató hívek szolgálatára. Először sokszor munka nélkül ült és imádkozott a gyóntatószékben, később meg már nem is bírta egyedül, hanem a templomban miséző hitoktatókat is segítségül kellett hívnia. Az ő érdeme az elindítás, annak a nagyon bensőséges lelki életnek megalapozása, amely most már olyan gazdagon virágzott ki az Örökimádásban, hogy gondozása három állandó papnak ad sokszor igen kimerítő munkát. Legfőképpen a vasár- és ünnepnapokon és az előttük levő napokon, úgyszintén minden első péntekre legalább 600—700 gyónó igényeit kell kielégíteni. Ez a legnagyobb munka az Örökimádásban, mert a gyóntatószéken keresztül érintkezésben vannak a lelkészek a mostani, gondjaival mindent belepő életnek legkülönbözőbb problémáival. Számtalan házasságrendezés, megtérés a felekezetekből, lelki és földi útbaigazítás, nehéz ügyek kibogozása igen sokszor anyagi segítéssel is világítják meg ennek a szintelennek látszó pasztorációnak sziluettjeit.

De a legtöbb csodás hatás forrása *az állandó imádásra kitett legfölségesebb Oltáriszentség*. Nem hiába a kegyelemnek forrása az Eukarisztika, de föl is élednek hatásaira a lelkek. Százával vannak a konvertiták és sok ezren az itt újjászületett lelkek. Általában igazi törekvések állandósulnak az Örökimádás híveiben az Úr Jézus tökéletes lelki uralma iránt. És ez az állandó törekvés a tökéletesség a földön. *Az Úr Jézusnak kell megkapnia, neki kell elfoglalnia a lelkünkben minden helyet.* Be kell rajtunk teljesednie a zsoltáros szavainak: Dominus regit me — et nihil mihi deerit (22. zs. 1. v.), *az Úr az én vezérem és semmi sem hiányzik nekem.* Valóban semmi sem hiányzik a lelkünk tökéletességéhez, ha az Úr irányításának tökéletesen engedelmeskedünk.

Az Örökimádás-templom állandó szentségimádása, ájtatosságai, az eukarisztikus triduumok és a minden évben megtartott kilencnapos ünnepélyes engesztelő ájtatosság, az év folyamán előforduló ünnepeknek eukarisztikus vonatkozásban való megünneplése mind a szentségi Úr Jézus kedves alkalmai arra, hogy bőségesebb kegyelemben részesítse híveit, vagy több új lélekre terjessze ki uralmának édes igáját. Az Oltáregyesület templomának hitélete bizonyság amellett, hogy az Eukarisztia tényleg a kegyelem kimeríthetlen élő kútja.

A templom hitéletének emelkedését mutatják a szentáldozások számáról készült statisztikák. Ezek mögött elképzelhető a sok-sok lelki átváltozás; az a nagy forgalom, mely — minden vasárnap legalább 5000 ember részvételével — e templomnak hét szentmiséjén lebonyolódik. Hála Istennek, minden szentmisén tele a templom, legalábbis lent a padok és a körülöttük levő szabadhely és télen 7—800, nyáron 5—600 a vasárnapi áldozók száma.

Ez a szép szertartásokkal kísért hitélet — azt mondhatnók — a szentségi Úr Jézusnak állandó királyi udvartartása, mely Őt feltétlen megilleti és az eukarisztikus gondolatot a legjobban ébrentartja és terjeszti. Itt egészen otthon van az Oltáregyesület és úgyszólván ez a templom adja — perselypénzével és a hívek külön alamizsnáival — a legtöbbet a szegény templomok egyházi fölszerelésére is. Ilyen szempontból az Örökimádás-templom megépítése az Oltáregyesület részéről a legjobb befektetésnek bizonyult. De jó ezt megírni az oltáregyesületi jubileum alkalmából azért is, hogy az Oltáregyesület mostani tagjai se sajnálják áldozataikat azért, hogy ez az egyesületi templom mindig szépen karbantartott legyen. Pl. a már igenis szükségesnek látszó kifestés, toronykövek és vízcsatornák javítása a tetőzeten mind kell, hogy szimpátiával találkozzanak az oltáregyesületi tagok részéről. Az az egyesület, amelynek jelszava: «Szeretem, Uram a Te házadnak dicsőségét» ezt kell, hogy saját templomán bemutassa. Egyházi ruhákkal és szerekkel el is van látva az Oltáregyesület temploma. Minden előírásos, szépséges és ragyogóan tiszta.

Az Örökimádás új nagyharangja (Mellette dr. Mátrai Gyula.)

De így is van ez rendjén! Hiszen az ország minden részéből Budapestre jövő oltáregyesületi tagok fölkeresik ezt a templomot, kell, hogy ihlet, buzgóság és áhítat szállja meg őket az Örökimádásban. S ennek a lelki impresszionak az Úr kegyelme mellett, külső behatások is hathatós előmozdítói.

Nagy hivatást teljesített és teljesít az Örökimádás-templom a főváros azon részén, ahol egyáltalában nem volt templom. A Ferencvárosnak csak a Bakács-téri temploma volt 58.000 hívő számára. Később felépült a gát-utcai lazarista templom, de befogadóképessége — mely alig több 250—300 embernél — nem hozott enyhületet. Az Örökimádásban az oldalkarzatok nélkül is elfér 900—1000 ember, ami már jelentékenyen enyhíti a ferencvárosi és részben józsefvárosi templomhiányt. A székesfőváros is elismerte ezt, azért sohasem tagadta meg segítségét az Örökimádástól.

Az új plébániatemplomok Rezső-téri—Ecseri-úti felépülése a kénutcai nagybefogadóképességű kisegítőkápolna megnyitása egyáltalában nem csökkentették az Örökimádás látogatottságát, mert a templomok épülésé-

vel egyidőben a hitélet is fokozódott. És ha megépül a Haller-piactéren az új középső ferencvárosi plébánia-templom és — ki tudja a jövőt — talán még több más templom a közelben, az Örökimádásnak mindig lesz közönsége, mert a szentségimádás, az eukarisztikus lelki élet mindig vonzani fogja a híveket e templomba.

A klinikák közelsége az ott megforduló, az ország minden részéből jött emberekkel szintén jelentős tényező az Örökimádás propagandás hivatása szempontjából. Igen sokan itt kérnek segítséget Istentől az operáció előtt, amelyre Budapestre jöttek ; itt tesznek ígéretet, fogadalmat az Úr Jézus előtt és sokszor szívesen visszatérnek ide, ahol kérésük meggallgatást talált.

Tehát ennek a templomnak a jövője is biztos. Egészen bizonyos, hogy mindig új meg új hívősereget fog ide vonzani a szentségi Jézus, kegyelmeinek kiapadhatatlan forrásával, az Eukarisztiával. Sőt azt hisszük, hogy amikor majd már minden városrésznek meglesz a saját temploma és a buzgó hitélet kovásza átjárja a budapestiek lelkét, akkor is, sőt hatványozott mértékben kedves temploma lesz az oltáregyesület temploma a híveknek, mert az Örökimádás mindig csak Örökimádás marad. *Dr. Mátrai Gyula.*

Rövid kivonat az Oltáregyesület alapszabályaiból.

Az Oltáregyesület *feladata:* 1. A szentséges Üdvözítő imádása ; 2. kiengesztelése ; 3. a szegény templomok segélyezése.

Tag lehet minden katolikus hívő, férfiak, nők és gyermekek.

A tagok kötelezettségei (bűn terhe nélkül) : 1. A törzskönyvbe való beiratkozás; 2. havonkint tetszés szerinti időben végzendő egy imádásóra; 3. a szegény templomok segélyezése.

Rendes tag, aki mind a három feltételt teljesíti.

Résztvevő tag, aki az egyesület céljaira legalább is öt pengőt ad évenként.

Jótevő tag, aki bármely adományban részesíti az egyesületet.

Az Oltáregyesületbe *iratkozni lehet:* a Budapesti Központi Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.), vagy a választmányi tagok és a terjesztőnők útján, akik az alamizsnákat is elfogadhatják az Oltáregyesület javára.

Áldassék vég nélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

* * *

Szeretnők a szívek, lelkekbe ható rádiósugarakon továbbítani az Örökimádás gyémántfényes képét, hogy így minél több lelket nyithatnánk meg a szentségi Úr Jézusnak és minél több szívet fürösztheténk meg az Ő végtelen szeretetének kegyelemsugaraiban. Ehhez kérjük Katholikus Testvér a te imádat, áldozataidat és apostolkodásodat. Légy az Oltáregyesület apostola ! A szentségi Jézusért ! Az Ő eucharisztikus országáért — ha dolgozol — a legszentebb hivatásnak élsz, ami csak világi ember számára létezik.

Az örök táplálékról

Olcsvay Géza írása.

Az Oltáriszentség Krisztus urunkkal szoros és kerekded kapcsolatban áll. Ez kétségtelenül bebizonyosodott előttem !

Ez a tény nem is oly rejtélyes, mint azt a felületes nyugtalankodók képzelik. Különösen nem rejtélyes a XX. században elért tudományos és technikai eredmények idején.

Az Örökimádás jubileumi szentmiséjén résztvevő papság dr. Glattfelder Gyula csanádi püspökkel.

Az első Nagycsütörtökön, az Oltáriszentség alapításának mérhetetlen becsű napján, a megváltó halálra készülő Jézus megtörte az akkor dívó ünnepi kenyeret és ezekkel az emlékezetes szavakkal nyujtotta tanítványainak : «Vegyétek és egyétek ebből mindnyájan, mert ez az Én testem !»

Az első Nagycsütörtök óta kereken 1901. év telt el s a «Kenyér» mindennapivá válása hökkentő gondolkodásra késztet . . . Ez látszólag tényleg rejtélyes, azonban a kenyér, akár fehér, akár barna, akár kovásztalan, akár kovászos, akár rozs-, vagy búzalisztből készül is, csak mint nélkülözhetetlen tápszer rejtélyes ! . . . Rejtélyességben egyedül a «víz» rokon vele ! . . . A víz, amit Urunk, a Krisztus, miután a külső tisztálkodásra már abban az

időben is mindenki által alkalmazott volt, az első belső tisztálkodás szimbólumaként is megjelölt. Azóta az embereknek, szükség esetén rejtélyesen hosszú időn át, a kenyér és a víz a főtápláléka ! A többi tápanyaghoz, tápszerhez viszonyítva, életfenntartólag, ez a kettő vezet. Kenyér és víz . . . Ugyan ki únja meg a kenyeret és a vizet? . . . Vagy ki ne kívánná még lukullusi lakmározás ellenére is a szakácsművészeti szempontból annyira alacsonyrendű kenyeret? . . .

Ime, bizonyos, hogy a kenyérhez való ragaszkodás nem emberi eredetű, hanem a Mindenható Üdvözítő irgalmasságának folyománya, hiszen mindnyájan az övé vagyunk és Ő nem ismer zsidó, sem protestáns, sem buddhista és egyéb felfogású embert, csak Embert, akit vagy Jézus, vagy *Krisztus*, vagy e szent kettőzöttség által, de mindenáron menteni, istápolni, üdvözíteni akar ! . . Mindnyájan az Övé vagyunk és ezt az elképesztően hányaveti és zilált tömeget, mely az anyagon csupán az anyagért él,valamilyen Általa megáldott, mindörökre megfogható «anyaggal» kellett s kell egységesítenie, hogy az Ember isteni kapcsolatát még az Ember akarata, vagy tévhite se bírja lerombolni, de még csak megszakítani sem !

Ha a teljes szentségi jelenlét igazát helyesen bizonyító katholikus dogmatikai fejtegetéseket figyelmen kívül is hagyjuk és csak a tudomány, meg a technika felfedezésein indulunk el, bátran és joggal állíthatjuk, hogy az Oltáriszentség Krisztus teljes teste és hogy ez áll minden egyes szentostya minden egyes tört darabkájára is !

* * *

Nézzük a rádiózással kapcsolatos csodálatos jelenségeket. Ki hitte volna el, még csak harminc évvel ezelőtt is, hogy abban a helyiségben, melyben éppen halálos csendben időzünk elképesztő zaj van, bámulatraméltó energiaküzdelem folyik, sőt a «világ» különböző pontjain keletkező, elhallszó szavak, dallamok hangjai nem múlnak el a «születés» után, hanem tovább hömpölyögnek, tehát «élve» maradnak és pl. a Föld nyugati pontjáról elindult hang pillanatok alatt, teljes összeépítettségében, jelenvaló lesz a Föld legszélsőbb keleti pontján éppúgy, mint bárhol, ha . . . ?

Ki hitte volna el azt az állítást, hogy pl. Budapesten, este minden egyes zajos és csendes helységben, vagy nyilt mezőn éppúgy, mint zárt völgyben, vagy erdőben, a világ összes folyamatban lévő hangversenye teljes kerekdedségben jelen van a körülötte keringő levegőben? . . . .

Néhány tudóst kivéve, senki !

Ezek is csak «hitték», de még nem voltak bizonyosak, mert a megfelelő képességük és kellékük hiányzott. De a tiszta, a jóindulatú, ideális hit roppont akaraterőt és kerekded celvágyat idéz elő !

Mamár mindennapos tény lett és egyáltalán nem nyugtalanító, hogy

az egyébként csendes esti szobánkban valóságos bábeli hangzavar van, mely megfelelő eszközökkel kutatva, felfogva, azután felnagyítva, pl. egyegy önálló, értelmes zenei kompozícióvá válik.

Azonban, mindebben az emberi füllel nem hallható zenei, avagy egyéb szellemi élvezetben, ebben a csodálatos lehetőségben, mindennapos természetessége ellenére is, csak az részesülhet, aki az újjászülettetéshez okvetlenül szükséges eszközöket, direkt vagy indirekt fáradság árán, beszerzi. Teljes szellemi beállítottság nélkül, egyéni áldozat és fáradság nélkül nincs magasabbrendű részesülés, nincs eszköz, vagy hatástalan marad az egyébként tökéletes eszköz ! . . . Az ember ma már telefonálhat Európából akár Amerikába is, ha telefont készít, vezetékeket fektet le, ilyet vagy legális, vagy illegális úton birtokba vesz, stb. . . . Még így is két pólusú biztosításra van szükség, mert az ú. n. felvevőkészülékek oly kezdetlegesek, hogy a természetes úton terjengő hangokat még nem képesek felfogni, kamatoztatni. A levegő csodáit felvevő eszközök szintén különbözők, aszerint, hogy kinek-kinek milyen fokú a képzettsége, a képessége és akarat-, valamint vágyereje.

Dr. Mátrai Gyula.

És ki tudja ma, hogy mi minden van még teljes kiformáltságban az

átlátszó levegőben? . . . Ki tudja, hogy mindazok az életfentartáshoz szükséges anyagok, melyeket fejletlen képességeink folytán, fejletlen állapotban bányásztunk ki a Föld mélyéből, nincsenek-e mind meg tökéletesebb állapotban az átlátszó levegőtengerben?

Senki, vagy ismét csak néhány tudós *hiszi* és az ideális hitük által gyarapodó akaraterejük majd, — ha a Mindenható bölcsessége is akarja — célbejuttatja őket . . .

* * *

A szentségi Krisztus testi jelenlétét hinni kell s korrekt tárgyilagossággal igénybe kell vennünk azokat az eszközöket, melyeket mint leadóállomásokat, Ő maga jelölt meg földi élete alatt s hagyott szent hagyatékul egyháza által az embereknek, hogy aki teljes beállítottságúvá, felvevőképpessé bírja magát formálni, felfoghassa Őt, a szentségi testben rejtőző örökforrás erejét . . .

* * *

Mármost, szinte kézenfekvő bizonyságú, hogy a szentségi teljes jelenlét csodálatos isteni életrehívása és fenntartása alatti szent áramlás valamiképen, valamily mérvben rásugározódhat az egyszerű «Kenyerek» millióira is azok billió és billió morzsáira is, hogy áldott erejű és hatású legyen a mindennapi Kenyerünk, melyet nap mint nap az Atyától kérünk, Jézus utasítására!

Az Oltáregyesület alkalmas az egyén lelkületének teljes átalakítására, mert nemcsak az Oltáriszentség imádására, hanem az abban jelenlévő Úr Jézusnak teljes követésére vezeti tagjait.

Akarsz-e egészen a szentségi Úr Jézus vezetése alá kerülni? Lépj be az Oltáregyesületbe!

* * *

Hazánkban az első Oltáregyesületet 1859-ben Trautwein János kegyestanítórendi áldozár és gróf Apponyi Györgyné, majd Cziráky Jánosné alapították Budapesten. Nov. 6-a az alapítás napja, mely az Oltáregyesület templomában, a Budapest, IX., Üllői-úton levő Örökimádásban egyházmegyei szentségimádási nap is egyszersmind.

* * *

Az Oltáregyesületről ne csak akkor szerezzünk tudomást, ha szegény templom számára segítségre van szükségünk, hanem mindenekelőtt lebegjen szemünk előtt a szentségi Úr Jézus ismeretének, imádásának és engesztelésének óriási súllyal ránk nehezedő és kimondhatlanul kedves kötelessége.

* * *

Az Oltáregyesületet ott is meg kell alakítani, ahol nem szegény a templom, hogy segítsünk azokon a nagyon szegény templomokon, melyeknek hívei nem tudják templomukat a szükséges szerekkel ellátni.

Dicsérjétek az Urat...

Amit a nagy természet öntudatlanul cselekszik, azt a teremtés koronájának, az eszes embernek tudatosan kell megtennie: *Istent imádni*, az Urat áldva dicsérni. A természet egész mivoltában: gazdag változatosságával, pompázó színeivel áldja a Teremtőt — az embernek sem szabadna mással törődnie, mint a fölséges Isten magasztalásával. De az élet száz és ezer gondja úgy szétszórja erőinket, úgy elaprózza percnyi időnket, hogy (ha nem is hangosan, de lelkünkben) kimondjuk: «Nem érünk rá Istent szüntelenül dicsérni, állandóan imádni, magasztalni».

Igaz, az Istenért végzett minden munkánk, a jószándékkal összekapcsolt apró-cseprő jócselekedeteink mind Istent dicsérik — de valahogyan nem elég méltók ahhoz, hogy betöltsék a szenteknek ezt a szent hivatását, az Úr dicsőítését: évezredek nagy prófétái, a századok bájos szentjei kiemelkedtek a mindennapi élet lenyügöző gondjai közül és teljesen Istennek éltek, az Ő dicsőségét keresték. Így születtek meg a gyönyörű Dávid-zsoltárok, így a szebbnél-szebb dicsőítő himnuszok.

A mult században is voltak ilyen gigászi lelkek, akiknek egyike, *D'Hoghvorst* báróné, megalapította a Mária Reparatrix szerzetesnők kongregációját, hogy együttesen magasztalják, hogy felváltva imádják, hogy szüntelenül dicsérjék a nagy, a fölséges Istent. Így valósult meg az örökimádás eszméje, mely mint olyan az örökimádási apácák öröksége, sajátja. Ezek a Jézust-szerető lelkek a világ minden részébe elvitték, elhozták hozzánk is, felfokozták nálunk is az eukarisztikus Jézus nagy, mély szeretetét.

Jubilál a magyar *Oltáregyesület*. Mennyi bensőséges imádás ezen idő alatt! Az Ég és Föld Urát szerető lelkek naponta imádják a nagy Királyt, az eukarisztikus édes Jézust, imádják leborulva, tisztelettel, imádják áhítattal, szeretettel. Szemük nem lát mást, csak Őt, szeretetük egyetlen Tárgyát: a fehérleples Jézust. Ó, boldog szemek! Minden gondolatuk az Övé. Feléje tör reggel első fohászuk, az Övé este szívük utolsó dobbanása, az Övé nyugalmuk, pihenésük is. De ha nyugovóra térnek is, az adorálás nem szűnik meg: tart tovább az *örökimádás*. Amikor ugyanis az eukarisztikus Krisztus Király szerényen elvonul díszes-fölséges trónusáról s visszatér a csöndes tabernákulumba, akkor a földgolyóbis másik oldalán ugyanoly áhítattal, nemlankadó szeretettel, csak Istennek kijáró tisztelettel adorálnak, engesztelve könyörögnek a Jézust-szerető lelkek, a Reparatrix «örökimádási» apácák és oltáregyesületi tagok.

Adorálnak. Nem ajakkal, hanem lélekkel, szívvel imádkoznak ők. Szívük beszél s Szívhez szól, a legszentebb isteni Szívhez. Szent, szent, szent — imádkozzák az Ég angyalai; ezt zengik szív-lélekkel a dicsőült, a tisztánlátó szentek, a mennyei boldog lelkek, — ezt imádkozzák az örökké adoráló

lelkek is. Az eukarisztikus nagy Szív hallja a ki nem mondott szót is, mely a szerető szívből imád, dícsér, magasztal. Olyanok ők, mint az a boldog adoráló, aki — érezvén az emberi nyelv tökéletlenségét az isteni gazdagság és fölség kifejezésére — azt mondta: «Ő néz engem, én meg nézem Őt».

Amikor az Istent-szerető lélek így elmerül az isteni szentség, fölség és irgalom szemlélésében, *háladal* kél szívében, dicsőítő himnusz csendül ajkán. Mennyi kegyelem naponta minden lélek számára reggeltől napestig! A kegyelmek tengerében úszik a lélek: hivatásbeli és különleges kegyelmek egyaránt. Mennyi köszönnivaló!

Mily hálátlanok vagyunk ezzel a sok kegyelemmel szemben! Ó, mily sokszor megbántjuk az eukarisztikus édes Jézus szerető Szívét! A Jézust-szerető lélek önkéntelenül eltelik keserűséggel önmaga iránt, mert érzi, hogy hálátlanságával mily fájó sebet üt ismételten az értünk dobogó legszentebb Szíven. De *engesztel* mások bűneiért is: egyének, népek, az egész világ bűneiért.

És amikor így megtörve, lélekben megalázódva ott térdel az oltár előtt, ajka önkéntelenül *kérő imát* rebeg. Mit kér? Ó, be sok kérnivalója van! Kér magának egészséget, boldogságot, megelégedettséget, kér másoknak is hivatásuknak megfelelő kegyelmeket, népeknek békét, nemzeteknek egyetértést és kér Jézust nagyon szerető, szent, eukarisztikus papokat; kér a betegeknek egészséget, a haldoklóknak jóhalált, a megholtaknak örök üdvösséget. Mennyi kérnivaló!

Jubilálunk. Jubilál az Oltáregyesület. Gyönyörű gondolatot rejt magában az «Oltáregyesület» szó, melyre most rá kell mutatnunk. *Oltáregyesület* — az egész ország szentélyeinek, az egész világ oltárainak egyesülése az Úr imádásában, szent Szívének kiengesztelésében. Ne maradjunk ki ebből mi sem! *Miklósi László.*

Mikor Jézus alszik.

Vele lenni jó. Hol Ő van, ott csend, béke, boldogság, szeretet, nyugalom, az édes tiszta élet, győzelmes jóság honol. Hol Ő van, ott vidám, erős, tiszta, megelégedett, buzgó, lelkesen törtető vagyok. Csak nézem Őt s minden elnyugszik bennem, mindent megértek, minden megoldódik. Nem mered semmi sem elém rettenetes kérdés gyanánt, ha nem is értem, de Ő érti, s mint gyermek, boldogan megyek tovább. *De ha Jézus egyszer elalszik?* Ha magamra hagy, küzdjek meg magam az élet problémáival, váratlan kérdéseivel, érthetetlen megpróbáltatásaival. Akkor érzem, hogy minden meginog bennem, mily gyenge, gyáva, törékeny, sérthető lélek vagyok. Hozzám ne nyúljon senki, rám ne nézzen, ne

szóljon senki — mert igazán, akkor összeroskadom, összetörődöm. Jézussal? — azt hittem én vagyok a legboldogabb, a legszebb lelkű, a legfinomabb, a leghűségesebb, a leglelkiismeretesebb, engedelmes. Szerettem volna akkor nagy áldozatot hozni érte, missióba menni, vértanuvá lenni. Uram, ha akarod, még a halálba is berohanunk éretted.

Nem, ne menj oda, csak rohanj be az életbe s azt viseld el érettem.

S érzem, hogy egyszerre minden meginog bennem, hogy gyönge, gyáva, hűtlen, gonosz, makacs, szeretetlen, átkozódó, dühös, elalélt lettem. Elvesztettem a lelkesedést, a szeretetet, a békét, a vértanui lelkületet, az alázatosságot, az erőt, a kitartó biztonságot. Mi történt tulajdonképpen? Semmi — csak Jézus lepihent, alszik. Ó, csak erre vár a kísértő. Innen is, onnan is előbújik, mint csendes, hizelgő, simogató szellőcske. Tán még jól is esik, tetszik. Egy kis változás, valami új s nem gondolom, hogy ebből még vihar lesz. Ez a kis szellőcske, mint vékony fonal összefonódik a többivel s hatalmas korbács lesz, mely végigvág a hullámokon, rajtam, életemen, lelkemen és vihar lesz, nagy felfordulás kívül és bennem.

Nem is tudtam, hogy ennyi rosszra is képes vagyok, én, aki Jézust szeretem. Nem is tudtam, hogy ez megtörténhetik velem. Velem, aki Jézus mellé szegődtem. Félek, rettegek, borzadok, utálom magam, az egész életet, ezt a küzdelmet. Hát hogy kerültem ide. S hová lett Jézus? *Ott van most is,* csak alszik.

Milyen más ez az alvás a békés, boldog, tiszta Názáretben. Mikor elindultam, Jézushoz csatlakoztam, azt hittem, hogy boldog Názáretbe kerültem, hol csend, imádság, szeretet, béke, munka, áldás honol.

S ime hová kerültem.

Akik Jézussal tartanak, azok számoljanak azzal, hogy nem lesz mindig az az édes Názáret, csend, béke, álmok merengő nyugalma, de néha viharos tenger, ingó-bingó hajó lesz az, hová Jézussal, ha igazán szeretem, menni kell. S én megyek. Mert Jézus szeret és én is Őt.

Tudom, el nem veszek s a viharnak vége lesz és én újra nyugodt, boldog leszek. Csak türelem, Jézus csak azt akarja, hogy minden erőmmel bele fogódzkodjam s életem biztonsága, boldogsága, reménysége és győzelme Ő legyen. Ha Jézus alszik, mint ember, de soha nem alszik, mint Isten s mindenkor kész, tud segíteni rajtunk. *Valkony Ferenc.*

Az Oltáregyesület megalakításában a püspöki hatóság mindenkor készséggel adja beleegyezését.

Előzetes tájékoztatót, nyomtatványokat az Országos Középponti Oltáregyesület irodája, Budapest, IX., Üllői-út 77. készséggel megküldi.

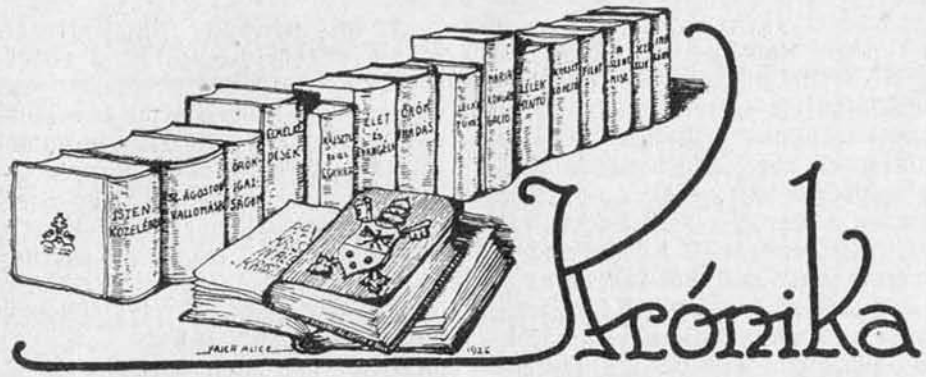
* * *

«*Életünk, boldogságunk, jövendő nemzeti nagylétünk az Eucharisztiától függ.*» † Kánter Károly.

Ez is az Oltáregyesületért!

Az Országos Központi Oltáregyesület az Örökimádás templom mellé zárdát is épített s abba *a Mária Reparatrix szerzetet* hívta meg, hogy az oltáregyleti templomban ők hivatásszerűen lássák el a legfölségesebb Oltáriszentség imádását. A szerzetbe *mindenféle rendű és rangú katolikus nők* (özvegyek is) felvétetnek, akik képességeik szerint osztatnak be a szentségi Úr Jézus dicsőségét szolgáló ház életében. *Az egyszerű konyhásnővér nem szolgálja kevésbbé a szentségi Úr Jézus ügyét, mint az ünnepélyes gyönyörű uszályos kék-fehér fátyolos máter az imazsámolyon.* A reparatrix zárdában minden a szentségi Úr Jézusé. Tehetség, egészség, vagyon egyaránt. Főfoglalkozásuk a legméltóságosabb Oltáriszentség engesztelése s azért olyan buzgón törekszenek a tökéletességre, hogy erre a hivatásra mindennap alkalmasabbak legyenek. Csak olyan dolgokkal foglalkoznak, melyek ezt a lelki életet nem zavarják. Ilyenek: az oltáregyesületi iroda vezetése, törzskönyvezés, az «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm» folyóiratok kiadóhivatali teendői, az oltáregyleti egyházi ruhák varrása és hímzése, a lelkigyakorlatos ház és Mária-kongregációk technikai teendői, ostyasütés (ezzel egész napon át reggeltől estig ketten foglalkoznak). (Az ország legtöbb plébániája ostyaszükségletét tőlük szerzi be.) Szentképfestést és megrendelésre egyházi ruhák, zászlók stb. készítését is vállalják.

Nem igaz az a tévesen elterjedt fölfogás, hogy ebbe a szerzetbe csak igen nagy hozománnyal lehet belépni. Hisz maga a szerzet a legszegényebbek egyike. Szegényesen is él, ami szép és előkelő a megjelenésükben van, egyedül a szentségi Úr Jézusért van, akinek eucharisztikus udvarához tartoznak és iparkodnak minél méltóbb külsőséggel is dokumentálni azt. Bent a házban sem uszályt, sem felső fátyolt nem viselnek. A szerzetnek már 60 magyar tagja van. Úgy, hogy a generális anya beleegyezett egy második magyar ház alapításába, amely Neszmélyen lesz. Neszmély, gyönyörű fekvése, hegyek és Duna között, kitűnő levegője, a fővárossal való nagyszerű összeköttetése (vonattal naponta négyszer és a wieni autóbusszal is, mely a jövendő zárda előtt megy el, könnyen elérhető). Neszmély, noha lakóinak nagyobb része most református, történelme szerint is predesztinálva van arra, hogy a Reparatrix apácákat befogadja, mert Várhegyén a XIII. században Klarissza apácazárda állott (romjai ma is láthatók); a mai református templom helyén pedig bencéskolostor volt. A mai torony még az ő építményük. A generális anya jóváhagyása után már most csak pénz és még több magyar hivatás kell, hogy minél előbb fölépüljön a neszmélyi zárda egy második magyar «Örökimádás»-sal. Hivatások vagy adományok Mária Reparatrix Zárda Budapest, IX., Üllői-út 75 alá kéretnek.

Az Oltáregyesület 75 éves történetéből 50 év története pompás díszkiadásban jelent meg annak idején «A Budapesti Középponti Oltáregyesület félszázados története» címen. Itt az utolsó huszonöt évről akarunk hamisítatlan képet nyujtani pontos statisztikai adatok alapján.

Az utolsó huszonöt év legjelentősebb eseménye a **bpesti fiók oltáregyesületek megalapítása** az összes bpesti plébániában. *Dr. Mészáros János* prelátus, országos központi igazgatónk, ki egyszersmind Őeminenciájának bpesti általános helytartója is, igen nagy éleslátással felfedezte a decentralizáció nagy előnyeit, az oltáregyesületnek a plébániában kézenfekvő hivatását — a hitélet melegágya, a buzgóság fáklyahordozója, az apostoli lelkület propagátora lenni — és addig fáradozott, míg az oltáregyesület az összes bpesti plébániában meg nem alakult. S az oltáregyesület szervezetének ez a kiépítése nemcsak nem csökkentette a Központ látogatottságát, hanem inkább olyan apostolokat is adott a Központnak, akik különben alig találtak volna el oda a távolságok és körülmények folytán. A terjesztőnői gyűlések révén a Központ állandó kapcsolatot tart fenn a bpesti plébániai oltáregyesületekkel; az eucharisztikus eszméknek hódítási alkalom minden plébániai oltáregyesületi ájtatosság, amelyet sok helyen olyan gyönyörű és bensőséges módon végeznek, hogy föltétlen a legkiválóbb propagandát fejtik ki általa.

Az oltáregyesületek a plébániában több helyen — még az Akcio Katolikát megelőzőleg — mint az egyházközség hitbuzgalmi szakosztályai működtek. Tevékenységük kiterjedt mindenre, ami a buzgóságot a hívek közt fokozhatja: lelkigyakorlatok, körmenetek, kultúresték, vallásos színezetű teaösszejövetelek stb. rendezésével iparkodtak az oltáregyesületek az egyházközség lelkiéletét föllendíteni.

Az egyházi ruhák gondozása, karbantartása és javítása, nemkülönben újakkal pótlása is olyan feladat, amelynek teljesítésével az oltáregyesület nagy szolgálatokat tett a lelkipásztorkodásnak és a híveknek egyaránt. Még a főváros templomai is siralmas képet tártak a hívek elé hiányos és méltatlan egyházi fölszereléseikkel, míg az oltáregyesület nem változtatott ezen a helyzeten. Az oltáregyesület tagjai némely helyen óriási áldozatot hoztak: adakoztak, gyüjtöttek, dolgoztak, hogy saját templomukban is lássék az oltáregyesületi vezérelv érvényesülése: «*Szeretem, Uram, a te házadnak ékességét*».

Ez a tevékenység az oltáregyesületi tagok lelkében a szentségi Úr Jézus iránti buzgóságból, hódolatos imádásból és szeretetből fakad, viszont azoknak lelkében, kik még nincsenek közel az Eucharisztiához, a szépséges külsőségek s a jó példa hatása a legnagyobb mértékben érvényesül, éppen azt a lelkületet teremtve meg, melyből fakadt az oltáregyesületi tagoknál. Kétségtelen, hogy az eucharisztikus buzgóság kialakulásában nem utolsó szerepet vitt az oltáregyesület.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség. Az Örökimádás-templom egykori lelkésze, *dr. Tiefenthaler József Reviczky Aladár* lazarista atyával együtt Kánter Károly biztatásával alakították meg az oltáregyesület mellé a gyermekek eucharisztikus szövetségét 1912-ben. Nem volt akkor még más, az egész országban elterjedt az eucharisztikus gyermekegyesület. A háború utáni nehéz időkig pompásan működött. S azt is az eucharisztikus Gyermekszövetség javára lehet elkönyvelni, hogy sikere másokat új vallásos gyermekegyesületek alapítására bátorított. Voltak olyan munkatársai, kik itt szerzett tapasztalataikat, kimunkált készségeiket más egyesületekben kiválóan kamatoztatták. A «Jézusom Örömöm» gyermeklap hasábjain kezdette fényes írói pályáját egyik legkiválóbb vallásos írónőnk, a «Jézusom Örömöm»-ön keresztül kezdődött az a propaganda az «A Szív» érdekében (gyermekek apostolkodtatásával), mely később mindinkább kiszélesedve, olyan hatalmas olvasótábort teremtett az «A Szív»-nek.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség révén a *gyermekek gyakori áldozásának* X. Pius pápától annyira óhajtott szokását honosította meg és mozdította elő az oltáregyesület.

Az oltáregyesület tagjai hivatásból is engedelmeskedtek a Szentatya eucharisztikus óhajainak, maguk napi áldozókká lettek és másoknál is a minél gyakoribb szentáldozások érdekében apostolkodtak. Innét van az a fővárosban igen elterjedt gyakorlat, hogy aki köznap el van foglalva, legalább vasárnap mindig áldozik. (Igy pl. az Örökimádás-templomban legalább 300 ilyen vasárnapi áldozó van.) Az oltáregyesület eucharisztikus propagandájának pompás eszköze az Örökimádás-templom, melynek jelentőségét fentebb külön cikkben (Az oltáregyesület temploma) méltattuk. Az oltáregyesület e templom révén külön kultúrmissziót is teljesít, mert a főváros egyik leglátogatottabb temploma. A huszonötezer hívős, csak háromszáz ember befogadóképességű templommal bíró középső-ferencvárosi egyházközség híveinek, nemkülönben a józsefvárosiaknak is nagy szolgálatokat teljesít.

Az oltáregyesület azonban nemcsak a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszát mozdítja elő, hanem — ami nagyon természetes — iparkodik a lelkiélet emelésére, a buzgóság előmozdítására is minden erejét latba vetni.

Központi háza egyúttal lelkigyakorlatos ház is. Mégpedig olyan, ahol mindig lehet lelkigyakorlatot tartani. A templom mellett az Üllői-út 77. sz. oldal az, ahol havonta legalább egyszer csoportos — zárt — prédikált lelkigyakorlat van (Szent Ignác módszere szerint valamely szerzetes vagy a templom lelkésze vezetésével), míg magányos lelkigyakorlatot (amikor a lelkigyakorlatozó könyvből elmélkedik és egy máter kalauzolja őt) 3—8—10—30 naposat is bármikor lehet kezdeni, mert e célra 38 szoba áll rendelkezésre. Ellátás igények szerint, ugyan aszerint a díjazás is,

mely napi 2 P-től 5 P-ig terjed (lakás és koszt — télen fűtés). Álljon itt az utolsó 25 év statisztikája a lelkigyakorlatos házról:

	Közös lelkigyakorlat	Zárt lelkigyakorlat	Egyéni 8 napos	Egyéni rendes lelkigyakorlat	O. E. lelkigyakorlat a templomban	Összesen hány személy	Szentmiseáldozat	Szentáldozás	Missziós szentbeszéd
1909.	4		5	82		957	875	27.282	
1910.	7		7	191		1.272	905	37.035	
1911.	8		6	242		2.144	1.600	44.870	
1912.	9		4	83		1.754	2.138	57.785	
1913.	10		9	61	1	2.030	1.215	69.585	
1914.	6		5	82	1	1.580	2.005	85.870	
1915.	4		3	23	1	796	2.600	85.875	
1916.	10		2	17	1	2.207	2.708	92.335	
1917.	8		5	24	1	1.786	2.588	86.228	
1918.	6		4	50	1	1.161	2.245	84.483	
1919.	2			23	1	458	1.195	78.738	
1920.	7	2	3	218	1	2.390	2.390	77.318	
1921.	5	9	4	234	1	1.529	2.345	84.461	
1922.	8	5	5	118	1	1.488	2.315	80.896	
1923.	8	7	6	147	1	1.488	2.244	83.766	
1924.	8	7	7	91	1	1.650	2.043	88.320	1
1925.	6	6	4	195	1	1.759	1.975	94.175	
1926.	10	6	5	195	1	2.202	2.100	105.080	
1927.	6	5	8	90	1	1.450	1.826	108.840	
1928.	6	6	6	98	1	2.073	1.945	112.890	
1929.	9	4	11	100	1	2.039	1.918	123.548	
1930.	10	5	9	159	1	2.006	1.909	121.092	1
1931.	7	4	12	111	1	1.476	1.804	124.777	
1932.	9	4	8	30	1	1.507	1.735	119.850	
1933.	6	6	30	32	1	2.000	1.724	133.660	
Összesen	179	76	168	2.696	21	41.152	48.356	2,208.749	2

A zárt lelkigyakorlatok nagyrésze, vallásukat nem gyakorló munkásnők, ápolónők részére tartatott, kik teljesen ingyenes ellátásban részesültek.

A lelkigyakorlatok mellett a központi ház az oltáregyesület tagjaiból rekrutált kilenc Mária Kongregációnak is otthona.

A háború alatti időben a központi ház kórház volt a sebesültek részére, kiket az örökimádó apácák az oltáregylet tagjaival együtt ápoltak. Nincsenek pontos adataink arról, hogy összesen hány beteget ápoltak a központi házban, bizonyos azonban, hogy a testi gondozásnál sokkal többet ért az a lelki vigasz, melyet a központi ház a háború viharától megtépetteknek nyujtott. Sokszor jönnek vidékiek és keresik azokat, kik ápolóik, vigasztalóik voltak a legnehezebb időben. A zárda főnöknője annak idején magas (vöröskeresztes) kitüntetést is kapott a

kórház kiváló teljesítményeinek elismeréseül.

A központi oltáregyesület az országnak egyik leghatalmasabb vallásos egyesülete; van összesen 788 oltáregyesületi fiók 92.860 taggal.

Ez a következőképen oszlik meg:

	Oltáregyletek száma	Tagok száma
Budapesten van	41	7.960
Esztergomi érseki megyében	123	14.570
Győri püspöki egyházmegyében	3	240
Hajdudorogi gör. szert. püspöki egyházmegyében	83	7.600
Pécsi püspöki egyházmegyében	—	—
Székesfehérvári egyházmegyében	38	5.100
Szombathelyi püspöki egyházmegyében	143	15.880
Váci püspöki egyházmegyében	47	6.740
Veszprémi püspöki egyházmegyében	116	12.510
Miskolci apostoli adminisztraturában	—	—
Kalocsa-bácsi érseki megyében	—	—
Csanádi püspöki egyházmegyében	14	2.100
Debreceni apostoli adminisztraturában	3	1.041
Egri érseki megyében	123	13.490
Szatmári magyarrészi apostoli kormányzóságban	7	1.101
Kassai egyházmegye helynökségben	14	1.150
Rozsnyói egyházmegye helynökségben	19	1.870
Pannonhalmi szentbenedekrendi egyházmegyében	14	1.508
	788	92.860

Részletesebb statisztikájuk a következő:

Kimutatás a budapesti orsz. közp. Oltáregyesületről:

		Tagok száma
1922	Szent István plébániatemplom	
1922	Koronázó főtemplom	190
1930	Békásmegyeri pléb. templom Budajenői pléb. templom	71
1921	Haviboldogasszony krisztinavárosi pléb. templom	730
1924	Városmajori pléb. templom	218
1920	Tabáni pléb. templom	245
1921	Szent Imrevárosi pléb. templom	250
1931	Kelenföldi kisegítőtemplom	76
1931	Külsőlágymányosi kisegítőtemplom	68
1921	Felsővizivárosi pléb. templom	263
1921	Alsóvizivárosi pléb. templom	120
1921	Országúti pléb. templom	226
1921	Ujlaki pléb. templom	242
1921	Óbudai pléb. templom	1.435
1921	Rómaifürdői kápolna	48
1926	Budaörsi pléb. templom	66
1921	Belvárosi pléb. templom	170
1921	Lipótvárosi bazilika	380
1928	Lőportárdülői pléb. templom	90
1921	Terézvárosi pléb. templom	221
1921	Szent Család pléb. temploma	111
1920	Angyalföldi pléb. templom	120
1924	Külsőváci-úti pléb.	129
1921	Erzsébetvárosi pléb. templom	436
1922	Herminamezei pléb. templom	83
1921	Magyarok Nagyasszonya lelk. templom	63
1921	Magyarok Nagyasszonya pléb. templom	63
1920	Zuglói pléb. templom	309
1921	Józsefvárosi pléb. templom.	138
1929	Krisztus Király pléb. templom	106
1921	Szent Rókus pléb. templom	56
1920	Ferencvárosi pléb. templom.	64
1932	Szent László- és Szent Gellért-kórház	50
1930	Külsőferencvárosi pléb. templom	46
1928	Külsősoroksári-úti lelkészség	130
1921	Magyarok Nagyasszony tisztviselő-telepi pléb. templom	271
1926	Kada-utcai lelkészség	132
1928	Törökőri Kis Teréz pléb.	68
1926	Auguszta-telepi lelkészség	93
1926	Pongrácz-úti lelkészség	70
1933	Kövi Boldogasszonyról nev. templom	86
	Jelenleg 41 Oltáregyesület van. Tagok száma	7.960

KIMUTATÁS.

Esztergom egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1868 Alsó-Szemeréd (Hont m.)
1909 Alsó-Pél (Bars m.)
1906 Alsó-Várad (Bars m.)
1906 Alistál (Pozsony m.)
1910 Aszós (Nyitra m.)
1914 Alsó-Bágyon (Hont m.)
1908 Balassagyarmat (Nógrád m.)
1930 Békásmegyer (Pest m.)
1917 Börzsöny (Hont m.)
1903 Bakabánya (Hont m.)
1926 Budaörs (Pest m.)
1912 Baka (Pozsony m.)
1898 Bozók (Hont m.)
1908 Bajót (Esztergom m.)
1909 Baromlak (Komárom m.)
1909 Bars-Taszár (Bars m.)
1909 Bars-Kisfalud (Bars m.)
1910 Bars-Cseke (Bars m.)
1904 Csejte (Nyitra m.)
1925 Cserháthaláp (Nógrád m.)
1929 Csév (Esztergom m.)
1926 Drégelypalánk (Hont m.)
1904 Deména (Hont m.)
1918 Dorogh (Esztergom m.)
1915 Dunaszerdahely (Pozsony m.)
1927 Dunaszeg (Komárom m.)
1929 Dunaszentpál (Győr m.)
1894 Esztergom (Esztergom m.)
1908 Érsekújvár (Nyitra m.)
1877 Endrefalva (Nógrád m.)
1901 Eperjes (Pozsony m.)
1914 Egeg (Hont m.)
1898 Eledec (Bars m.)
1912 Etes (Nógrád m.)
1915 Ekel (Komárom m.)
1918 Ekecs (Komárom m.)
1912 Felső-Szelle (Nyitra m.)
1915 Felső-Atrak (Nyitra m.)
1880 Galgóc (Nyitra m.)
1915 Garamszöllős (Bars m.)
1913 Gúta (Komárom m.)
1908 Garamkelecsény (Bars m.)
1912 Gyerk (Hont m.)
1897 Hegybánya (Hont m.)
1912 Horváti (Hont m.)
1914 Hodrusbánya (Hont m.)
1897 Ipolyság (Hont m.)
1895 Ipolyszécsénke (Nógrád m.)
1931 Ipolytölgyes (Hont m.)
1907 Jakabfalva (Pozsony m.)
1897 Komárom (Komárom m.)
1911 Kopcsány (Nyitra m.)
1912 Királyrév (Pozsony m.)
1912 Karancsság (Nógrád m.)
1914 Komját (Nyitra m.)
1918 Lukanénye (Hont m.)
1898 Ludány (Nógrád m.)
1895 Morován (Nyitra m.)
1911 Muzsla (Esztergom m.)
1908 Mosonkiliti (Moson m.)
1909 Malonya (Bars m.)
1925 Mohora (Nógrád m.)
1931 Mátraverebély (Nógrád m.)
1927 Nyergesújfalu (Esztergom m.)
1930 Nagybárkány (Nógrád m.)
1895 Nagyfalu (Hont m.)
1899 Nadlány (Nyitra m.)
Nagyoroszi (Nógrád m.)
1904 Nagy-Kozmály (Bars m.)
1898 Nyitra-Bajna (Nyitra m.)
1918 Nagy-Salló (Bars m.)
1910 Nemcsény (Bars m.)
1904 Nagy-Őrvistye (Nyitra m.)
1908 Nagy-Tétény (Nyitra m.)
1913 Nádszeg (Pozsony m.)
1913 Nagy-Kálna (Bars m.)
1914 Nyir (Bars m.)
1915 Negyed (Nyitra m.)
1914 Nyitranagykér (Nyitra m.)
1910 Nagybajcs (Győr m.)
1929 Nógrádmarcal (Nógrád m.)
1905 Óbars (Bars m.)
1911 Őrsújfalu (Komárom m.)
1902 Pozsony (Pozsony m.)
1927 Pilismarót (Esztergom m.)
1891 Patak (Nógrád m.)
1904 Pöstyén (Nyitra m.)
1914 Pereszlény (Hont m.)
1915 Poledin (Nyitra m.)
1863 Pilisszentlélek (Esztergom m.)
1926 Püski (Győrmoson m.)
1923 Rimóc (Nógrád m.)
1895 Rattnóc (Nyitra m.)
1898 Istvánháza (volt Steffolkó) (Hont m.)
1911 Szimő (Komárom m.)
1907 Somorja (Pozsony m.)
1900 Sopornya (Nyitra m.)
1909 Szete (Hont m.)
1906 Szénavár (Hont m.)
1909 Szelepcsény (Bars m.)
1912 Ságújfalu (Nógrád m.)
1912 Szered (Pozsony m.)
1872 Szalka (Hont m.)
1914 Szölgyén (Esztergom m.)
1914 Szob (Hont m.)
1928 Szécsény (Nógrád m.)
1929 Süttő (Esztergom m.)
1913 Tallós (Pozsony m.)
1914 Temetvény (Nyitra m.)
1918 Tát (Esztergom m.)
1924 Tokod (Esztergom m.)
1908 Úny (Esztergom m.)
1880 Vágkirályfa (Nyitra m.)
1899 Vámosmikola (Hont m.)
1910 Vágmedence (Nyitra m.)
1912 Vágfarkasd (Nyitra m.)
1918 Verebély (Bars m.)
1903 Zsitvabessenyő (Bars m.)
1909 Zsitvaújfalu (Bars m.)
1912 Zsitvaapáti (Bars m.)
Felső-Sipék (Hont m.)
Egyházgelle (Pozsony m.)
Hont (Hont m.)

123 Oltáregyesület. Tagok száma 14.570.

KIMUTATÁS.

Győr egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1929 Bábolnapuszta (Komárom m.)
1900 Hédervár (Győr m.)
1916 Siklósd (Sopron m.)
3 Oltáregyesület. Tagok száma 240.

Jegyzet. Az Oltáregyesület meg van alakulva több helyen, de a Központtal nem egyesülve dolgozik.

KIMUTATÁS.

Hajdu egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1906 Bodrogkeresztur (Zemplén m.)
1921 Biri (Szabolcs m.)
1921 Budapest (Pest m.)
1921 Bököny (Szabolcs m.)
1926 Balsa (Szabolcs m.)
1931 Bátorleget (Szabolcs m.)
1915 Csikszentgyörgy (Csik m.)
1916 Csegöld (Szatmár m.)
1925 Csengerújfalu (Szatmár m.)
1925 Debrecen (Bihar m.)
1921 Erdőhorvát (Zemplén m.)
1926 Encsencs (Szabolcs m.)
1933 Érpatak (Szabolcs m.)
1898 Felsőzsolca (Borsod m.)
1921 Gáva (Szabolcs m.)
1921 Görömböly (Borsod m.)
1914 Hajdúböszörmény (Hajdu m.)
1916 Hejőkeresztur (Borsod m.)
1919 Hajdudorog (Hajdu m.)
1917 Jánk (Szatmár m.)
1917 Kászonaltiz (Szatmár m.)
1921 Komlóska (Abaujtorna m.)
1918 Kállósenyén (Szabolcs m.)
1926 Kiskálló (Szabolcs m.)
1928 Kisvárda (Szabolcs m.)
1929 Kenészlő (Szabolcs m.)
1930 Kótaj (Szabolcs m.)
1931 Kokad (Bihar m.)
1891 Levelek (Szabolcs m.)
1921 Máriapócs (Szabolcs m.)
Mezőzombor (Zemplén m.)
1920 Miskolc (Borsod m.)
1921 Mezőladány (Borsod m.)
1922 Makó (Csanád m.)
1917 Nyirbakta (Szabolcs m.)
1894 Nagypeleske (Szatmár m.)
1917 Nyirparasznya (Szatmár m.)
1918 Nagykároly (Szatmár m.)
1917 Nyirbéltek (Szabolcs m.)
1919 Nyiregyháza (Szabolcs m.)
Nyirkarász (Szabolcs m.)
Nyirlövő (Szabolcs m.)
1921 Nyirgelse (Szabolcs m.)
1921 Nyirmada (Szabolcs m.)
1917 Nagykászon (Szatmár m.)
Nyirábrány (Szabolcs m.)
1922 Nyirvasvári (Szabolcs m.)
Nyirgalóc (Szabolcs m.)
Nyirpaszony (Szabolcs m.)
1925 Nyiradony (Szabolcs m.)
1925 Nyirgyula (Szabolcs m.)
1926 Nagykálló (Szabolcs m.)
1914 Nyircsászári (Szatmár m.)
1930 Nyirszöllős (Szabolcs m.)
1931 Nyirderzs (Szabolcs m.)
1932 Nyirbátor (Szabolcs m.)
1932 Napkor (Szabolcs m.)
1933 Nyirmártonfalva (Szabolcs m.)
Nyiracsád (Szabolcs m.)
Oros (Szabolcs m.)
1917 Petneháza (Szabolcs m.)
1928 Piricse (Szabolcs m.)
1914 Révaranyos (Szabolcs m.)
1918 Szárazberek (Szatmár m.)
1897 Szatmárnémeti (Szatmár m.)
1913 Sárközujlak (Szatmár m.)
1897 Sajópálfalva (Zemplén m.)
1897 Sajóvámos (Zemplén m.)
1916 Sajószöged (Zemplén m.)
1911 Szakáld (Borsod m.)
1921 Szerencs (Zemplén m.)
1921 Sárospatak (Zemplén m.)
1926 Lényő (Szabolcs m.)
1930 Sátoraljaujhely (Zemplén m.)
1924 Tiszabud (Szabolcs m.)
1924 Tornyospálca (Szabolcs m.)
1922 Tiszaadony (Bereg m.)
1920 Újfehértó (Szabolcs m.)
1931 Ura filia (Csengerujfalu) (Szatmár m.)
1921 Vencsellő (Szabolcs m.)
1921 Vajdácska (Zemplén m.)
1932 Végardó (Zemplén m.)
Zemplénagárd (Zemplén m.)

Jelenleg 83 Oltáregyesület van. Tagok száma 7.600.

KIMUTATÁS.

Székesfehérvár egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1929 Albertfalva (Fejér m.)
1914 Alcsut (Fejér m.)
1933 Bicske (Fejér m.)
1913 Budakeszi (Pest m.)
1933 Baross Gábor-telep (Pest m.)
1934 Balinda-Kisgyón (Fejér m.)
1926 Csobánka (Pest m.)
1929 Csákvár (Fejér m.)
1898 Csór (Fejér m.)
1934 Csókakő (Fejér m.)
1926 Dunaharaszti (Pest m.)
1910 Felcsut (Fejér m.)
1910 Hatyánpuszta (Fejér m.)
1898 Inóta (Fejér m.)
1914 Kábor (Fejér m.)
Lovasberény (Fejér m.)
Moór (Fejér m.)

1929 Martonvásár (Fejér m.)
1860 Nagy-Láng (Fejér m.)
1896 Nadap (Fejér m.)
1920 Nagy-Tétény (Fejér m.)
1922 Nagy-Perkáta (Fejér m.)
1922 Polgárdi (Fejér m.)
1930 Pilisszentkereszt (Pest m.)
1914 Szár (Fejér m.)
1917 Solymár (Pest m.)
1913 Sóskut (Fejér m.)
1892 Sárszentmiklós (Fejér m.)
1898 Tárnok (Fejér m.)
1920 Tác (Fejér m.)
1925 Törökbálint (Pest m.)
1932 Tordas (Fejér m.)
1914 Ujbarok (Fejér m.)
1929 Vértesboglár (Fejér m.)
1930 Vajta (Fejér m.)
1932 Vál (Fejér m.)
1932 Vértesacsa (Fejér m.)
1920 Zámoly (Fejér m.)

Jelenleg 38 Oltáregyesület van. Tagok sz. 5100.

KIMUTATÁS.

Szombathelyi püspöki egyházmegye Oltáregyesületekről.

1895 Alsó-Bagod (Zala m.)
1898 Alkó, Filia (Vas m.)
1904 Alsó-Beszterce, Filia (Zala m.)
1928 Alsóság (Vas m.)
1928 Alsószeleste (Vas m.)
1895 Baltavár és Filiálisai (Vas m.)
1928 Boncódföld és Filiálisai (Zala m.)
1903 Bándoly (Vas m.)
1928 Bögöte (Vas m.)
1913 Bagonya (Zala m.)
1904 Bödeháza (Zala m.)
1928 Bozsók (Vas m.)
1929 Bucsu, Filia (Vas m.)
1921 Balogfa Filia (Vas m.)
1934 Becsehely (Zala m.)
1897 Csehimindszent (Vas m.)
1877 Csipkerek, Filia (Vas m.)
1904 Cserföld (Zala m.)
1903 Csajta, Filia (Vas m.)
1897 Csehi, Filia (Vas m.)
1928 Csénye (Vas m.)
1929 Celldömölk (Vas m.)
1929 Dozmat (Vas m.)
1914 Egyházasrádóc (Vas m.)
1928 Egyházashollós (Vas m.)
1928 Egervár és Filiák (Vas m.)
1928 Egyházasszecsőd (Vas m.)
1928 Egyházashetye (Vas m.)
1929 Esztergenye (Zala m.)
1900 Felső-Lendva (Zala m.)
1895 Felső-Eőr (Vas m.)
1915 Felső-Oszkó (Vas m.)
1904 Felső-Szénégető (Vas m.)
1899 Farkasfalva (Vas m.)
1928 Felsőszilvágy (Vas m.)
1928 Felsőrönök (Vas m.)
1929 Felsőszölnök (Vas m.)
1889 Grodnó, Filia (Vas m.)
1918 Gáborjaháza (Zala m.)
1904 Göntérháza (Zala m.)
1928 Gerse (Vas m.)
1928 Hosszúpereszteg (Vas m.)
1928 Hegyfalu (Vas m.)
1912 Iváne (Vas m.)
1929 Izsákfa (Vas m.)
1928 Ják (Vas m.)
1930 Kerkakutas (Zala m.)
1903 Kis-Unyom (Vas m.)
1913 Körmend (Vas m.)
1896 Kis-Pöse (Vas m.)
1896 Kis-Csömöte (Vas m.)
1897 Kéthely (Vas m.)
1896 Kukmér (Zala m.)
1904 Kámaháza (Zala m.)
1918 Kebeleszentmárton (Zala m.)
1932 Kőszeg (Vas m.)
1904 Közép-Beszterce (Zala m.)
1928 Kerkaszentmiklós (Zala m.)
1928 Kerca (Vas m.)
1928 Kemenesmihályfa (Vas m.)
1929 Kemeneshőgyész (Vas m.)
1929 Kőszegszerdahely (Vas m.)
1896 Ludad (Vas m.)
1896 Lukácsháza (Vas m.)
1904 Letenye (Zala m.)
1918 Lendvavásárhely és Filiái (Vas m.)
1928 Lenti (Zala m.)
1894 Máriafalva (Vas m.)
1928 Millei (Zala m.)
1928 Meszlen (Vas m.)
1903 Nagy-Unyom, Filia (Vas m.)
1897 Nagy-Pöse (Vas m.)
1896 Nagyesömöte, Filia (Vas m.)
1907 Németujvár (Vas m.)
1920 Nagylengyel (Zala m.)
1928 Nádasd (Vas m.)
1928 Nick (Vas m.)
1928 Nagygencs (Vas m.)
1928 Nárai (Vas m.)
1928 Nagykölked (Vas m.)
1928 Nagynarda (Vas m.)
1929 Nagycsákány (Vas m.)
1933 Nemesböd (Vas m.)
1909 Orbánfalva, Filia (Vas m.)
1928 Ölbő (Vas m.)
1927 Olad (Vas m.)
1903 Pergelin (Zala m.)
1895 Pecöl (Vas m.)
1913 Pinkaszentmihály (Vas m.)
1928 Páka (Zala m.)
1932 Petrikeresztur (Zala m.)
1934 Pola, Filia (Zala m.)
1896 Rum (Vas m.)

1903 Rohonc (Vas m.)
1898 Rédics (Zala m.)
1910 Rábakeresztur (Vas m.)
1903 Radamos (Zala m.)
1894 Rábakovácsi (Vas m.)
1928 Rábagyarmat (Vas m.)
1928 Rábahidvég (Vas m.)
1928 Rábakéthely (Vas m.)
1928 Rábaszenttamás (Vas m.)
1928 Resznek (Zala m.)
1929 Rigyác (Vas m.)
1928 Szentlérant (Vas m.)
1928 Szentadorján (Zala m.)
1894 Szombathely (Vas m.)
1903 Sorkipalány, Filia (Vas m.)
1895 Salamonvár (Zala m.)
1889 Sóshegy, Filia (Vas m.)
1903 Szalónak (Vas m.)
1894 Stém (Vas m.)
1892 Szombatfa (Vas m.)
1896 Seregélyháza (Vas m.)
1897 Szarvaskend (Vas m.)
1899 Szentelek (Vas m.)
1903 Sámfalva (Vas m.)
1905 Szécsisziget (Zala m.)
1904 Szentiványlak (Zala m.)
1905 Szentsebestyén (Vas m.)
1928 Szepetnek (Zala m.)
1928 Szentkirály (Vas m.)
1928 Szőce (Vas m.)
1928 Szentpéterfa (Vas m.)
1928 Szentgotthard (Vas m.)
1929 Szijártóháza (Zala m.)
1904 Tüskeszer, Filia (Zala m.)
1928 Táplánfa (Vas m.)
1928 Tótszentmárton (Zala m.)
1929 Tömörd (Vas m.)
1929 Torony (Vas m.)
1929 Vép (Vas m.)
1898 Vizlendva (Vas m.)
1928 Vasszécsény és Filiái
1929 Városmiske (Vas m.)
1931 Vasszentmihály (Vas m.)
1894 Zalaegerszeg (Zala m.)
1904 Zalaszombatfa (Zala m.)
1904 Zsitkóc, Filia (Zala m.)
1924 Zalahashágy (Zala m.)
1928 Zalaszentgyörgy (Zala m.)
1928 Zalaerdőd (Zala m.)

Oltáregyesületek száma 143. Tagok sz. 15.880.

KIMUTATÁS.

Vác egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1933 Algyő (Csongrád m.)
1932 Alag (Pest m.)
1926 Alsódabas (Pest m.)
1930 Ágosegyháza (Pest m.)
1928 Alsógöd (Pest m.)
1904 Boldog (Pest m.)
1928 Bag (Pest m.)
1930 Csanytelek (Csongrád m.)
1927 Dömsöd (Pest m.)
1904 Ecseg (Nógrád m.)
1931 Farmos (Pest m.
1928 Felsőgöd (Pest m.)
1930 Fülöpszállás (Pest m.)
1931 Felsődabas (Esztergom m.)
1927 Gyón (Pest m.)
1928 Gomba (Pest m.)
1928 Herencsény (Nógrád m.)
1906 Isaszeg (Pest m.)
1897 Jobbágyi (Nógrád m.)
1906 Jászkarajenő (Pest m.)
1907 Kunhalas (Pest m.)
1913 Kistarcsa (Pest m.)
1928 Kerekegyháza (Pest m.)
1928 Kerepes (Pest m.)
1928 Kiskunlacháza (Pest m.)
1929 Kecskemét-Szentkirály (Pest m.)
1929 Koháriszentlőrinc (Pest m.)
1929 Kispest-Wekerletelep (Pest m.)
1911 Kóka (Pest m.)
1902 Monor (Pest m.)
1904 Mindszent (Csongrád m.)
1929 Mogyoród (Pest m.)
1911 Örkény (Pest m.)
1933 Ócsa (Pest m.)
1933 Pesterzsébet (Pest m.)
1933 Püspökhatvan (Pest m.)
1933 Rákoskeresztur (Pest m.)
1909 Rád (Nógrád m.)
1859 Szolnok (Szolnok m.)
1931 Sződliget (Pest m.)
1909 Sándorfalva (Csongrád m.)
1933 Tass (Pest m.)
1914 Tápióbicske (Pest m.)
1925 Törökbálint (Pest m.)
1911 Tápé (Csongrád m.)
1930 Ujkécske (Pest m.)
1927 Ujhartyán (Pest m.)

Oltáregyesületek száma 47. Tagok száma 6740.

KIMUTATÁS.

Veszprém egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1927 Andócs (Somogy m.)
1861 Aka (Veszprém m.)
1914 Alsódörgicse (Veszprém m.)
1928 Ajka (Veszprém m.)
1914 Bakonynána (Veszprém m.)
1928 Balatonberény (Somogy m.)
1914 Báté (Somogy m.)
1928 Balatonszentgyörgy (Somogy m.)
1911 Borzavár (Veszprém m.)
1929 Balatonfüred (Zala m.)
1900 Bezeréd (Zala m.)
1928 Balatonkenese (Veszprém m.)

1932 Balatonakarattya (Veszprém m.)
1934 Bőhönye (Somogy m.)
1933 Balatoncsicsó (Zala m.)
1913 Börzönce (Somogy m.)
1914 Bakonyság (Veszprém m.)
1914 Bakonytamás (Veszprém m.)
1913 Bócfölde (Zala m.)
1914 Bakonyszentiván (Veszprém m.)
1908 Berzence (Somogy m.)
1922 Badacsony-Tomaj (Zala m.)
1913 Csábrendek (Zala m.)
1911 Csurgó (Somogy m.)
1913 Csatár (Veszprém m.)
1916 Csékut (Veszprém m.)
1908 Csesznek (Veszprém m.)
1934 Csákány (Somogy m.)
1912 Dabrony (Veszprém m.)
1927 Darvaspuszta (Somogy m.)
1918 Fiad (Somogy m.)
1910 Felsőrajk (Zala m.)
1914 Fonó (Somogy m.)
1929 Fűzfő (Veszprém m.)
1921 Geszti (Somogy m.)
1918 Gyömörő (Zala m.)
1912 Gyulakeszi (Zala m.)
1913 Garabonc (Zala m.)
1914 Gölle (Somogy m.)
1914 Hahót (Zala m.)
1917 Igál (Zala m.)
1912 Kaposvár (Somogy m.)
1921 Kis-Bár (Somogy m.)
1918 Keszthely (Zala m.)
1899 Kup (Veszprém m.)
1912 Kaposkeresztur (Somogy m.)
1918 Kapoly (Somogy m.)
1913 Kercseliget (Somogy m.)
1912 Kutas (Zala m.)
1917 Káptalanfa (Zala m.)
1894 Lengyeltóti (Somogy m.)
1850 Lókut (Veszprém m.)
1914 Lovászpatona (Veszprém m.)
1900 Mosdós (Somogy m.)
1912 Mindszentkálló (Zala m.)
1918 Mihályfa (Zala m.)
1932 Marcaltő (Veszprém m.)
1933 Marcali (Somogy m.)
1911 Nagykanizsa (Zala m.)
1914 Nemesdéd (Somogy m.)
1914 Nemesvid (Somogy m.)
1925 Nagy-Atád (Somogy m.)
1899 Nóráp (Veszprém m.)
1912 Noszlop (Veszprém m.)
1921 Nagyrada (Zala m.)
1929 Nemesrádóc (Zala m.)
1932 Nemestördemic (Zala m.)
1918 Olaszfalu (Veszprém m.)
1900 Orosztony (Zala m.)
1915 Öreglak (Somogy m.)
1912 Oroszi (Veszprém m.)
1914 Öskü (Veszprém m.)
1932 Őrtilos (Somogy m.)
1912 Pápa (Veszprém m.)
1899 Pápakovácsi (Veszprém m.)
1870 Páhok (Zala m.)
1913 Pápasalamon (Veszprém m.)
1913 Pölle (Somogy m.)
1914 Pápateszér (Veszprém m.)
1932 Pacsa (Zala m.)
1900 Ráksi (Somogy m.)
1911 Zala-Szegvár (Zala m.)
1923 Siófok (Veszprém m.)
1890 Sámson (Somogy m.)
1931 Szápár (Veszprém m.)
1913 Sümeg (Zala m.)
1912 Somogyszil (Somogy m.)
1911 Szenta (Somogy m.)
1913 Szentgyörgyvár (Zala m.)
1933 Szentgál (Somogy m.)
1915 Szomajom (Somogy m.)
1914 Szólád (Somogy m.)
1917 Szentbékkála (Zala m.)
1928 Ságvár (Somogy m.)
1920 Somogysárd (Somogy m.)
1928 Somogyacsa (Somogy m.)
1934 Szentkirályszabadja (Veszprém m.)
1885 Tótgyugy (Somogy m.)
1914 Tab (Somogy m.)
1913 Toponár (Somogy m.)
1897 Tapolca (Zala m.)
1914 Tastár (Somogy m.)
1916 Törökpoppány (Somogy m.)
1911 Ukk (Zala m.)
1872 Veszprém (Veszprém m.)
1915 Vizvár (Somogy m.)
1914 Vanyola (Veszprém m.)
1928 Vörs (Somogy m.)
1915 Zsitfa (Somogy m.)
1914 Zimány (Somogy m.)
1915 Zich (Somogy m.)
1913 Zala (Somogy m.)
1913 Zalaszentbalázs (Zala m.)
1914 Zalahalap (Zala m.)
1929 Zalakoppány (Zala m.)
1930 Zalacsány (Zala m.)

Az Oltáregyesületek száma 116. A tagok száma jelenleg 12.510.

KIMUTATÁS.

Csanád egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1904 Battonya (Csanád m.)
1913 Elek (Arad m.)
1928 Kis-Telek (Csongrád m.)
1934 Kecskéstelep (Csanád m.)
1897 Kunágota (Csanád m.)
1900 Magyar-Bánhegyes (Csanád m.)
1929 Mezőkovácsháza (Csanád m.)
1911 Nagykamarás (Arad m.)
1910 Ószentiván (Torontál m.)
1897 Pusztaföldvár (Békés m.)
1899 Szeged (alsóváros) (Csongrád m.)

1901 Szeged (felsőközpont) (Csongrád m.)
1911 Szeged (belváros) (Csongrád m.)
1912 Szőreg (Torontál m.)

Oltáregyesületek száma 14. Tagok száma 2100.

KIMUTATÁS.

Debrecen apostoli kormányzóság Oltáregyesületeiről.

1911 Békéscsaba (Békés m.)
1915 Csorvás (Békés m.)
1925 Endrőd-Kondorostanya (Békés m.)

Oltáregyesületek száma 3. Tagok sz. 1041.

KIMUTATÁS.

Eger egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1877 Apc (Heves m.)
1862 Ároktő (Borsod m.)
1903 Apátfalva (Borsod m.)
1895 Aszaló (Abauj-Torna m.)
1910 Atkár (Heves m.)
1910 Alattyán (Szolnok m.)
1900 Alsó-Telekes (Borsod m.)
1912 Adács (Heves m.)
1921 Aldebrő (Heves m.)
1934 Arnót (Borsod m.)
1883 Bóta (Borsod m.)
1897 Boldva (Borsod m.)
1897 Bükk Szent Erzsébet (Heves m.)
1901 Bessenyszög (Szolnok m.)
1903 Bátor (Heves m.)
1907 Bodony (Heves m.)
1907 Balaton (Borsod m.)
1911 Berente (Borsod m.)
1904 Bélapátfalva (Borsod m.)
1918 Domaháza Borsod m.)
1892 Dédes (Borsod m.)
1922 Domoszló (Heves m.)
1910 Dorogháza (Heves m.)
1912 Diósgyőr-Vasgyár (Borsod m.)
1860 Eger (Heves m.)
1882 Egercsehi (Heves m.)
1898 Edelény (Borsod m.)
1898 Egerbocs (Heves m.)
1900 Erdőkövesd (Heves m.)
1898 Egerbakta (Heves m.)
1909 Ecséd (Heves m.)
1899 Felső-Nyárád (Borsod m.)
1899 Finke (Borsod m.)
1905 Felső-Telekes (Borsod m.)
1913 Fényes-Litke (Szabolcs m.)
1909 Felső-Szentgyörgy (Szolnok m.)
1916 Feldebrő (Heves m.)
1926 Fegyvernek (Jász-Nagykun-Sz. m.)
1900 Gáva (Szabolcs m.)
1902 Görömböly (Borsod m.)
1893 Gyöngyös (Heves m.)
1897 Gyöngyöspata (Heves m.)
1932 Gyöngyösoroszi (Heves m.)
1914 Geszteréd (Szabolcs m.)
1921 Heves (Heves m.)
1899 Hangács (Borsod m.)
1898 Hámor (Borsod m.)
1928 Hejőbánya (Borsod m.)
1904 Hevesaranyos (Heves m.)
1903 Hejőcsaba (Borsod m.)
1914 Harsány (Borsod m.)
1864 Jászberény (Szolnok m.)
1860 Jászapáti (Szolnok m.)
1869 Jászdósa (Szolnok m.)
1890 Jászárokszállás (Szolnok m.)
1918 Jákóhalma (Szolnok m.)
1910 Jászladány (Szolnok m.)
1931 Jászfényszaru (Heves m.)
1932 Jéke (Szabolcs m.)
1867 Kunszentmárton (Szolnok m.)
1903 Kisvárda (Szabolcs m.)
1910 Kisujszállás (Szolnok m.)
1921 Kömlő (Heves m.)
1929 Kemecse (Szabolcs m.)
1900 Miskolc (Borsod m.)
1917 Maklár (Heves m.)
1866 Mezőkövesd (Borsod m.)
1900 Mátraderecske (Heves m.)
1896 Mesterszállás (Szolnok m.)
1904 Mikófalva (Borsod m.)
1904 Monosbél (Borsod m.)
1905 Mezőcsát (Borsod m.)
1910 Mátramindszent (Heves m.)
1910 Nagy-Réde (Heves m.)
1877 Nyiregyháza (Szabolcs m.)
1908 Nyirbátor (Szabolcs m.)
1899 Nyomár (Borsod m.)
1903 Nyirbakta (Szabolcs m.)
1914 Nyirkarász (Szabolcs m.)
1916 Nyirlugos (Szabolcs m.)
1917 Nyirbéltek (Szabolcs m.)
1917 Nyirábrány (Szaboles m.)
1907 Onód (Borsod m.)
1928 Ózd (Borsod m.)
1900 Pétervására (Heves m.)
1906 Pásztó (Heves m.)
1910 Parád (Heves m.)
1900 Rudabánya (Borsod m.)
1900 Recsk (Heves m.)
1907 Rakamaz (Szabolcs m.)
1906 Szentjakab (Abauj-Torna m.)
1898 Szendrő (Borsod m.)
1899 Szendrőlád (Borsod m.)
1897 Szentdomonkos (Heves m.)
1898 Szentandrás (Szolnok m.)
1899 Szirád (Borsod m.)
1883 Sáta (Borsod m.)
1895 Sály (Borsod m.)
1897 Sajóvámos (Borsod m.)
1904 Szentmárton (Borsod m.)
1905 Sajónémeti (Borsod m.)

1910 Szuha (Heves m.)
1911 Sajókazinc (Borsod m.)
1911 Sajószentpéter (Borsod m.)
1882 Szucs (Heves m.)
1885 Tiszaszajol (Szolnok m.)
1862 Tiszapüspöki (Szolnok m.)
1900 Tiszadada (Szabolcs m.)
1932 Tarnazsadány (Heves m.)
1894 Tibolddaróc (Borsod m.)
1892 Törökszentmiklós (Szolnok m.)
1912 Tiszanána (Heves m.)
1915 Tarnaméra (Heves m.)
1909 Tófalu (Heves m.)
1897 Tarnalelesz (Heves m.)
1920 Tiszaszentimre (Szolnok m.)
1928 Tiszabezdéd (Szabolcs m.)
1912 Uppony (Borsod m.)
1894 Ujfehértó (Szabolcs m.)
1912 Ujhuta (Borsod m.)
1922 Ujszentgyörgypuszta (Szolnok m.)
1907 Visznek (Heves m.)
1900 Váraszó (Heves m.)
1929 Zaránk (Heves m.)

Oltáregyesületek száma 123. Tagok száma 13.490.

KIMUTATÁS.

Szatmár egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1926 Csegöld (Szatmár m.)
1910 Jánk (Szatmár m.)
1926 Márok (Bereg m.)
1928 Nyirmada (Szabolcs m.)
1925 Szatmárcseke (Szatmár m.)
1932 Vásárosnamény (Bereg m.)
1929 Zajta (Szatmár m.)

Oltáregyesületek száma 7. Tagok száma 1101.

KIMUTATÁS.

Kassa egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1918 Abaujszántó (Abauj-Torna m.)
1926 Abaujkér (Abauj-Torna m.)
1907 Bodrogolaszi (Zemplén m.)
1907 Erdőbénye (Zemplén m.)
1904 Felsőgagy (Abauj-Torna m.)
1890 Hidasnémeti (Abauj-Torna m.)
1929 Hejce (Abauj-Torna m.)
1897 Inánes (Abauj-Torna m.)
1897 Léh (Abauj-Torna m.)
1875 Nagy-Tállya (Zemplén m.)
Pámlény (Abauj-Torna m.)
1929 Tokaj (Zemplén m.)
1929 (Telkibánya (Abauj-Torna m.)
1933 Taktaharkány (Zemplén m.)

Oltáregyesületek száma 14. Tagok száma 1150.

KIMUTATÁS.

Rozsnyó egyházmegyei Oltáregyesületekről.

1907 Bárna (Nógrád m.)
1928 Bodvaszilas (Abauj-Torna m.)
1929 Cered (Gömör m.)
1900 Hidvégardó (Gömör m.)
1897 Karancskeszi (Nógrád m.)
1897 Karancsallya (Nógrád m.)
1897 Karancsberény (Nógrád m.)
1928 Karác (Nógrád m.)
1897 Lapuljtő (Nógrád m.)
1902 Malé (Gömör m.)
1916 Mátranovák (Nógrád m.)
1930 Mirserfabányatelep (Nógrád m.)
1903 Putnok (Gömör m.)
1911 Ragály (Gömör m.)
Szögliget (Abauj-Torna m.)
1908 Szentsimon (Gömör m.)
1908 Sajópüspöki (Gömör m.)
1898 Tornaszentandrás (Abauj-Torna m.)
1917 Zabar (Nógrád m.)

Oltáregyesületek száma 19. Tagok száma 1870.

KIMUTATÁS.

Pannonhalmi szentbenedekrendi egyházmegye Oltáregyesületeiről.

1921 Bársonyos (Veszprém m.)
1921 Bakonybél (Veszprém m.)
1921 Bakonypéterd (Veszprém m.)
1921 Csanakfalu (Győr m.)
1921 Győrszentmárton (Győr m.)
1918 Győrszentiván (Győr m.)
1921 Hegy (Győr m.)
1921 Kajár (Győr m.)
1921 Lázi (Veszprém m.)
1921 Nyalka (Győr m.)
1921 Ravard (Győr m.)
1921 Tárkány (Komárom m.)
1919 Vének (Győr m.)
1921 Varsány (Veszprém m.)

Oltáregyesületek száma 14. Tagok száma 1508.

Hogy az Oltáregyesület milyen hivatást teljesít a szegény templomok segélyezésével mutatja az utolsó 25 évről készült statisztika, mely szerint a Központi Oltáregyesület 1909 óta adományozott:

Tárgyak száma	Tárgyak	Értéke	Összesnek P értéke
243	kehely [illegible]	90·—	21.870·—
14	külön paténa római	10·—	140·—
52	görög szent kehely és paténa	176·—	9.152·—
43	lándzsa, csillag, kanál gk.	12·—	516·—
26	áldoztató patina kendő	7·50	195·—
275	ciborium	120·—	33.000·—
84	monstrancia	150·—	12.600·—
166	beteglátogató custodia	18·—	2.988·—
179	beteglátogató szt. olajtartó	7·50	1·342·50
47	dupla szt. olajtartó	20·—	940·—
115	szenteltvíztartó	16·50	1.897·50
161	lüstölő tömjéntartóval	36·—	5.796·—
515	oltárgyertyatartó	12·—	6.180·—
86	pacificale, római	22·—	1.892·—
24	pacificale, gör.	22·—	328·—
63	öröklámpa	38·—	2.394·—
62	beteglátogató lámpa	15·—	930·—
45	csengetyű	424·—	225·—
25	sekrestyeajtócsengő	20·—	500·—
90	ampolnák tálcával	7·—	630·—
90	kánontábla-készlet	15·—	1.350·—
21	keresztelési kanna, tálcával	15·—	315·—
47	pulpitus	20·—	940·—
222	missale R.	50·—	11.100·—
125	missale defunctorum	10·50	1.912·50
7	rituale	8·30	58·10
11	evangéliumos könyv	7·—	77
7	biretum	9·—	63·—
74	mennyezet	400·—	18.800·—
45	tabernakulum	150—200·—	6.750·—
523	pluviale	140·—	73.220·—
1871	kazula	100·—	187.100·—
251	felonion	120·—	30.120·—
270	velum	35·—	9.450·—
261	ciborium-köpenyke	25·—	6.525·—
227	beteglátogató burza, fehér	15·—	3.405·—
188	beteglátogató burza, viola	5·—	940·—
256	dupla stóla	15·—	3.640·—
234	stóla	10·—	2.340·—
69	antipendium	40·—	2.760·—
576	ministráns ruha	25·—	14.400·—
3066	palla	1·—	6.132·—
3796	válikendő	4·—	15.184·—
4519	corporale	3·—	13.557·—
6348	purificatorium	1·—	6.348·—
7284	lavabó	1·—	7.848·—
1004	alba	70·—	70.280·—
808	karing	40·—	32·320·—
598	ministráns-ing	20·—	11.960·—
246	oltárteritő, római	70·—	17.220·—
10	oltárteritő, gör.	50·—	500·—
120	cingulum	5·—	600·—
43	stólavédő	1·20	51·60
3	ostyaszelence	5·—	15·—
3	oltár	200·—	600·—
30	tábori oltárkazetta teljes felszereléssel	500·—	15.000·—
61	burza	15·—	915·—
1	gyóntatószék	50·—	50·—
22	dalmatica	100·—	2.200·—
18	oltárpárna	3·—	54·—
			705.616·20

Mindezen adatok tanuságot tesznek amellett, hogy az oltáregyesület hivatásának magaslatán áll és a szentségi Úr Jézus ügyét hűségesen szolgálja. Adja a Mindenható, hogy soha semmiféle viszontagságban se legyen hűtlen ezen hivatásához és mindig több és több lelket vonzzon a szentségi Úr Jézus táborába, az Ő dicsőségére és önmaguk javára.

Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Részletezve pedig évenként a következőképpen oszlik meg:

	Kelely patténával	Külön patténa	Gk. kelely	Landsza, csillag, kanál	Aldertati patina és kendő	Ciborium, nagy	Monstrancia	Beteglátogató custodia	Beteglátogató oltártartó	Dupla sz. oltártartó	Szenteltvíztartó hintővel	Füstölő tömjéntartóval	Oltárgyertyatartó	Pacifícale, rom.	Feszület, gk.	Örökmécsláma	Beteglátogató lámpa	Csengetyű	Sekrestyeajtó-csengő	Ampolnák tálcával	Kánontábla-készlet	Keresztel. kanna tálcával	Pulpitus	Missale, rom.	Missale, del.	Evangéliumos könyv	Biretum	Mennyezet	Tabernaculum	Pluviale	
1909.	22					12	5	10	10	2	4	4	40	4	6	5	10	21		2	1	1	6	16	2		1	2	23	
1910.	42					24	8	17	17	1	12	21	72	20	1	13	17			9	1		26	26	14		7	4	49	
1911.	20	2				17	12	4	10		10	10	72	8		10	12			6	1		3	14	9		4	6	36	
1912.	8		7	2		35	7	18	18		7	25	66	8	1	5	7		21	3	1		1	19	16		11	4	43	
1913.	21		11	11		27	6	17	17		7	24	64	8			2	2		6	1		2	9	6		5	4	40	
1914.	19		5	5		11	2	12	12		11	2	72	9	1			4		4	2	8	1	5	2		3	5	23	
1915.	3		3	3		9	2	3	12		9	3	16	8	2	6	1	2		3	6	4	8	4	1		4	6	7	
1916.			1	1		1		1	1		1			6	1	2	4	1		2	3	2	2	10	2		1	2	23	
1917.			1	1		8	9	2	6		8		8	3	1	1	2	1		4	2	1	1	3	1		1	2	18	
1918.					1	5	1	2	2		2	3	4	1		2	3	3		4	5	2	1	2	1		1	2	17	
1919.						1								1		1	1	2		2	2	2	1	1	1		1	2	12	
1920.						1		1	1																					
1921.						1		2	2																					
1922.						1		2	2																					
1923.								4	3	3	1	5	1	2	1															
1924.						3	1	3	3	1	2	1	2	1																
1925.	4	1				1	3	6	8	1	3	4		2	1	1				3										
1926.	3	1				3	1	8	8	2	1	7	10	1	2	2				5	1									
1927.	6	6	1	1		1	4	8	8	5	3	6	14	5	1	3	2			3	1									
1928.	9		4	4		12	4	13	13	5	4	7	14	1	2	2	1			4	2									
1929.	10		2	2		9	4	8	8	5	5	9	18	2	1	1	1			2	1									
1930.	8		6	6	1	14	5	2	10	3	5	9	18	1	1	2	1			4	1									
1931.	23		1	1		22	4	9	9	3	3	9	20	2	1	1	2			2	1									
1932.	18		2	2	5	18	3	10	10	4	6	14	4	3	1	3	1			3	1									
1933.	17		2	2	17	12	7	9	8	8	7	13	16	1	3	1	3			4	2									
Összesen	243	14	52	43	26	275	84	166	179	47	115	161	515	86	24	63	62	45	25	90	90	21	47	222	125	11	7	74	45	523

	Kazula	Telonion	Velum	Ciborium köpenyke	Beteglátogatási burza, fehér	Beteglátogatási burza, viola	Dupla stóla	Stóla	Antipendium	Ministránsruha	Palla	Vállkendő	Corporale	Purificatorum	Lavabó	Dalmatica	Alba	Karing	Ministránsing	Oltárterítő	Oltárterítő, gk.	Cingulum	Stólavédő	Rituale	Ostyaszelence	Oltár	Tábori oltár-kazetta, teljes felszerelléssel	Burza	Gyóntatószék	Oltárpárna
1909. . .	71	23	8	7	10	12	10	16	14	24	19	27	114	110	124	4	49	27	32	29		8		1						
1910. . .	162	26	26	21	24	17	11	33	14	40	57	143	237	226	484		90	74	66	44		13								
1911. . .	125	27	14	18	14	14		10	2	44	11	92	312	319	226	2	81	51	26	15		14				1				
1912. . .	107	24	15	8			8	6		21	138	279	330	424	740	4	65	37	23	7		6								
1913. . .	147	21	17	19	12	12	16	7	3	31	142	281	333	427	736	4	73	69	25	11								11		2
1914. . .	90	4	12	16	13	13	11	8	2	35	500	500	500	500	500		75	48	39	5										
1915. . .	58	2	8	5	6	6	12	10	2	30	300	300	300	500	300		50	50	20	2		4								
1916. . .	11	3	2		1	1	2	1			20		26	26	26		11	9								1		24		
1917. . .	105	19	13	20	12	12	20			22	303	117	390	516	550		102	74	96	22		7				1	17			
1918. . .	33	9	6	6	4	4	3			4	43	66	70	74	80		23	17	6			4	6							
1919. . .	2								3		5	9	7		9		3	3									12			
1920. . .	12						3				18	18	19	24	24	2	8	7				1					1			
1921. . .	22	1	3	1	2	2	5		2	2	117	117	112	127	124	2	18	11	4	5	3	4								
1922. . .	18	1	1		3	3	8				43	40	44	49	42		12	7	2	6		3								
1923. . .	7	1			3	3	1	4	2	8		7	8	6	6		1	3	6	6										
1924. . .	56				3	3	4	2	1		42	22	48	84	84	2	11	3	12	7		6								
1925. . .	9		2		4	4	11		10		82	100	112	200	190	2	24	23	42	11		1								
1926. . .	67		5	3	10	10	13			14	204	202	206	394	391		43	35	50	9		6								1
1927. . .	101	13	10	21	22		28	28	9	46	248	279	278	536	540		52	46	45	13		1								1
1928. . .	129	12	24	20	21	17	10	24		36	260	342	342	724	727		73	42	7	7	3	7								
1929. . .	83	13	27	18	13	10	12	14		42	131	202	143	311	455		33	20	5	14	3	5								
1930. . .	132	19	22	15	7	7	12	6		54	134	282	191	300	282		58	45	48	7	1	15	2	1						
1931. . .	121	16	19	29	13	6	25	8	1	52	123	193	240	375	366		80	55	50	2	1	4	25							
1932. . .	90	12	11	16	18	18	15	19		24	70	77	104	156	174		40	24	20	13	2	6	12							
1933. . .	113	10	18	13	16	16	17	34	1	47	50	65	59	131	104		39	28	24	8	2	12	12				4			
Összesen	1871	251	270	261	227	188	256	234	69	576	3066	3796	4519	6348	7284	22	1004	808	598	246	10	120	43	7	3	3	30	61	18	

Részletezve pedig évenként a következőképpen oszlik meg:

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: *Őeminenciájának díszgyűlésünket megnyitó szavai.* — *P. Hemm János S. J.*-nek, a Manréza rektorának előadása a legméltóságosabb Oltáriszentség szerepéről. — *Csányi Medárd:* Azért nem ver meg az Isten. — *Központi:* Októberhavi imaszándékunk. — *Romoda Ödön dr.:* A megváltás ereklyéi. — *Király Ödönné:* Október. — *Valkony Ferenc dr.:* A templomszentelés. — Oltáregyesületi élet.

A Szent István-Társulat (Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.) új értékes kiadványai közül tekintettel mélyen tisztelt olvasótáborunkra első helyen említjük meg *Stadler Frieda* kitűnő könyvét: *Valaki vár engem* . . . A mai kor leányának legjobb ismerője írta, ezt a könyvet. Beléhelyezkedik a mai leány gondolatvilágába, szinte meglepi őt azzal, hogy minden titkát ismeri, nem szidja őt össze azért a milyen, hanem a khaotikus és nyugtalan világ fölé oda mosolyíveli az idealizmus szépséges szivárványát, amely a fiatal leánynak mindvégig szent optimizmussal és higgadt életbölcseséggel beszél: «Az élettársról», «Az embertestvérekről», «a Mindenható Úristenről». Ezt el kell olvasnia minden intelligens katolikus leánynak.

* * *

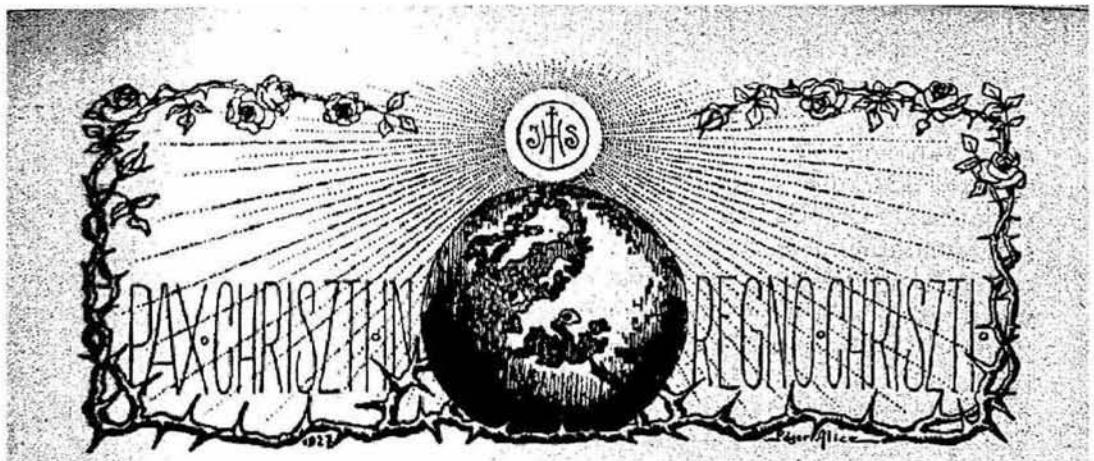
Dr. Trikál József, volt rektor magnifikusznak, az *Új élet a régi romjain* c. könyve a másik nagy szellemi kincs, amelyet hozzáférhetővé tesz a katolikus társadalom részére a Szent István-Társulat. Trikál igazi művésze a bölcseletnek. Filozófiájának nagy értéke a praktikum. Ahogy ő korunk képét megrajzolja, amilyen plasztikusan és tiszta éleslátással az «új világról», «korunk sebeiről», «a kibontakozás utópiáiról» ír, arra alig találunk példát nemcsak itthon, de az igazán nagy terjedelmű európai irodalomban. A hamisítatlan, emberi gyarlósággal el nem homályosított tiszta életbölcselet beszél e könyv minden lapján, az útvesztők legkritikusabb sikátoraiban is biztosan mutatva az irányt, mely a keresztény bölcselet végső céljához Istenhez vezet. Világosság, elevenség, meglepő érdekesség, lelkes erő teszik kellemessé ezt a Trikál-könyvet is.

Dr. Horváth Richárd ciszterciának *Elvek és gondolatok* c. könyve. Sok elmélkedés értékes gyümölcse és sok elmélkedésre való értékes anyag van benne: A lélek arisztokráciájáról . . . Az ideálok halála és születéséről . . . A zümmögő városról . . . Új idők harsonája szól . . . Isten földreejtett mosolya . . . Meggyőződés és idealizmus . . . Áldott légy falusi élet stb., mind olyan fejezetek, amelyekben a «*Keresd az igazat, hogy visszatérj, mert elküldött valaki és visszavár*» gondolata érvényesül. Sokszor költői szárnyalás és lelkesedés, máskor a témához illő komoly és súlyos megállapítások és irányítások, de mindig olyan gondolatok, melyek értéket jelentenek az öntudatosan élő ember számára.

Sik Sándornak a kiváló piarista pap-költőnek «*István király*» c. tragédiáját, mely a «Nemzeti Színház» műsorán is szerepelt, szintén kiadta a Szent István-Társulat. Színházba nem mindenki jöhet fel, akinek módjában van, a kritika nagy elismerésével fogadott ezt a tragédiát így a könyvformájában megszerezni és megismerni.

Szívesen ajánljuk az új könyveket mélyen tisztelt olvasóinknak, mert mindegyik igazi érték és arra van hivatva, hogy az annyira óhajtott szebb és új világnak kialakításában segítségünkre legyen.

Megrendelés címe: Szent István-Társulat Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Őeminenciája díszgyűlésünket e szavakkal nyitotta meg:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Nagyméltóságú Püspök Urak, Kedves Testvérek!

Amikor a 25. jubiláris Országos Katolikus Nagygyűlés a családi egység felbontása miatt aggódó szeretettel keresi Egyházunk és nemzetünk javára a természetes és természetfeletti orvosságokat, akkor itt: az Eucharisztia 1900 éves jubileumán, s az itteni Oltáregyesület 75 éves jubileumán úgy gondolom, itt megállapíthatjuk, hogy a családi egység visszaállításában természetfeletti orvosságaink között a legelső helyet az Eucharisztia foglalja el. Ha az Eucharisztiát a családtagok lelkébe visszük, megvan a családi egység.

Szent Ágoston azt mondja: «*Sacramentum pietatis, signum unitatis, vinculum charitatis.*»

1. Az Eucharisztia a *jámborság szentsége.* Az igazi jámborság abban áll, hogy az ember nemcsak az Isten parancsait, hanem az Istennek mintegy az óhaját is akarja teljesíteni. Ez a szentség valóban sacramentum pietatis. Az engedelmesség szentsége, mert Krisztus Urunk az Atya iránt való engedelmességből szállott a földre a mi üdvösségünkért és szerezte 1900 éve azt a szentséget a mi megváltásunkra.

2. *Signum unitatis: az egység jele.* Valóban, nincs nagyobb szentség, mint az az egység, mely Isten és az ember között, amikor az Eucharisztia ami szívünkben van. «Azzá leszünk, amit eszünk,» — mondja Aquinói Szent Tamás. Olyan szoros lesz az egység, hogy Isten és ember között szorosabb egység nem képzelhető. Az apostol azt mondja, hogy mindnyájan egy test vagyunk, egy test tagjai, akik egy kenyeret eszünk. Az Egyház a maga egészében egy test, Krisztus Urunk misztikus teste. Ennek a misztikus testnek egységét az Eucharisztia adja meg.

3. *Vinculum charitatis: a szeretet köteléke.* Csak azok értik meg ezt, akik az Eucharisztiát gyakran magukhoz veszik és érzik azt a szeretetet;

mely minden szentáldozáskor szívünkbe száll. Hiszen az isteni Üdvözítő «a szeretet lángoló tűzhelye.» Azok a családok, melyeknek minden tagja gyakran magához veszi az Eucharisztiát, azok a családok egységet mutatnak kifelé, szeretet mutatnak befelé. Sokan vannak az olyan családok, melyek a súlyos bűnnel száműzték lelkükből a Krisztust. Ezekre vonatkoznak Krisztus panaszkodó szavai, melyeket Szent Brigittának mondott: «Olyan vagyok, amikor nagy bűn által eltávolít magától a bűnös, olyan vagyok, mint az országából kiűzött király, akinek helyébe gonosz latrok választatnak.»

Ha napjainkban még a keresztény katolikus családokban is hiányzik az egység, hiányzik a szeretet és így meglazulnak a családi kötelékek, annak az oka éppen az, amiről Krisztus Urunk panaszkodik, hogy t. i. kiűzték Őt saját országából és helyébe gonosz latrok választattak.

Ha mi vissza akarjuk vinni az egységet, a szeretetet a katolikus családokba, akkor azt mondom: vigyük vissza családunkba Krisztust, vigyük vissza családunkba az Eucharisztiát és akkor visszaáll családunkban az egység, visszaáll belső szeretete. Ha Krisztust visszavisszük családunkba, visszavisszük a jámborságot; a jámborsággal a családokba száll az Isten törvényei iránt való engedelmesség, visszaszáll az igazi egység tudata és gondolata, visszaszáll a szíveket-lelkeket összekapcsoló szeretet.

Ezekkel a gondolatokkal köszöntöm mai összejövetelünk minden tagját és díszgyűlésünket megnyitom.

P. Hemm János S. J.-nek, a Manréza rektorának előadása.

Eminenciás Bíboros Hercegprímás Úr!
Nagyméltóságú Püspök Urak!
Mélyen Tisztelt Díszközgyűlés!

Taine, a francia történetíró és esztetikus, laikus, sőt nem egyszer hamis szemmel nézi az Egyház intézményeit. De még így is rájött az Eucharistia szerepére az Egyház életében, amikor írja: «Le secret du dévoument catholique c'est Jesus-Christ connu, aimé et servi dans l'Eucharistie.» A katolikus önfeláldozás titka: az Oltárszentségben lakozó Jézus Krisztus ismerete, szeretete és szolgálata. Ami nagy és szép történt az Egyházban évszázadokon keresztül, annak forrása az Eucharistia. Krisztus velünk maradt nemcsak Egyházának vezetőiben, hanem saját személyében is. Ma is körüljár jót cselekedvén. Ahány új templom épül Európa külvárosaiban, Afrika elhagyott falucskáiban vagy Kína emberrengetegében, annyi új helyen jelenik meg a bűnösök barátja, az igazak élőképe és mindnyájunknak vigasztalása, erőssége. Ami lelki hódítás és előretörtetés az Egyházban, ami hősieség és áldozatosság, annak magyarázatát végeredményben mindig az Eucharistiában kell keresnünk. Hogy első pünkösd után állandóan növekedett az «üdvözülendők száma,» belsőleg összefügg azzal, hogy a hívők «házankint végezték a kenyérszegést, s vigadozással és a szív egyszerüségével vették magukhoz az eledelt.» A pogányságból megtért új keresztények millió számra életüket, vérüket áldozták inkább Krisztusért, semhogy áldoztak volna a pogány bálványoknak, mert hittel erősítették lelküket a hősöket nevelő kenyérrel. Azért vitték haza a Szentséget az egyházüldözések idején, hogy, ha hitükért elfognák és börtönbe vetnék őket, még egyszer megittasuljanak Krisztus vérétől és «tanquam leones, ignem spirantes, diabolo terribiles» vegyék föl a gigantikus küzdelmet minden rosszak vezérével, a sátánnal. Az Egyház diadalmaskodott ármánykodó farizeusok és vérengző császárok felett, mert hol ösztönszerűen, hol meg világosabban megérezte, hogy az Eucharistia által állandósul Krisztusnak jövendölése: «Cum exaltatus fuero, omnia traham ad meipsum.» (Ján. XII. 12.) «Ha fölemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.» A XVI. sz. nagy hitehagyása ellen is a nagy ellenszer az Eucharistia. Az úgynevezett ellenreformáció annál jobban történt előre, minél jobban tért hódít az Egyház ősrégi hagyománya szerinti eucharistikusabb élet. A szellemi és társadalmi forradalmak századai jól ítélték meg, honnan fenyegeti őket a legnagyobb veszedelem, amikor Jézus Szive kultuszának támadásán keresztül az Eucharistia igazibb és mélyebb tiszteletének terjedését iparkodtak lehetetlenné tenni. Az Egyház ezzel szemben a természetfölötti hitében megingott emberiséget szorosabban az Eucharistia köré sorakoztatta. A gyakoribb áldozások, a rendszeresített szentségimádások, majd a liturgikusabb, azaz eucharistikusabb mozgalmak nem ekkor hódítanak meg mind nagyobb és szélesebb tereket? Az Egyházban manapság tapasztalható fellendülés sem független az eucharistikusabb élettől, melyet papoknál és világiaknál örvendetesen tapasztalunk. Tanító és betegápoló szerzeteseink, önfeláldozóan hódító hithirdetőink, elhagyott tanyáink vagy pogányságba visszasülyedt külvárosaink apostolai nem véletlenül nőnek ki mintegy a földből ugyanakkor, mikor nemzetközi eucharistikus kongresszusok, a papi eucharistikus csoportosulások, örökimádási és oltáregyesületi megmozdulások, milliókra menő gyakori áldozások és a miseáldozatra tóduló tömegek befogadására szükséges templom- és szükséges kápolna-építkezések korát éljük. Mindezt csak az tulajdoníthatja a véletlennek, aki az isteni gondviselés útjait számításon kívül hagyja. Az Eucharistia a gócpont, a nagy erőforrás, a lüktető erő ... A legméltóságosabb Oltáriszentség nemcsak istentiszteletünk központja és koronája, hanem erkölcsi, tökéletes életünknek is alapja. Érthető ez. Hisz míg a többi szentség

csak kegyelmet közöl, addig az Eucharistia magát a kegyelmek szerzőjét egyesíti velünk a legbensőségesebben.

Az Eucharistia a szeretet csodája. Extasim passus est, belénk szeretett Krisztus, mikor nemcsak testet öltött, hogy test legyen a mi testünkből és vér a mi vérünkből, nemcsak életét-vérét áldozta értünk a keresztfán, hanem a legméltóságosabb Oltáriszentségben a világ végéig állandósította a Megtestesülést épp úgy mint a Megváltást. Az Eucharistiában Krisztus Urunk folytatja, sőt kiterjeszti üdvözítői életét. A Megtestesülés nagy kegyelme, hogy «Emmanuel», Isten velünk, Isten a miénk, test a mi testünkből, vér a mi vérünkből. Az Eucharistiában is «Emmanuel», «Isten velünk,» de nem egy helyen, Názáretben vagy Betlehemben, hanem sokezer templomunkban, a legszegényebb tabernaculumban is... nem egyszer az életben vagy évben láthatom vagy hallhatom, hanem ahányszor betérek a templomba, fogad, tárgyal velem, vigasztal, erősít, ... sőt nemcsak jelenlétébe enged, hanem a legbensőségesebben óhajt velem egyesülni. Nem képzelhető szorosabb egyesülés, mint amely az étel és az étkező között létrejön, hisz az étel átmegy, átalakul az étkezőbe. Krisztus pedig világosan mondja: én vagyok az élő kenyér, mely a mennyből szállt alá ... a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért. A szent áldozásnál átalakulási folyamat megy végbe, de nem az étel alakul itt át az étkező részévé, hanem az áldozó alakul át Krisztusba, hogy már ne az ember éljen benne tovább, hanem Krisztus éljen őbenne. A krisztusi ember hol alakul ki, ha nem az eucharistikus élet által?

Az Eucharistiában folytatódik az emberiség megváltása azáltal, hogy a keresztáldozat állandósul a szentmisében. Amit Krisztus a keresztfán megérdemelt, azt a szentmisében kiosztja. A keresztfán mintegy bankba tette a nagy tőkét bűneink adósságának törlesztésére, és a szükséges kegyelmek kiutalására: a szentmisében kikapjuk a ránk eső részt. Amint a nap 24 óra alatt egész földünket mintegy bejárja, mindenütt életet keltve, termékenységet okozva, úgy a szentmise által az Eucharistiából termékenyítő melegség árad szét lelkünkre és az egész Egyházra. Ez az az áldozat, melyről Malachiás próféta által mondja az Úr «Napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek közt, és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek.» (Malach. I. 11.) Kenyérből, borból egyetlen mindenható szóra Krisztus teste-vére lesz... ugyan az a test és vér, mely a Kálvárián értem feláldoztatott ... a «Hoc est corpus meum» a titokzatos kard, amely a keresztáldozatot megújítja, megszünteti a kenyeret-bort, helyette a színek alá rejti Krisztus testét-vérét. Amint a szívből a vér az egész testbe kiárad, úgy Krisztus misztikus testén is állandóan végig lüktet a szentmisében értünk ontott vér. A mi papjaink elsősorban áldozó, vagyis áldozatot bemutató papok, a mi templomunknak központja a tabernaculum, a mi istentiszteletünk lényege a szentmise. Az Úr Jézus születését karácsonykor 3 szentmisével, feltámadását húsvétkor szintén elsősorban szentmisével üljük és csak másodsorban feltámadási körmenettel, mely szintén eucharistikus körmenet. Vasárnapunk lényege nem a szentbeszéd, hanem a szentmise. Szentjeink ünnepén is a szentmise a nagy ünneplés. Még Veni Sanctenkat és Te Deumunkat is, ha egyháziasan járunk el, szentmisével kapcsoljuk egybe. A szentmise a mi nagy kérésünk, a mi nagy hálaadásunk, a mi nagy engesztelésünk, a szentmise elmaradása és az Eucharistia elrejtése a mi nagy gyászunk (nagypéntek). A nagyszombati gyászból mikor ocsudik fel az Egyház? Mikor miséhez fog a pap. Ekkor félreteszi a violaszínt, felzendül a Gloria és az Alleluja. Mindez miért? Hisz Krisztus köztünk, az egyházi évben nekünk újra születik, minket oktat, velünk szenved, dicsőségében mutatja magát nekünk. Állandóan körüljár jót cselekedvén. Nincs, perc, amikor valahol a szentmisében újra föl ne áldozná magát értünk-nincs ország, a mi országainkban alig van falu, városainkban szinte mondanám alig van városrész, ahol terített asztallal és ölelő karral ne várna.

Igen, M. Taine, vous avez bien deviné: c'est le secret de tout. Jól mondtad laikus eszeddel is, az Eucharistia a titka mindennek az Egyházban. Viszont az Eucharistiában lakó Krisztus nem ismerése, szeretetének hiánya és szolgálatának elhanyagolása oka minden bajnak az Egyház történetében, éppúgy mint az egyesek életében. Ismét kérdem, a véletlen munkája-e, hogy az utóbbi egyházüldözések tömeges defectiói összeesnek a már ritkábbá vált áldozások korszakával? A véletlen munkája-e, hogy a XVI. sz. nagy hitehagyása egybeesik az Egyházban páratlanul ritka áldozások gyakorlatával? Nem kell-e mondanunk, hogy a nagy tömegek távol állván az Eucharistiától, már csak száraz ágak voltak az Egyház fáján? S jött a nagy vihar, letépte az Eucharistia elhanyagolásából már szárazzá vált gallyakat.

Az Eucharistiában Krisztus az út, az igazság és az élet. *Az élet*: Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők ... Aki eszi testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon: és én feltámasztom őt az utolsó napon. Viszont: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki eszik engem, az él énáltalam ... Aki e kenyeret eszi, örökké élni fog ... *Az igazság*: az Eucharistia megtanít bennünket Isten tökéletesebb ismeretére. Az Atyát senki más nem ismeri, mint a Fiú és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni. (Mt. XI. 27.) Az Eucharistiában nyilvánítja a Fiú az Atya hatalmát, amikor a pap szavára átváltoztatja a kenyeret Krisztus testévé. Csodálatos volt ez a hatalom már az utolsó vacsorán, még csodálatosabb, hogy emberrel ilyen hatalmat közöljön az Atya. Kemény beszéd ez, mondták Kafarnaumban. Kemény, de világos,

teszik hozzá a szentatyák. Nem értjük, hogyan lehetséges ez, de nagyon is értjük, mit jelent az Úr Jézus állítása. Amint a zsidók sem értették félre, nem is érthették átvitt értelemben, hisz olyan abszurd tanítást nem tételezhettek fel az Úrról, mintha nem lenne örök életünk, ha csak nem rágalmazzuk, nem bántalmazzuk az Emberfiát. Világos az Úr tanítása, mert ha csupán egyszerű jelt akart volna hagyni, azt mondta volna: *ez a jel.* Ha testét és a kenyeret együtt akarta volna, azt mondta volna: *itt a testem.* De nem azt mondja, hanem: «*Ez az én testem* . . .» hogyan lehetséges ez? Aki a vizet átváltoztathatta borrá, aki 5 kenyérrel 5000 embert táplálhatott úgy hogy 12 kosárral maradt kenyér, az előtt van-e lehetetlen? Ha valahol, úgy az Eucharistiában kell mondanom: hiszek az isteni mindenhatóságban.

Az isteni bölcseséget is kinyilvánítja az Eucharistia. Deliciae meae esse cum filiis hominum (Prov. VIII. 31.): gyönyörűségem az emberek fiaival lenni. Lehetne bölcsebben az Ige e vágyát teljesíteni, anélkül, hogy színről-színre lássuk őt, aki odafönt örök Boldogságunk lesz? Már most bírhatjuk, de nem facie ad faciem, sed sub velamine, quasi in speculo. Vele egyesülhetünk de nem a megdicsőültek módjára, eltakarja még a kenyér külső színe. A kegyelem által az isteni természet részesei, Isten gyermekei lettünk. De akkor nekünk isteni eledel jár ki! Lehetett az isteni eledelről bölcsebben gondoskodni, mint ahogy az az Eucharistiában történt? Nyugtalan szívünk, míg az Isten bírásában meg nem nyugszik. Megvalósítható szívünk vágya idelent jobban, mint a szentáldozásban?

Isten jóságát emberibb és érzékelhetőbb módon lehet-e elénk tárni, mint ahogy az Eucharistiában megnyilvánul? Mivel szerette övéit, mindvégig, sőt határ nélkül szerette őket. Jó az anya, azért anyatejével táplálja gyermekét, jó az atyja, azért arca verejtékével keresi számára a mindennapi kenyeret; atyánál, anyánál jobb hozzám Krisztusom, mikor nem arca verejtékével bizonyítja hozzám való szeretetét, hanem saját testét-vérét, istenségét, emberségét kínálja lelkem fenntartására, hogy legyen éltem bőségesebb éltem. E célból milyen isteni a leereszkedése! In cruce latebat sola Deitas, at hic latet et humanitas. A kereszten csak Istenségét rejti el, itt még emberségét is eltakarja a kenyér színe, csakhogy ne féljek tőle, hanem szeressem Őt, a Jóságot, az Irgalmat és a legcsodálatosabb leereszkedést. Földi életében beszélt-e az Úr valaha olyan meghatóan az isteni Hatalomról, Jóságról és Izgalomról, mint ahogyan állandóan teszi az Eucharistiában.

Nemcsak az Istenismeretnek legcsodálatosabb iskolája az Eucharistia, hanem egyszersmind az erényesség tanítómestere. Én vagyok *az út.* Itt csak a hit segít, az ész hamar eljut ahhoz a határhoz, amelyet át nem léphet. De ha egyszer megvan a hit, meglesz a remény is, hisz az Eucharistia nagy igérete: aki eszi, élni fog . . . örökké él . . . énbennem marad és én

őbenne . . . Az Eucharistia a szeretet szentsége, a szeretet, az egység iskolája. «Egy test vagyunk mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk.» (Cor. I. X. 17.) Messze vezetne, ha sorban vennők az erényeket, melyekre az Eucharistiában tanít az Úr. Elég lesz szent Ágostonnal mondanunk: «Cibus sum grandium: cresce manducans me . . .» Itt tanulhatunk alázatosságot, készséget az Atya akaratának teljesítésében, igénytelenséget, hosszútűrést önzetlenséget, önfeláldozó szeretetet. Lehetett volna Krisztusom kisebbé, mint az Eucharistiában? áldozhatott volna értem többet? Egye sülhetett volna velem bensőségesebben? Adhatna másképp szebb példát a szüntelen és soha meg nem fogyatkozó imádságra? Mire van szükségem, amire az Eucharistiában isteni példát nem vehetnénk.

A világ világossága!

Az Eucharistia tehát a nagy kincsünk, lelki előrehaladásunk erőforrása, minden katolikus hősiesség titka. Az üldözés elveheti az aranyat és ezüstöt, melyet az Istenfiának tiszteletére szentel az Egyház, de elveheti-e egyuttal az Eucharistia gazdagságát? Dehogy: kis kenyér, kevés bor elég a legfölségesebb áldozatra és a hívek lakomájára. Ime az Egyház valódi és elidegeníthetetlen gazdagsága . . . a szentség imádásánál nem szabad takarékoskodni sem arannyal, sem drágakövekkel, de azért ne feledjük, hogy e szentség valódi gazdagsága szerényen, láthatatlanul rejtve van az egyszerű külső színek alatt. És ez a vigasztaló, mert megszerezheti e kincset nemcsak gazdag, hanem szegény is, nemcsak állásban levő, hanem munkanélküli is, nemcsak felnőtt, hanem gyermek is. Családvédelmi és országmentő munkánkban a nagy erőforrás, a titkos rugó az Eucharistia legyen, másképp homokra építenénk. Jubilál nagygyűlésünk. Örömmel hasonlítjuk össze a mai állapotokat az első nagygyűlés állapotaival. Mennyivel több öntudat, mennyivel lelkesebb önfeláldozás, mennyivel tömegesebb megmozdulás! El nem tagadható haladásunk főmagyarázata: azóta mennyivel több a templomunk, a kápolna Budapesten, tanyáinkon — mennyivel többen járnak misére és áldoznak . . . Eucharistikusabbak lettünk, azért érezhetőbb, hogy Isten velünk, «Emmanuel». Igen «Emmanuel» — az eucha-

ristikus Krisztust vigyük katolikus családainkba és lesznek példás, önzetlen szülők, engedelmes és tiszta fiaink és leányaink, aranyos és angyali gyermekeink. *Úgy legyen.*

AZÉRT NEM VER MEG ISTEN.

Hogy számtól elvettem, ami az enyém,
tele falatomból hadd éljen a szegény.
Legyen része benne s ne hulljon a könnye,
— az a fájó könnye — hiába a földre.

Nem ver meg az Isten,
hogy mások vétkéért korbácsütésekre
— nekik, hogy ne fájjon —
oda tartám testem.

Nem ver meg, jól tudom érette az Isten,
hogy igazat mondtam, bárkinek szemébe,
s a végén mégis csak én jutottam oda,
éles pelengére.

De megverne Isten, tudom, úgy keményen,
ha kődobásokért, melyek reám hullnak,
vissza nem dobnék én
szelíden ... kenyérrel!

Csányi Medárd.

Októberhavi imaszándékunk:

A legméltóságosabb Oltáriszentség szerepe a családokban.

A nagygyűlést hirdető plakátokon ott volt az Úr Jézus képe a család mögött. Hiszen megrajzolni nem is lehetett volna szebben és kifejezőbben. Mi mégis inkább azt a képet óhajtjuk, amelyiken az Úr Jézus minden családtag szívének a trónján ül: Jézus a családtagokban és így az egész családban. Az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben adja önmagát és a lélek szeretete ülteti Őt az emberi szív trónjára. Az intronizált (trónraemelt) Krisztusban, isteni végtelensége miatt egyesülhet sok millió lélek, tehát még inkább a katolikus család. Egy irányítás: «Én vagyok az út», a Krisztus példája közös inspiráció az Úr Jézus szelleméből. Milyen boldogok is azok a katolikus családok, melyeknek minden tagja egészen a szentségi Úr Jézus uralma alatt él! Mennyi szeretet, béke, öröm, áldozat, erény — egyszóval a boldogság összetevői — teremnek az Eucharisztia fényözönében. S ez az eucharisztikus katolikus család nem utópia. Hála Istennek, szaporodnak az Úr Jézust naponta a szívükbe fogadó *egész* családok. Csak imádkozzunk azért, hogy minél többen, minél méltóbban, minél tökéletesebben az Úr Jézus uralma alatt valósuljon meg a katolikus család újjászületése.

Kedves Oltáregyleti tag, imaórádon tárd ki lelkedet a Oltáriszentség előtt és könyörögj ezért a katolikus családokbani eucharisztikus jövőért. Működj közre magad a kegyelemmel; szentáldozásaidban mindennap állítsd tökéletesen helyre lelkedben az Úr Jézus uralmát és légy oly tökéletesen hű a kegyelemhez, hogy miattad — a benned talált vigasztalás megsokszorosításának vágyától is ösztönözve — szívesen foglalja el az Úr Jézus — előre küldött kegyelmeivel — mindig több és több katolikus család összes tagjainak szívén a trónját.

* * *

Az Országos Központi Oltáregyesület 75 éves jubileuma alkalmából — már most jelezzük — nov. 3-án d. u. nyitja meg Őeminenciája a jubiláris kiállításunkat; ugyanaznap lesz az ünnepélyes Veni Sante ahhoz a háromnapos áitatossághoz, melyet nov. 4—5—6-án tartunk és amelynek szónokai és celebránsai a nagyméltóságú és főtisztelendő magyar püspöki kar tagjai lesznek. (Bővebbet erről a napilapok fognak hozni.)

* * *

Az Oltáregyesület tagjai októberben a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: okt. 4-én kettőt (Assziszi Szent Ferenc napja, első csütörtök), okt. 5-én (első péntek), okt. 15-én (Szent Terézia napja), a havi imádási óra napján egy tetszés szerint választott napon és a havi közös áitatosság (Központban II. vasárnap reggel 8 órakor elmélkedés, szentmise közös szentáldozással, d. u. ½6 órakor oltáregyleti szentbeszéd és ünnepélyes áldás) napján mindazon tagok, akik a közös szentáldozásos szentmisén és oltáregyleti szentbeszéden résztvesznek.

A megváltás ereklyéi.

1900 éves évfordulóját ünnepelte a keresztény világ a megváltás nagy művének, annak, hogy Isten egyszülött Fiát küldötte a földre, hogy kereszthalála által megváltsa az emberiséget. Már az első századok keresztényei is kiváló tiszteletet tanusítottak azon eszközökkel és emléktárgyakkal szemben, amelyek Jézus kínszenvedésének és halálának tanui voltak és amelyek a Megváltó földi életéhez közel állottak. Az egyház is helyeselte a híveknek az ereklyék iránt tanusított tiszteletét és sok kegyelemben részesítette a zarándokokat, akik a szent ereklyéket felkeresték és ott imádkoztak. Az imádság által megtisztul a szív, feléled a remény és fellángol a szeretet. Azért mondja Damaszkuszi szent János: «Az ereklyék üdvösségünk forrásai, melyek által Istentől sok jótétemény árad ránk.» Akik pedig az ereklyék tiszteletét oktalanságnak tartják, azokra ráillenek Szent Pál apostol szavai: «A kereszt igéje az elkárhozóknak balgaság, azoknak pedig, akik üdvözülnek, vagyis nekünk, isteni erő. (I. Kor. 1, 18.)

Az ereklyék valódisága történeti tény és nem hitcikkely (dogma). Az egyház a valódi ereklyéket tiszteletre méltóknak mondja; de hogy melyik valódi és melyik nem, arról csalatkozhatatlan tanítói tekintélyével nem mond ítéletet. Amely ereklyék valódiságát történeti tény nem igazolja, azoknál bizonyosságul szolgál a hagyomány. A hagyomány bizonyító erejét pedig ritkán sikerül üres, semmitmondó kifogásokkal meggyöngíteni.

Itália az ó- és középkor századaiban összekötő kapocs volt nyugat és kelet között, mintegy nagy kikötője lett a keletről nyugatra irányuló keresztény népvándorlásnak. A szentföld és a keleti egyház területe sok véres üldözésnek és háborúnak volt a színhelye. A háborúk idején a keresztények elmenekültek lakóhelyükről és Itáliában kerestek menedéket, magukkal hozván az ott őrzött ereklyéket is, nehogy ezek a hitetlenek kezébe kerülvén, megsemmisüljenek. Ezért elfogadható, hogy az ereklyéknek nagyrésze tényleg valódi, mert a legrégibb idők óta tiszteletben tartották azokat és megőrzésükre díszes templomokat építettek és drága ereklyetartókat készítettek. Az elmult szent év alatt a zarándokok százezrei keresték fel az örök várost, a keresztény világ fővárosát és felkeresték a megváltás ereklyéit, melyek nagy számban vannak összegyűjtve Rómában és Olaszország több városában.

Most lélekben végigvezetem a kedves olvasót azon szent helyeken, ahol a megváltás ereklyéit a kegyelet 19 évszázadon át megőrizte a késő utókor számára.

Róma.

A jeruzsálemi Szent Keresztről nevezett bazilika.

A jeruzsálemi Szent Keresztről nevezett bazilika azon épületekhez tartozik, mely az ókori keresztény császárváros idejébe vezeti vissza eredetét. A templom több restaurálláson ment át s ezért az eredeti építkezési stílusnak ma már alig láthatók nyomai. A templom mellett állott egykor Konstantin császár anyjának, Szent Ilonának palotája, ezt igazolják az itt talált feliratok. A bazilikában már a középkor kezdete óta több kiváló ereklyét őriztek, amelyek közül legnevezetesebb a szent kereszt ereklyéje. A középkorban szokás volt, hogy a pápa a papsággal és a néppel minden év nagypéntekjén körmenetben a templomba jött és ájtatosságot tartott a szent kereszt ereklyéje előtt. Ez a szokás később az avignoni fogság idejében megszünt. Az eredeti bazilikát Nagy Konstantin császár építtette és a szent keresztfának egy darabját arannyal és drágakövekkel díszített szekrénykében itt elhelyeztette. A legrégibb följegyzések egybehangzóan igazolják, hogy Szent Ilona a 325. évben Jeruzsálemben megtalálta Jézus keresztjét. A feltalálás helyén hatalmas templom épült és a szent kereszt egy darabja ott lett elhelyezve, míg egy másik darab Rómába került. Sokáig egy földalatti oratóriumban őrizték a szent ereklyét és az alapzat, ahol az oratórium áll, a Golgota hegyének földjéből lett összehordva. Ez a földalatti helyiség később a Szent Ilona kápolnája nevet kapta. Jézus keresztjének szilánkjait a világ sok templomában őrzik, de a ma meglévő szilánkok és maradványok összevéve alig teszik ki az egész kereszt egyhatod részét.

A XV. században végzett átalakítási munkálatok alkalmával a templom boltívezetének lebontásakor Jézus keresztjének táblácskáját is megtalálták. A tábla cédrusfából készült és rajta bemélyített betűkkel jobbról-balra írva latin, görög és héber nyelven olvashatók a szavak: Názáreti Jézus a zsidók Királya.

Szent Ilona a szögeket is megtalálta, melyekkel Jézus testét a keresztre szegezték. A régi hagyomány azt tartja, hogy az egyik szöget N. Konstantin császár koronájába illesztették. Jézus keresztrefeszítésénél négy szöget alkalmaztak, ezt igazolják a legrégibb képek is. A négy szög közül egyet itt őriznek, a többiek sorsa ismeretlen.

Jézus töviskoronáját eleinte Konstantinápolyban őrizték. Később, a XIII. században zálog gyanánt a Velencei Köztársaság birtokába került a töviskorona és itt volt mindaddig, míg Szent Lajos francia király azt ki nem váltotta és palotájának házikápolnájában el nem helyezte. Ma a töviskoronának egyes részeit a párizsi Notre Dame székesegyházban őrzik, többi darabjai más templomokban vannak.

A Szent Kereszt-templomban két tövist őriznek a töviskoronából. Itt van továbbá az ostorozási oszlop, melyhez Jézust Pilátus házában hozzákötözték. Végül Szent Tamás apostol ujjának maradványa, mellyel a feltámadott Üdvözítő oldalsebét megérintette. *Romoda Ödön dr.*

(Folytatása következik.)

OKTÓBER

Nekünk katolikusoknak külön naptárunk van. Mi nemcsak az egyházi év hármas ünnepkörében élünk, de nálunk minden hónapnak, sőt minden napnak megvan a jelentősége, amelyhez hozzáfűzhetjük gondolatainkat, imáinkat, elmélkedéseinket. Május hónapban mi nemcsak a föld megújulásának örülünk, hanem boldoggá tesz az is, hogy a természet ezer és millió virágát letehetjük a Mária-oltárokra, szeretjük azt hinni, hogy csakis azért van májusnak annyi virága, hogy két kézzel szórhassuk a legszebb Szűzvirág lábaihoz. Június a rózsanyílás hónapja nekünk a legszentebb Szív tűzpiros rózsáit adja. Július és augusztusban, amikor országszerte peng a kasza, dohognak a cséplőgépek, amikor az ujságok termésről, búzaárakról, exportról harsognak, akkor mi katolikusok egy szál kalászt veszünk a kezünkbe és odaálmodjuk a Tabernákulumok aranyos ajtajára emlékeztetőül, hogy onnan fakad és onnan táplálkozik az élet. És így tovább. Nincs az a hónap, nincs az a nap, amely ne tudna valamit mondani a hívő ember számára.

Hát vajjon október, a hervadó könnyes hónap miért oly kedves ne-

künk ? Talán mert a kert utolsó krizantémjaiból füzért fonhatunk Rózsafüzér királynéjának imádságos kezeire ? Nemcsak azért, hanem főképen, mert ennek a hónapnak három napján esztendők óta tízezer és százezer szív dobban össze szerte a nagy világban az Eucharisztia dicsőítésének édes érzésében. Kétszeresen fontos ez nekünk oltáregyesületieknek, akik az engesztelés szellemében tömörültünk társulatba, azzal a szent elhatározással, hogy az Eucharisztiára, mint a világ központjára hívjuk fel a figyelmet és iparkodunk a közönyös hithideg embereket ennek a sugárzó Napnak tüzébe, fényébe vonni.

Három napig Róla fogunk hallani, Róla fogunk beszélni, Vele fogunk élni. Három napig elfelejtjük, hogy száraz és fekete kenyér is van, amelyért annyit szenvedünk, sírunk, harcolunk, elfelejtjük, hogy a kereszt nehéz és hideg a sír, csak az Élet, a diadalmas, soha el nem muló örök Élet vigaszát fogjuk átélni.

Erre a három napra készüljünk oltáregyesületiek ! Az imádság mindenható erejével ostromoljuk a Szentlélek Istent, hogy készítse elő és egyengesse az Úr útját a lelkekben, hogy a szent Szív szeretetének tüze minden szívben lángot gyújtson, világosságot, fényt, békét varázsoljon.

Király Ödönné.

A templomszentelés.

Fölépült a templom. Az állványokat, gerendákat szétszedték, elvitték. Most már nem akadályoz semmi sem, hogy lásam, élvezzem annak fönséges szépségét, nagyszerű, hatalmas arányait, pompáját.

Eljött a püspök, a legfőbb pásztor. Elhozta az ereklyéket és fölszereli a templomot. Megnyitja kapuit, felgyujtja az áldozat örömtüzét, az örökmécses lángját, a kegyelem melegét s a szentáldozatban betér Krisztus is az új templomba.

Vagy ha sérelem, gyalázat érte a templomot, a böjt, a vezeklés, imádság, gyónás, megtérés kiengesztelte, megtisztította azt s most újra ég a szeretet tüze benne s átragyog a megtisztult, pompázó ablakszemeken Isten ragyogó napja.

A mi lelkünk templomának *püspöke* (királya) : Krisztus. Ő hozza meg a kegyelmet a gyónás által. Mi vagyunk lelkünk *papja*, mi mutatjuk be hódoló, engesztelő, imádó áldozatunkat lelkünk mélyén Istennek.

Lelkünk templomában mi éneklünk, mi imádkozunk, mi áldozunk s mi tartunk szentségimádást : adorációt. Mi vagyunk őrei e templomnak. Most már okosabb leszek és vigyázni fogok e templomra, hogy se én, se más kárt ne tegyen benne, hanem templom legyen ez, Istenhez méltó, szent.

Legyen mindig ünnep e templomban. Szálljon az erények tömjénillata fel az ég felé. Lobogjon a szeretet cselekedeteinek égő gyertyája. Bezárom ablakom, hogy a világ vihara el ne oltsa lángjukat. Őrködöm ajtómnál, hogy a zaj, lárma, idegen, állat vagy a gonosz be ne térhessen pihenőt, szállást keresve hozzám. Jöjjenek a mécsesttartó okos szűzek ! Az okosság, igazságosság, mértékletesség, lelkierősség oszlopai emeljék fel az isteni hódolat arany kupoláit. Legyen meg benne a szépség és a fönség. A szószéken szóljon hozzám a tanulékonyság által Isten szava. A gyóntatószék — helyes önismeret, lelkiismeretvizsgálat is helyet kapjon benne. Az orgonán pedig játszszék szívem az érzelmek, a harmóniának színes skáláin s mindig érdekes, szép, örvendetes vagy lélekbemarkoló legyen az imádságom és vezeklésem. Legyek ismerőse és barátja a szenteknek, kiknek képeit lelkem templomában őrzöm és tisztelem. Járjon az óra is pontosan, éberen, mely az elmúlásra, az idő jó fölhasználására int. Szóljon a harang is — ez az én példás, jó magaviseletem, mely vonz, hív Krisztus útjára másokat is.

És Szűzanyám vigyáz majd arra, hogy tiszteletben tartsam a templomot, magára ne hagyjam gondatlanul. A kereszt meg ragyogjon. Legyek büszke a keresztre, melyet a szent keresztségben kaptam, hordozom becsülettel. S ha ez majd azt jelenti, hogy Jézusért szenvedni kell, szenvedek Jézussal. Az élet nehézsége, nélkülözés, mellőzés, megalázás, üldözés, igazaságtalanság? Azt is elviselem Érte ! Harcosa akarok lenni Isten templomának, mely bennem él s másokban is ragyog, hogy valóban Isten országa legyen a lelkek világa. Krisztus uralkodjék rajta, Ő, a vezér vezessen az élet küzdelmében, de Ő vezesse lelkünket a biztos győzelemre is, föl Istenhez — az örökkévalóságba.

Dr. Valkony Ferenc.

«A közmondás szerint az, aki énekel, kétszeresen imádkozik. Az ilyen ima pedig rendkivül nagy hatással van a Mindenhatóra.

* * *

Az ének voltaképpen anyagtalan valami : rezgés, az emberi léleknek a Szentlélektől telitett hangja.

* * *

Az ének a legtökéletesebb, legtisztaletteljesebb, a legdicsőítőbb hódolat kifejezése Isten iránt. Minden más kifejezés hiányos. Egyedül a dicsőítő ének által nyujtja az ember Istennek mindazt, amivel bir, mindazt, amivel tartozik s Don Guéranger-vel megállapíthatjuk, hogy szomorú a keresztény ajkak ama némasága, amelynek nincs szüksége énekre, melybe imáját foglalná és annak eme magasztos, művészi alakját adná.»

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Jubileumunk. Az Oltáregyesület életében minden a nov. 6-iki, 75-ik éves jubileumunk előkészítése érdekében történik. Az Örökimádás júl. —aug.—szept. száma helyett kiadott *Emlékfüzet* már megjelent és ötezer példányával iparkodtunk minél szélesebb rétegek előtt ismertté tenni az oltáregyesületi gondolatot. Az emlékfüzet — hála a jóságos Istennek — igen kedvező fogadtatásra talált s talán szép gyümölcsei lesznek az eucharisztikus élet fáján.

*

Szept. 24-iki eucharisztikus díszgyűlésünk ugyanazt a célt szolgálta: mintegy felkiáltójel volt a nagy jubileum ünnepségei előtt, mely felhívta a katolikus társadalom figyelmét az Oltáregyesület nemes hivatására. Őeminenciája volt kegyes díszgyűlésünkön elnökölni. Az Eucharisztiát a katolikus családok újjáéledésének legfőbb forrásául jelölte meg. Utána *P. Hemm János*, a Manzéra nagytudású rektora tartott gyönyörű előadást a legméltóságosabb Oltáriszentség szerepéről, melyet teljes egészében hoz lapunk mostani száma. *Kriston Endre* felszentelt püspök az egri egyházmegyei oltáregyesületek igazgatója, páratlanul ügyes érveléssel bizonyította a legfölségesebb Oltáriszentségben az Úr Jézus valóságos jelenlétét. (Lapunk novemberi száma fogja hozni.) Díszgyűlésünkön igen nagy számmal vett részt a tisztelendő papság, melynek soraiban ott láttuk gróf *Zichy Gyula* kalocsai érseket, *dr. Hász István* tábori püspököt *Grősz József* győri segédpüspököt. Az Actio Catolica képviseletében Zichy János gróf, v. b. t. t., az Actio Catolica országos világi elnöke jelent meg és nagyon sok hívő foglalt el minden helyet a templomban.

*

Központunkban az egész nyáron is folyt a munka. Máskor szünet van a nyári hónapokban, az idén azonban bejártak a buzgó hölgyek és kitartással varrtak, horgoltak, hímeztek, hogy minden elkészüljön a jubileumi kiállításig.

*

Az áldozatkészség újabb adományokban is megnyilvánult. A már közölteken kívül újabban egy özvegy egy monstranciára 150 P-t adományozott. A felirata lesz: «Szentségi Jézus, engedd, hogy egy kicsi részem legyen mindazon imákban, melyeket Előtted mondanak el. Az Oltáregyesület 75. éves jubileumára 1934 nov. 6-án. *S. G.-né.* Mindent Érted, Jézusom.» *Eszterházy Ilona grófnő* 300 P-t adományozott három kehelyre. *Keil Jánosné* úrnő 100 P-t egy «szükségszerinti» szent edényre. A jóságos Jézus fizessen meg kegyes jótevőinknek.

*

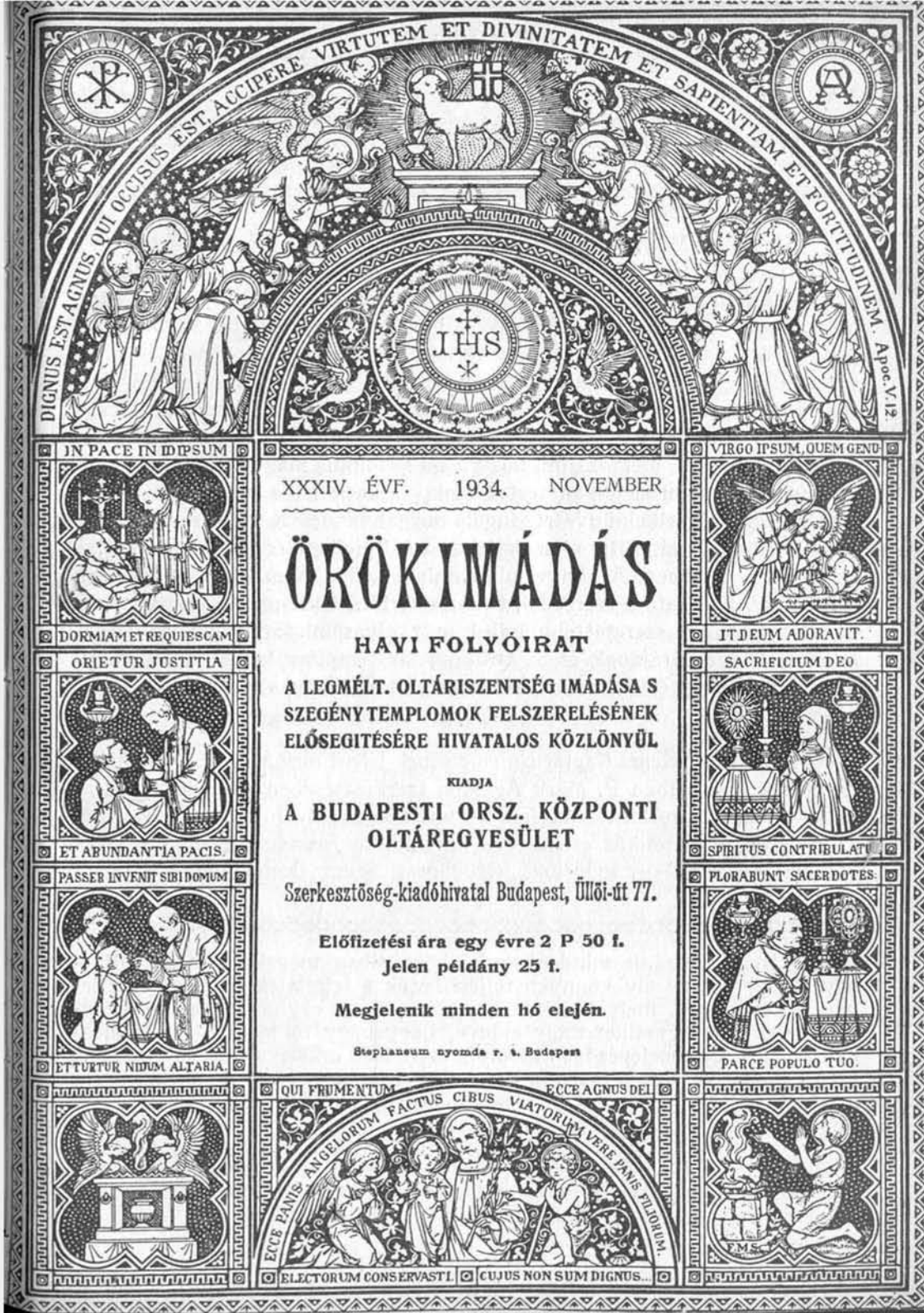
A jubileumot nov. 3., 4., 5., 6-án fogjuk megünnepelni. Programmját az Örökimádás novemberi száma fogja hozni, amelyet — éppen ezért — már nov. 1-je előtt postára fogunk tenni.

*

A buenos-airesi eucharisztikus világkongresszuson oltáregyesületünk tagjai közül *Eszterházy Helén* grófnő vesz részt. A tőle nyerendő információinkat az Örökimádás decemberi számában fogjuk közölni m. t. olvasóinkkal.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. NOVEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

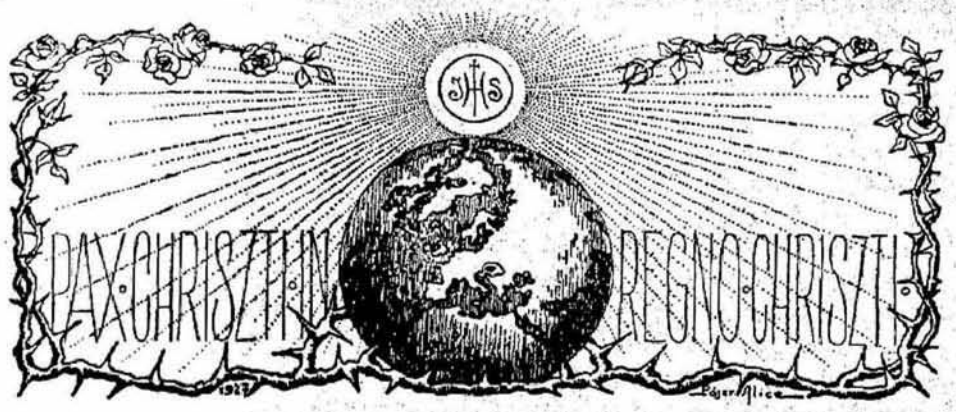
TARTALOM: *Kriston Endre püspök:* A hetvenötéves örökmécs. — *Király Ödönné:* Honvágy. — *Nagelreiter Alajos dr.:* A legméltóságosabb Oltáriszentség imádói. — *Központi:* Novemberhavi imaszándékunk. — *Romoda Ödön dr.:* A megváltás ereklyéi. — *Német István:* Jubileumi levél. — Oltáregyesületi élet.

Katolikus Magyar Hithirdetők címen igen értékes és érdekes könyv jelent meg Miklósi László tollából. «A honalapítástól napjainkig» összegyűjtötte mindazon hithirdetők adatait, akik a magyarok közül az Isten országának terjesztésén fáradoztak. Miklósi az első, aki hazánkban erre gondolt és az úttörő munkát nagy fáradsággal és dicséretre méltóan elvégezte. Eddig ismeretlen, kiváló magyar misszionáriusok tűnnek föl előttünk ismételten e könyv lapjain, s így a Szentséges Atya misszióstevékenységet és apostolkodást sürgető buzgólkodása idején vigasztalódva olvashatjuk e könyvet, mert látjuk, hogy a mi katolikus magyar őseinktől napjainkig mindig voltak olyan testvéreink, akiknek lelkesedése — Krisztus dicsőségéért és a lelkek üdvéért lángoló buzgalma messze földekre is elment, hogy a «pogányvilág sötét éjtszakájában a hit picike mécseseit» meggyújtsa az emberek lelkében. A könyv mindenkinek való! Nem kerül sokba: ára 2 P 50 fill. Kapható a szerzőnél, Budapest, IX., Üllői-út 77., vagy a Kordánál. Szívesen és szeretettel ajánljuk m. t. olvasóink figyelmébe az «Örökimádás» kedvelt írójának és az Örökimádás templom káplánjának könyvét, amely mindvégig érdekes, kellemes és tanulságos olvasmány.

* * *

Rózsafüzér Képes Naptár címen elsőnek jelent meg a Szent Domonkos-rendjének kiadásában P. Márk Ágoston szerkesztésében az ismert változatos tartalmú, minden szükséges és hasznos tudnivalót magába foglaló, az év érdekes katolikus eseményeit tartalmazó rózsafüzéres naptár. Ára csak 60 fill. Szívesen ajánljuk. (Budapest, Szent Domonkos-u. 3. alatt kapható.)

Bárcsak hazánk minden egyházközségében megalakulna az Oltáregyesület! Hiszen oly könnyen teljesíthetők a feltételek és megmérhetlenek a kegyelmek, melyek általa egyesekre és az egyházközségekre özönlenek. Az Oltáregyesület nagy előnye, hogy nagy tömegeket képes megmozgatni, hogy a belépés igen könnyű, mert csak a központi irodába Bpest, IX., Üllői-út 77. kell a belépő nevét és havi imádási órája idejét (nap-óra) bejelenteni. (Ahol már van Oltáregyesület a plébánián a tag azzal is eleget tesz imádási kötelezettségének, ha a közös ájtatosságon részt vesz.) Az oltáregyesületi kötelezettségeket teljesíteni igen könnyű. Ma már alig van jó katolikus, aki ne volna legalább havi áldozó és ne adna valami alamizsnát, még a legszegényebb is, hogy benső lelki érzelmeit, áldozatkészségét kifejezésre juttassa.

A hetvenötéves örökmécs.

Irta: *Kriston Endre*, felszentelt püspök.

Ha egy öröklámpa 75 esztendő óta ég már az Úr oltára előtt, ezreknek és ezreknek híván fel figyelmét, imádatát Arra, aki az oltárszekrény ajtaja mögött irántunk való szeretetből lakozik, akkor az az örökmécs méltán rászolgált a jó emberek becsülésére, akik az ilyen értékeket méltányolni tudják.

Oltáregyletünk ez az öröklámpa, amely valóban 75 év óta a hitnek, áhítatnak, szeretetnek és hálának soha ki nem alvó mécsvilágánál virraszt az Oltáriszentség szent kenyere előtt, méltó megbecsülést igyekezvén biztosítani a mulandó világ e legdrágább kincsének, feléje vonzván és tömörítvén a hozzá hű és hálás szívek buzgó imádatát.

Mennyi hő imádságot, mennyi önfeláldozó buzgalmat jelent ez a 75 esztendő! Ki tudná számba venni azt a millió meg millió hő fohászt, amelyekkel az Oltáregylet tagjai szerte az országban a szentségi Jézust mások közömbösségéért 75 év óta kárpótolni megengesztelni igyekeztek? Ki vehetné számba azokat a fillérekből nagy összegekké gyarapodott áldozatokat, amelyekkel az Oltáregylet templomainak szegénységét pótolni s az Úr Jézus köztünk lakását hozzá méltóbbá tenni iparkodott?

És e lankadatlan törekvésében mi más ösztökélte az Oltáregyletet, mint rendületlenül szilárd hite abban, hogy a felszentelt pap szavával átváltoztatott kenyér és bor valóban az Úr Jézus teste és vére?

Ez a boldogító, ez a fenséges hit az utolsó vacsora terméből indult ki és terjedt világgá; és a IX. századig nem akadt senki, aki az Oltáriszentség katolikus tanát tagadni merészelte volna. Skót Erigena János nevéhez fűződik az a szomorú nevezetesség, hogy ő tagadta meg először nyiltan az Úr Jézus jelenlétét az Oltáriszentségben. Az ő nyomában tévútra jutott Berengár később visszavonta tévtanát és a legszigorúbb bűnbánattal vezekelve halt meg 1088-ban. A későbbi évszázadok során Wicleff, Luther, Kálvin, Zwingli, Melanchton, ... mind tagadják szent egyházunknak,

az Oltáriszentségről szóló, mindenkor változatlan tanát. De hogy mennyire biztatniok kellett magukat a tagadás bátorságára, annak jellemzéséül legyen elég Luther Mártonnak a strassburgiakhoz intézett leveléből csak ennyit idézni: «úgy látom, meg vagyok fogva, nincs út a menekvésre, mert az evangéliumi szöveg nagyon is világos, amelyet nem lehet egykönnyen elcsűrni-csavarni.» Igen! Az evangélium vonatkozó szövegrészei annyira világosak, hogy valóban nem csekélyfokú merészség volt szükséges e nagyon világos értelmű szövegeknek más értelemre elmagyarázásához. Innen van, hogy akikből aztán ez a merészség nem hiányzott, ahányan vannak, annyiféle ingó-bingó eredményre jutottak el, annak bizonyságául, hogy Isten e fenséges titkának a teljes megértésére a véges emberi ész egymagában, a hit világossága nélkül, mennyire elégtelen eszköz! Az igazság komoly kutatóját nem is a merész tagadók sokfelé ágazó okoskodása érdekli, hanem az, hogy mit mondott a legilletékesebb, az alapító, az Úr Jézus Krisztus?

Ő pedig a kenyérszaporítás csodája után Kafarnaumban ezzel a nagy ígérettel kötötte le magát: «*A kenyér, amelyet adandó vagyok, az én testem a világ életéért.*» Erre a nagyjelentőségű, felette meglepő ígéretre ne csodáljuk, hogy a Szentírás szerint «*vetekedének a zsidók egymás közt, mondván: Miképen adhatja ez nekünk az ő testét eledelül?*» És ha az Úr Jézus nem valóban az ő tulajdon testét szándékozott volna eledelül adni, akkor e megzavarodás tapasztalatán elháríthatatlan kötelessége lett volna erről felvilágosítani hallgatói seregét: No, ne úgy értsétek, hogy a testemet adom eledelül, hanem a testemnek, véremnek a jeléül, jelképéül adom a kenyeret és a bort. De az Úr Jézus *nem ezt* mondotta ám, hanem ellenkezőleg bizonykodva erősítette: «*Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek, — mert az én testem bizonnyal étel és az én vérem bizonnyal ital.*» A Szentírás rá a tanu, hogy *ezt* mondotta. Akik pedig ezt hallották, azok szó szerint úgy értették, amint hangzik; mert különben mért hangoztatták volna zúgolódva, hogy «*Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja ezt?*» és miért maradoztak volna el tőle mind többen és többen?

Ennek a nagy ígéretének a valósítására egész különleges előkészületeket tett az Úr Jézus. Amikor a kovásztalanok ünnepe elközelgett, apostolai közül Pétert és Jánost előre küldte, hogy az előre megjelölt tágas teremben készítsék elő a húsvéti bárány ünnepi lakomáját. Mikor meg együtt voltak, a célhoz érkezett megnyugvásával sóhajtott fel: «*Vágyva vágytam veletek e húsvétot megenni!*» Miért vágyott erre olyan nagyon, ha nem azért, hogy ez alkalommal végre valóra válthatja az előképet, amikor beteljesíti az ő «keménybeszédű» ígéretét. Aztán keleti szokás szerint, alázatossága gyakorlatául, megmosta tanítványainak lábait, megjövendölte

elárultatását, s amikor a húsvéti bárányt elköltötték, elérkezett nagy ígéretének megvalósításához: «*Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem.*» És mindjárt hozzáfűzte az állandósítás parancsát: «*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*»

Ne feledjük, hogy halála előestéjén tette ezt a Mester, amikor meghatottan búcsúzott szeretett tanítványaitól. Emléket akart adni az életben maradóknak, mielőtt a halálba megy; kedves tanítványainak, akik három éven át mindig együtt voltak vele, valamint mindazoknak is, akik őt bárhol a földön és bármikor az évszázadok során szeretni fogják. Emléket, amely természetesen csak hozzá méltó lehet. Nem egy darabka kenyér, nem egy ital bor, nem is egy hajfürt, arckép, vagy kézírás, amilyen fogyatékos emléket mi gyarló emberek adni tudunk egymásnak, — hanem hozzá egyedül méltó emléket, — önmagát, mondván: «*ez az én testem.*»

Véges emberi eszünk a kétszer kettő bizonyosságával nem foghatja fel az Oltáriszentség fenséges titkát. De vajjon megérthetünk-e sok más csodát? Pl. hogy «egy szűz méhében fogan és fiat szül». Vagy, hogy az Úr Jézus 5 kenyérrel és 2 hallal 5000 éhezőt kielégít; egy-egy szavával betegeket gyógyít, halottakat életre kelt, s ő maga halottaiból dicsőségesen feltámad. Ki *értheti* meg ezeket a nagyszerű csodákat? Vagy ezeket is azért művelte talán, hogy ezek alapján elhigyjük neki az Oltáriszentség folytonos csodáját is? Alázatos hittel boruljunk le az isteni szeretetnek a csodája előtt és gyönge gyertyafénnyel ne akarjuk elűzni az éj sötétjét, gyarló emberi eszünk gyönge feszítő vasával ne feszegessük az oltár szent titkát. Vagy ha a tudnivágyás mégis erre késztet, akkor ezzel a két kulccsal nyitogassuk: egyik, szerzőjének végtelen szeretete és a másik, korlátozást nem ismerő mindenhatósága.

Hiszen az emberi szív szeretete is törekszik arra, hogy ilyesmit tegyen. Nem is a szeretet hiányán múlik, hogy mégsem teheti meg, hanem a lehetőségek korlátolt voltán. A jó édesanya vágyik ottlenni az ország távoleső pontjain lakó s talán éppen ragályos bajban halálos betegen sinylődő minden gyermekénél, hogy ápolja, vigasztalja őket. Vágyik erre, de nem teheti meg, mert egyszerre csak egy gyermekénél lehet.

Az Úr Jézus is vágyik ottlenni mindazokkal, akik őt valahol és valamikor szeretik. Végtelen szeretete sarkalja, sürgeti erre, — de ő meg is teheti, mert isteni mindenhatósága képesíti rá.

Ez az Oltáriszentség titkának emberileg lehetséges megfejtése.

* * *

Amint a jubiláló Oltáregyletet az Oltáriszentségben való szilárd hit képesítette eddigi áldásos tevékenységére, úgy ez a hit sokasítsa meg eddig is szépszámú tagjait, s tegye működését még áldásosabbá, az Úr Jézusnak még inkább tetszővé!

HONVÁGY

Valami táj.
Talán, hogy elfutott a nyár,
Hogy lehullott már minden rózsa szirma,
Nem tüzel forrón a nyári nap sugara,
Csak délre húz a sok költöző madár.

Könnyes a táj.
A szél sóhajtva, nyögve jár,
Haldokló fáról sápadt levél pereg.
A szívem beleremeg, fázik, didereg
És innen el, messzire-messzire száll.

Eszembe jut:
Az élet csak hús vándorút,
Sok könnyel, még több bánattal kövezett,
De kit rajta Isten áldott keze vezet,
Napfényes égi szép hazába jut.

Ó, tudom már:
Most tudom, hogy itt benn mi táj...
— — — — — — — — —
Vándorútamon vigabban lépkedek,
A lelkem titkon boldogan felnevet,
Hazamegyek... haza, hazafelé megyek.

Király Ödönné.

A legméltóságosabb Oltáriszentség imádói.

Az ÖRÖK ATYA jóságában és irgalmában nem elégedett meg azzal, hogy az embert az Ő képére tisztának és szentnek teremtette, hanem a bukott ember megmentésére e földre küldte egyszülött Fiát, aki eleget tett a bűnért és így az egész emberiséget keserves kínszenvedésével és halálával 1900 évvel azelőtt a szent keresztfán megváltotta. Azonban Jézus Krisztus nem elégedett meg a megváltás fenséges tényével, hanem a kenyér színében itt a földön nálunk és velünk akart maradni a világ végéig. Egész életünk folyamán, sokszor és mély áhítattal kell hálát adnunk édes Üdvözítőnknek megváltásunk nagy kegyelméért azzal, hogy gyakran jelenünk meg az Oltáriszentség előtt szentségimádásra, misehallgatásra és szentáldozásra. A szentségi Jézus nagyon szereti maga előtt látni az igazi, a buzgó szentségimádókat. De kik az igazi szentségimádók?

Városokban, falvakban szentségimádási napon az egész nap folyamán az Oltáriszentség elé nagy sokaságban szent áhítattal vonulnak a hívek. Gyermekek és felnőttek tisztelegnek ez emlékezetes és lélekemelő ünnepnapon a nagy Szentség előtt. A gyermekek elől a szentélyben térdelnek az Úr Jézus előtt, aki egykor így szólt tanítványaihoz: «Engedjétek a kisdedeket hozzám jönni, mert ilyeneké a mennyek országa.» (Szent Luk. 18, 15.) Vannak ugyan gyermekek, akik az Oltáriszentség előtt nem szépen viselik magukat: fecsegnek, egymást lökdösik és illetlen magaviseletükkel másokat is zavarnak az áhítatban. Ezek a gyermekek nem élő hittel imádják a nagy Szentséget és botrányt okoznak. Rossz szentségimádók, akiket ott a szenthelyen azonnal kell meginteni, otthon és az iskolában pedig szigorúan és szeretettel a jóra kell nevelni. Ellenben azok a fiúk és leánykák (eucharisztikus szövetségesek, szívgárdisták), akik az Oltáriszentség előtt buzgón imádkoznak, szépen énekelnek, szent összeszedettséggel és áhítattal térdelnek, otthon, iskolában és mindenütt istenfélően élnek, igazán és hitből imádják és dicsérik Jézust, igazi szentségimádók, akikben Jézusnak és a jó embereknek kedve telik.

A felnőttek közül azok, akik mindennapi munkájukban Jézus szavaira gondolnak, hogy aki teljesíti Isten akaratát, azé a mennyország és ezen krisztusi szavak értelmében nem a maguk, hanem Isten dicsőségére dolgoznak otthon a gazdaságban vagy a mezőn, műhelyben vagy irodában, hivatalban, úgy ezek igazán imádják Krisztust a templomban és templomon kívül: ezek igazi szentségimádók, valamint a családanyák, háziasszonyok és leányok is, akik Isten dicsőségéért híven teljesítik kötelességeiket. Akik pedig a munkanapokat tétlenül, kötelességeik elmulasztásával bűnösen töltik el, azok megtagadják és nem imádják Krisztust, ha néha el is mennek szentségimádásra. Ezek rossz, nem igazi szentségimádók.

Ha a legméltóságosabb Oltáriszentség imádója súlyos keresztet hord, nagy bajban, nélkülözésben, betegségben, nyomorban szenved és az Oltáriszentség előtt Krisztus szavai jutnak eszébe: — Atyám megszámlálta hajatok szálait, ismeri minden nyomorúságtokat, amely csüggeszti szíveteket — és bízik Krisztus szavaiban úgy, hogy haszontalan panaszkodás és sírás helyett nyugodtan és béketűrően viseli keresztjét, míg a Mindenható le nem veszi róla, úgy e szelíd türelmével megvallja Jézus Krisztust, aki türelmesen szenvedett és a kereszttel előttünk járt. Ha azonban átengedi magát a türelmetlenségnek és kislelkűségnek és panaszkodik: «Isten megfeledkezett rólam, én vagyok a legszerencsétlenebb ember a földön, Isten már meg sem hallgat...», akkor megtagadja az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, jóllehet az imádási órában leborulva térdel a nagy Szentség előtt.

Nincsen szentségimádó e földön, akit az ördög időről-időre meg nem kísért, bűnre nem csábít: türelmetlenségre, kevélységre, kislelkűségre, elbizakodottságra, megszólásra stb., mert az ördög sokszor körüljár, mint az ordító oroszlán. Ha a kísértés pillanataiban Krisztus szavaira gondol: «Aki bűnt követ el, rabja a bűnnek, aki pedig legyőzi, a győzelem koronáját nyeri el» és kéri az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, hogy segítse, erősítse meg a kísértések ellen, ha tetteivel is bizonyítja, hogy Isten szava több neki, mint a test, a szem, az egész világ minden kívánsága, akkor igaz szívből és jól imádta az eucharisztikus Jézust. Ha pedig enged az érzéki kívánságoknak és cselekszi a rosszat, a bűnt, csak ajkaival imádja az Oltáriszentségben jelenlevő Jézust, szíve azonban messze-messze távol van tőle...

Ha a szentségimádót rosszindulatú felebarátja súlyosan megbántja,

neki, vagy vagyonának kárt okoz, neki rosszat tesz és ő a közös szentórában megemlékezik Krisztus szavairól: Áldjátok meg azokat, akik titeket átkoznak; imádkozzatok azokért, akik rágalmaznak, üldöznek titeket és lélekben látja Jézust a keresztfán, amint ellenségeiért imádkozik: «Atyám bocsásd meg nekik...» akkor szentségimádása igazi, őszinte szentségimádás, mert cselekedettel bizonyítja, hogy Krisztus szavai előtte szentek és szentséges példája előtte felejthetetlen. Ha ellenben a boszút lihegő gondolatainak nem áll ellen, aki őt megkárosította, annak kétszer akkora kárt okoz, minden szentségimádása mellett sehogysem jobb, mint a pogány, aki csak azokat szereti, akik neki jót akarnak és tesznek. Az igazi szentségimádó mindenkit szeret, mindenkinek jót tesz...

Ha vasár- és ünnepnapon megengedett üdülést keres s élvez és ha, mikor felebarátját gáncsolják, megszólják, Krisztus szavaira gondol: Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te se tedd azt másnak és ha nem együtt gáncsolja, megszólja, hanem védelmébe fogja felebarátját, akkor megvallja Krisztust. Igazi szentségimádó. Ha pedig ő is gáncsolja, megszólja felebarátját és kegyetlenül elítéli, megveti, lenézi, rágalmazza, akkor ugyanazzal a nyelvvel gyalázza Isten képmását, amellyel a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkozik, vagy szívbemarkoló oltáriszentségi énekeket énekel. Úgy-e, testvér, az ilyen keresztény nem tartozik az igazi szentségimádók közé?

Nemcsak átvett szokásból s ajakkal kell imádni a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hanem szívből-lélekből állhatatosan, mélységes hittel, bizalommal és lángoló szeretettel...

Testvérek, imádkozzunk sokat és sokszor egymásért, hogy egész életünk folyamán az igazi szentségimádók nagy seregéhez tartozzunk itt a földön és egykor az égben. *Nagelreiter Alajos dr.*

Gomblyukjelvény.

Háromnegyedszázados jubileumunk alkalmával megvalósítjuk a több oldalról megnyilatkozó gondolatot: állandóan — a templomon kívül is viselhető — úgynevezett gomblyukjelvényt csináltatunk, amely a kiállításon már kapható is lesz. Kétfilléres nagyságú — fehérzománcos mezőn az Úr Jézus monogrammjával — kicsi ostya és az azt körülvevő kereten e fölírás: Mindent Érted, Jézusom! A jelvény tűre van forrasztva és így a kabáthajtókába, vagy bármilyen ruhára könnyen feltűzhető. Ára 20 fillér.

* * *

Lapzártakor is érkeztek még *újabb adományok az Oltáregyesület* jubileumára. A jövő számunkban közölni fogjuk.

Novemberhavi imaszándékunk:

Az Úr Jézus eucharisztikus országa.

Azok ennek az országnak a polgárai, akik a legméltóságosabb Oltáriszentség tanát nemcsak teóriában ismerik, de praktikusan, aszerint élnek is. Azok az emberek, akiknek az Eucharisztia fénye a világosságuk a lelkiélet útján, akiknek mindenben az Úr példája az első, akiknek minden küzdelem szenvedése áldozattá válik a szentségi Úr Jézus előtt, hogy az Ő érettünk megnyitott Szívének oltárán összetevődjék az Úr megváltói nagy áldozatával és érettünk való folytonos könyörgéseivel.

Az ilyen lelkekből tevődik össze az Úr eucharisztikus országa. Azon kell lennünk, hogy ilyen lelkek minél többen legyenek. Apostolkodni lehet szóval, tettel, jó példával, de legfőképpen: a legtöbbet lehet elérni — a szentségi Úr Jézus előtt erre a szándékra végzett imával. Először legyünk az Eucharisztia titkának hirdetői katolikus testvéreink között. Hívjuk őket az oltáregyesületi ájtatosságra; lelkes szeretettel buzgólkodjunk az egyházmegyei szentségimádás napjának minél fényesebb keretek között való megtartása és látogatottságáért; használjuk föl a rendkívüli alkalmakat, mint pl. most az oltáregyesület jubileumát, hogy katolikus testvéreink figyelmét a nagy Szentséggel szemben való kötelességükre és szentségi Jézus táborában folyó munka eredményeire (lásd a jubileumra kiadott «Emlékfüzet» beszámolóját) felhívjuk. Beszéljünk arról, mit tett nálunk az oltáregyesület, vagy mik a tervei a jövőt illetőleg, vagy mit kapott a Központtól (ha szegény). Mindezek után, vagy inkább azt mondhatnók: mindezek előtt és mindezen közben pedig imádkozzunk nagyon buzgón a szentségi Jézus előtt, mert semmivel sem megyünk annyira, mint az imádsággal és semmire sem megyünk imádság nélkül. Központunk különösen feltűnően tapasztalja ezt az utolsó években. *Csodálatosak a szentségi Úr Jézus előtti teljes bizalommal végzett imának az eredményei.* A sok megmozdulás és akcióhoz adják hozzá az oltáregyesület tagjai ezt az imát és soha nem látott arányokban fog növekedni a szentségi Úr Jézus országa.

* * *

Nov. 3-án, délután 4 órakor van az oltáregyleti kiállítás ünnepélyes megnyitása a központi házban (Üllői-út 77.). Szabadon megtekinthető nov. 4., 5., 6-án reggel 9—12 és délután 2—7 óráig. Nov. 3-án, este 10 órától egész éjjelen át tartó szentségimádás lesz a központi templomban hálánk kifejezésére a 75 éves jubileum alkalmából. (Túlzsufoltság elkerülése miatt jegyeket adunk ki, melyek a központi irodában okt. 28-tól kaphatók.)

Nov. 5-én minél több oltáregyesületi tag keresse föl az Örökimádást hálaadó szentségimádásra.

Nov. 6-án egész nap teljes búcsú nyerhető az Örökimádásban. A Te Deum és befejező szentbeszédet dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök tartja.

* * *

November folyamán teljes búcsút nyerhetünk a következő napokon: nov. 1-én két teljes búcsút, nov. 2-án annyiszor, ahányszor a templomba bemenve a halottakért legalább 1 Miatyánk—Üdvözlégyet, Adj Uram örök . . .-át imádkozunk, nov. 13-án, a havi gyűlés napján, a havi imaóra napján, a hónapnak egy tetszésszerinti napján.

A megváltás ereklyéi.

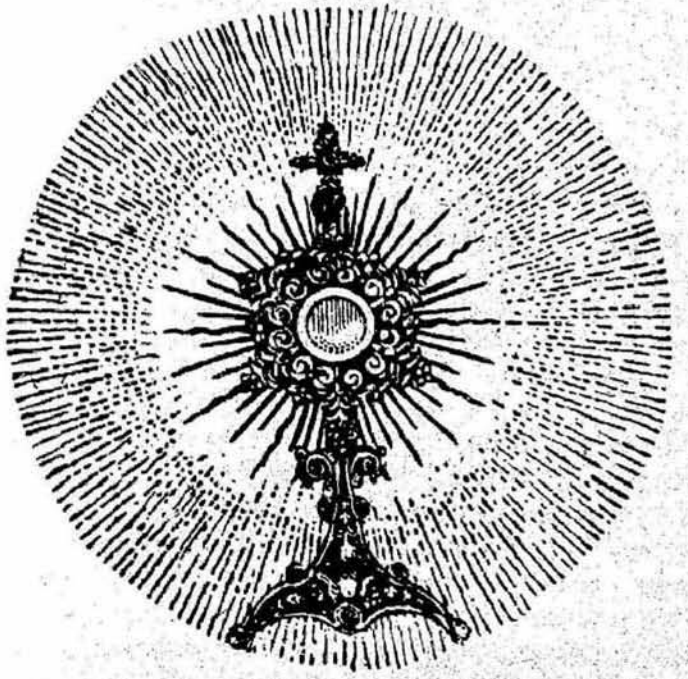
Ereklyék a Lateráni-templomban és a Scala-templomban.

A LATERÁNI-TEMPLOM elnevezés onnan veszi eredetét, hogy a mellette levő palota egy Laterán nevű római patricius család tulajdonát képezte. Nero császár birtokába vette a palotát és később Konstantin császár átengedte a pápáknak, akiknek hosszú időn át ez rezidenciául szolgált. A pápák által a palotához épített templom most Keresztelő Szent Jánosnak és evangélista Szent Jánosnak tiszteletét szolgálja. Itt is őriztek egy szent kereszt ereklyét egy tömöraranyból és drágakövekből készült ereklyetartóban. Ez az ereklye csodálatosképpen sértetlen maradt a sok háború és rablás idejében, mely Rómát sem kímélte meg. A díszes ereklyetartó több más ereklyével együtt III. Leo pápa (795—816) ideje óta a pápák magánkápolnája, az ú. n. «Sancta Sanctorum» oltára alatt volt elrejtve. A feltalálás után az ereklyék a kápolnában maradtak, míg a nagyértékű ereklyetartót a Vatikán keresztény múzeumában helyezték el.

Az utolsó vacsora asztala, melynél a Megváltó az Oltáriszentséget rendelte, eleinte XII. János pápának (956—964) Szent Tamás apostol tiszteletére épített kápolnájában volt elhelyezve. A Laterán-templom sekrestyéjéből lépcső vezet a Szentségoltár fölött levő helyiségbe, ahol üveg alatt őrzik a cédrusfából készült asztal lapját. Az első szentmise asztala mindig nagy tiszteletben állott a hívek előtt, az idevonatkozó adatok a X. századig vezethetők vissza.

A Lateráni-templommal átellenben egy keskeny, magasba nyúló templom áll, az úgynevezett Scala- vagy Lépcső-templom. Ezen templomnak elnevezése onnan ered, hogy itt van az a 28 lépcső Pilátus házából, melyen a tövissel megkoronázott Megváltót a római helytartó maga elé vezettette és a zsidó népnek bemutatta. A szíriai márványból faragott lépcsőket Szent Ilona hozatta el Jeruzsálemből Rómába. A lépcsők V. Sixtus pápa idejében (1585—1590) a pápai palotában voltak és «Scala

Pilati», magyarul Pilátus lépcsőinek nevezték azokat. Később XII. Kelemen pápa a lépcsőket faburkolattal boríttatta be és az említett templomot építtette. A lépcsők közelebbi megtekintése, valamint a lépcsőhöz való feljárás csak térdenállva tehető meg. De ez a fáradság, amely a lépcsőkön való feljutással jár, elenyésző azon sok szenvedéshez és kínzáshoz képest, melyeket Krisztus Urunk az egész emberiségért elviselt.

A lépcsők felső végén levő Mindenszentek-kápolnában (Sancta Sanctorum) őrzik a Megváltónak legrégibb képét. Ez a kép állítólag az V. századból származik. Görögül Acheiropiton a neve, mely magyarul azt jelenti, mint nem emberi kéz által festett. Az ősrégi képből ma már alig látható néhány vonás, de az alak még jól felismerhető. A képen egy felírás maradványai is olvashatók, az utolsó szó «Emmanuel», vagyis «velünk az Isten.» A képet később III. Ince pápa korában (1198—1216) domborművekkel díszített réz fedőlappal látták el. A rajta levő felirat a középkor elejéről származik, melynek szavai az Urat, az égnek, a földnek és az alvilágnak Királyát dicsőítik.

Romoda Ödön dr.

(Folytatása következik.)

Bizonyos, hogy a Mindenhatónak nem terve, nem célja, hogy mindegyikünk a tisztaság tudósává, doktorává formálódjon, hanem hogy *szabadakaratból* tisztává váljunk mindörökre!

Olcsvay Géza.

Jubileumi levél

Drága jó Lélek! Többször írtad már nekem, minő boldog vagy, ha az Örökimádás-templomban jubileumi ájtatosságok, vagy egyéb ünnepségek vannak, mert ilyenkor a szentségi Jézus a szokottnál is melegebb hódolásban és szeretetben részesül a buzgó hívek nagytömegeinek részéről.

Megértem örömödet, hiszen a szentségi édes Üdvözítő kiválasztottja, kis jegyese vagy és abban a ritka kitüntetésben van részed, hogy éppen az Örökimádás-zárdában, ebben a kedves magyar Názárethben, hazánk eucharisztikus szívében szolgálhatod egész gyermeki szíved melegével és odaadásával az eucharisztikus isteni Felséget. Mivel szeretek örülni az örvendőkkel és ünnepelni az ünneplőkkel, azért sietek Hozzád, hogy a mostani jubileumi ünnepségekben, mikor az Országos Középponti Oltáregyesület 75 éves fennállásáról emlékezünk, néhány gondolatban, ha lehet, még fokozzam örömödet és mélyítsem a szentségi Jézus iránt táplált háládat és szeretetedet.

Leírom hát, hogy mit látok én ebben a kedves jubileumban. Látom elsősorban az eucharisztikus Jézus diadalát a magyar hívek tömegein, mondhatnám a magyar földön. Ha visszanézünk a 75 év kezdetére, észre kell vennünk, hogy bármennyire is csupa aranykalászos búzától hullámzott a magyar rónaság, mégis ebből az acélos búzából nagyon kevés ostyát sütöttek. A magyar búza nem kívánkozott az oltárra, mert a magyar emberben kevés volt az érzék, még kevesebb az éhség az oltár angyali, áldott Kenyere után. Pedig tud a magyar lélek imádkozni, csak meg kell rá tanítani. Szereti a templomot, de előbb be kell vezetni. Vágyódik az Oltár után, de előbb ki kell gyújtani a gyertyákat s a lélek nyelvén kell hozzá szólni az Oltáriszentségről.

A kegyelem isteni erő, mely csodákat terem. Pastor, a híres történetíró nagyon feltűnő esetet említ. Beszél egy egyszerű galiciai falusi gyerekről, akit életsorsa ifjúkorában Amerikába dob ki, ott életrevalósága és ügyessége vállalkozóvá teszi, nagy országutakat épít, jelentős vagyonhoz jut, de szerencséjénél csak az isteni kegyelem nagyobb, mely egész valóját áthatja. Összes vagyonát jótékonycélra adja, templomokat épít, missiókat segít. Kétszer nősül egymás után. Mindkét nejével szűzességben él. Hetven éves korában ferencrendi szerzetes lesz. Még 28 évet él boldog elvonultságban és VI. Pius pápa boldoggá avatja. Ime a kegyelem győzelme: a galiciai puszták fiát az oltárra emeli. Ez a kegyelem hívogatja, édesgeti a magyar lélek ezreit is az Oltáregyesületekbe, hogy a köztünk lakó édes Üdvözítőt imádjuk, szeressük és belőle éljünk. Mikor a hívek ájtatos tömegeit látjuk a gyertyafényes, virágdíszes szentségi oltár hófehér Kenyere előtt, akkor az édes Üdvözítő diadalát ünnepeljük közöttünk.

A másik gondolatom az, hogy ez a jubileum a szentségi Jézus győzelmét és dicsőségét jelenti az Oltáregyesület nagynevű alapítójának és buzgó vezetőinek lelkében. Csak apostolok mozgathatnak és gyujthatnak fel tömegeket Isten szeretetére és áldozatos szolgálatára. A lelkek élére Mózesek kellenek, akik előbb sokáig az Isten hegyén laknak, Isten közelében élnek; akik mikor lejönnek a hegyről, Isten fényétől ragyog az arcuk és Isten ügyének buzgalmától tüzes a lelkük. Hála az eucharisztikus Jézusnak, adott nekünk ilyen kiválasztott, apostollelkű férfiakat, akik nem ijedtek meg a lelkek millióira ránehezedő hitközönynek sötét fellegeitől, hanem hittek az oltár pici örök mécsesének győzelmében. Pedig nagy hit kellett ide, valami olyan, aminő Nehemiás főpap lelkét eltöltötte, mikor az új jeruzsálemi templom oltártüzét kerestette. A hosszú fogság idején kialudt a száraz kút mélyére rejtett tűz. Mikor ráakadtak, sarat találtak a tűz helyén. Hogy lesz a sárból áldozati tűz?! A kicsi ember nem hisz benne. Az Istentől rendelt vezérnek más szeme, új meglátása van. Hisz az Isten erejében és elhozatja a sarat, ráteszi az oltárra, mert ennek a sárnak veleje valamikor az oltáron lángolt. A földben sár lett, de az oltáron újra kigyúlt és fellángolt, mint az új oltárnak új áldozati tüze. A magyar lelki éjszakában pislogó kis árva örökmécs is kigyúlt ezreknek és ezreknek szívében, mert ennek a mécsesnek olaját imádságos lelkű vezérek töltögették és lángoló szívű apostolok gyujtogatták. Ha a nagy apostol is azt vallotta, hogy Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok; mennyire a szentségi Jézus kegyelmének kell köszönnünk a 75 év minden szép sikerét, minden boldogító eredményét, amit az oltáregyesület buzgó vezetői elkönyvelhettek.

S ha nem csupán a munkát, de az eredményt nézzük, akkor is csupa hála legyen jubileumunk. A lefolyt 75 év olyan nekem, mintha az alpesi havasok 75 csúcsát nézném. Mindegyik magasba tör, hófehér, magával ragadó, fenséges, ahol az Isten közelét jobban, ezerszerte jobban ünnepli az ember, mint az alacsony hétköznapi életben. De amint az alpesi havasok a legmagasabb, legfenségesebb, a legfehérebb, az igazi fehér havasban, a Mont Blanc-ban érik el koronájukat, úgy a jubileumi 75 évnek is megvan a koronája: a fenségesen szép Örökimádás templom és zárda. Ez a jubileumi év imádságos nyelve, a mult hálaadó himnusza, a jelen örömének koronája és a szebb jövőnek záloga.

Még egy harmadik gondolatot is fűzök e kedves jubileumhoz. Ez pedig az, hogy a szentségi Jézus legszebb diadalát a kiválasztott, eucharisztikus lelkek benső világában aratja. Itt most arra a meghitt, bensőséges, Istennel összeforrt lelkületre gondolok, melyet leírni nem, inkább élni lehet ama kiváltságosaknak, kiket a szentségi Jézus végtelen gyengédségében és szeretetében kiszemel magának. Hogy példát említsek, valami olyanra gondolok, amit Chambon Mária Márta nővér életében olvasok. Egy alka-

lommal a szentéletű nővér és egyik társa között a következő párbeszéd folyt le:

— Mária Márta nővér, nem meríti önt ki, hogy éhgyomorral térdel egész délelőtt?

— Az ilyesmit nem veszi tudomásul az ember, egyszerűen nem is gondol rá.

— Bizonyára nagyon fáradt utána?

— Ó nem, hanem ilyenkor már nem is igen tudja az ember, hol is van.

— Az ilyen hosszú idő alatt bizonyára sok mindent mond a kis Jézusnak?

— Ó nem, . . . csak szeretjük egymást.

Hát ez az a boldog egybeforrás, az a mennyországos együttlét, amikor inkább a szív és lélek beszél, mint a nyelv, vagy már nem is beszél, csak érez, hogy jó itt. Amikor nem tudunk mást akarni, csak vele lenni, csak ránézni, csak nagyon közelében és egészen Övé lenni. Ezek az egyszerű, gyermeki lelkek mindent elfelejtenek, már nem éhesek, nem fáradtak, nincs más vágyuk, mint vele lenni, csak benne gyönyörködni, csak Őt szeretni és élvezni, hogy Ő is szeret, Ő az enyém. Ez a krisztusi jegyesi lelkek boldogsága! Ezt a világ nem ismeri, de ebből fakad a legtöbb jó; az ima, a munka, a szenvedés, az apostolkodás.

Örömmel gondolunk arra, hogy a szentségi Jézus sok-sok ilyen kicsi, egyszerű lelket vonzott magához e 75 év alatt. Ezért jubilálunk legnagyobb örömmel.

Német István.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Jubileumunk.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület ez év november 6-án ünnepeli fennállásának 75 éves jubileumát.

Ünnepléseink sorrendje a következő:

November 3-án délután 4 órakor a pápai nuncius úr őexcellenciája a központi házban (Üllői-út 77.) megnyitja kiállításunkat, melynek anyagából 303 szegény templom részesül segélyben. Nyitva november 4—5—6-án reggel 9 órától este 7-ig.

5 órakor a választmány teája, melyen a pápai nuncius úr őexcellenciája is résztvesz.

¾6 órakor szentbeszédet mond *Mihalovics Zsigmond* c. kanonok, az Akció Katolika vezérigazgatója, utána Veni Sancte és ünnepélyes áldás, tartja *Rotta Angelo* c. érsek, pápai nuncius. November 3-án este 10 órától közös éjjeli szentségimádás az Örökimádásban szokásos programmal. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* lelkész. Jegyek okt. 28-tól kaphatók a Központi irodában. (Üllői-út 77.)

November 4-én 10 órakor főpapi szentmise hálaadásul az Oltáregyleti kegyelmekért, celebrálja: *dr. Hanauer Á. István váci püspök.*

Délután az oltáregyleti házban működő kongregációk szentséglátogatásai. ¼6 órakor szentbeszédet mond és utána ünnepi áldást tart *dr. Hász István tábori püspök.*

November 5-én reggel 9 órakor ünnepélyes engesztelő szentmise az oltáregyleti tagok hivatásbeli mulasztásaiért, celebrálja *Székely Gyula prelátus*, a szatmári egyházmegye apostoli adminisztrátora. Egész nap a budapesti oltáregyleti tagok szentséglátogatásai.

Délután 4 órakor terjesztőnői gyűlés a kiállítás megtekintésével.

Este ¼6 órakor szentbeszédet mond és ünnepi áldást tart *gróf Mikes János szombathelyi püspök.*

November 6-án reggel 9 órakor hálaadó szentmise az oltáregyesület 75 év alatti eredményeiért. Pontifikálja *dr. Breyer István* győri püspök.

Délután 4 órakor *dr. Mészáros János* országos igazgatónk elnökletével értekezlet az oltáregyleti igazgatók számára. Előadást tart *dr. Kiss György* teol. tanár, veszprémegyházmegyei igazgató.

Délután ¼6 órakor szentbeszédet mond és a Te Deum-os áldást tart *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök.

Kiállításunk megnyitásán, helyszűke miatt csak a külön meghívottak vehetnek részt, a többi (nov. 4—5—6.) napokon azonban szabadon megtekinthető bárki részéről. Imádkozzunk Testvérek, hogy ez a jubileum sok örömet és vigasztalást szerezzen a szentségi Jézusnak és gyarapodására legyen az Ő eucharisztikus országának.

† Glatz Gézáné. A józsefvárosi oltáregyesületet még a vakációban érte a gyász, Glatz Gézáné, szeretett elnökasszonyuknak július 30-án bekövetkezett váratlan halálával. Váratlanul ragadta őt el a halál, de nem érte készületlenül, mert Istenre építette egész életét s gondja volt arra is, hogy a megszentelő kegyelem birtokában legyen; ezért nyugodtan hihetjük és bizakodva remélhetjük, hogy ő valóban Istenben boldogult, mert a megszentelő kegyelem menyegzői köntösét viselte életének egész folyamán.

Glatz Gézáné mindenütt ott volt, ahol Istennek tetsző munkára kellett vállalkozni s mindig az elsők között! Minden tevékenysége nemes szívének és fenkölt lelkének bélyegét szemléltette és még a legapróbb részletekre is kiterjedt; megható a szegények iránti figyelmes gondoskodása is, hiszen még néhány órával a halála előtt a betegágyán intézkedett, hogy egyik szegénye az ebédjegyét megkaphassa!

De nemcsak a felnőtteknek, a mostoha sorsukkal küszködőknek volt a támasza, hanem még a csecsemők és óvodások apró népére is kiterjedt szívének szeretetteljes gondoskodása; védnöknője volt a Pesti Első Bölcsőde Egyletnek, mely intézmény e nemben a legelső a fővárosban, Szent Vince leányainak kitűnő vezetése mellett.

Ilyen eredményes működésre csak az Úr Jézus közelében képezhette ki magát, amire volt is alkalma azáltal, hogy az Oltáregyesületnek is ő volt az elnökasszonya, aki a Központnál mint főterjesztőnő képviselte mindig a józsefvárosi fiókot, mely egyben az egyházközség hitbuzgalmi és eucharisztikus szakosztálya is. Ebben a minőségben ő volt a gondozója az összes templomi fehérneműeknek, amelyeket személyes felügyelete mellett mosatott, vasaltatott és javíttatott. Az egyházi ruhák karbantartásáról is ő gondoskodott, a tabernaculum melletti oratoriumban kéthetenként megtartott munkaórák keretében.

A szeretet két parancsának hűséges teljesítésével az egész törvényt megtartotta s megtette mindazt, ami Istennek kedves. Tudjuk, hogy megkapja jól megérdemelt jutalmát attól a Gondviselőtől, aki örök boldogsággal fizet annak, aki a legkisebben is az Urat szolgálta a földön. Emléke áldott lesz munkatársai előtt is, akik nagyrabecsülték, tisztelték és szerették.

Emléke necsak imádságainkban maradjon meg, de követni is iparkodjuk ezt a tevékeny szeretetnek nevezhető fölséges példát. R. i. p.!

† **Mária Herrmann anya.** Az Oltáregyesület és Virgo Reparatrix kongregáció együtt gyászolt a Mária Reparatrix-zárdával, amikor a nyáron Mária Herrmann anya elhúnytának hírét vette. Olyan szerzetesnő volt ő, akiben *égett a szentségi Jézus iránti szeretet tüze.* Látni kellett őt az imazsámolyon átszellemült arccal, a nyomorúságos test minden gyengesége eltűnt ilyenkor, olyan erővel *érvényesült náta a lélek.* Ott volt egész az utolsó évig az oltáregyleti munkaórákon, amelyeknek ő készítette elő anyagát, ő irányította a legfinomabb munkákat és különösen rajta volt, hogy a munkában az Úr Jézus iránti szeretet jót és tökéleteset alkosson. Aggódó édesanyja volt a Virgo Reparatrix-kongregáció népes családjának, melynek 24 esztendeig állott az élén. Bár nem mindig értették meg őt — nem volt magyar nyelvű — mégis általános szeretetnek örvendett kongreganistái között, csakúgy, mint az annak idején szintén az ő gondjaira bízott árva leányok Szent József és Kis Szent Teréz leányotthonában. Ezeknek az árváknak különösen nagy gondját viselte. Sokszor nagyon is aggódott jövőjükért, féltő gonddal vigyázott rájuk és folyton imádkozott érettük. Ha a «gyerekek» sétán voltak, azalatt a Herrmann anya a rózsafüzért mondta értük, nehogy valami testi vagy lelki káruk legyen az utcán. Hogy örült, amikor a legnagyobb 120 pengős havi fizetéssel, mint monogrammtervezőnő elhelyezkedett. És milyen vigasztalása volt, hogy ennek kisebb testvérje meg mint reparatrix novicia utolsó betegségében melléje volt kirendelve, mint ápolónővér. Nem félt a haláltól. Csodálatosan szívós természettel bírta csak ilyen sokáig, hisz már 25 éve betegen járt-kelt közöttünk. Csendesen aludt el a földön, hogy lelke örök nappalra ébredjen az égben. «Irgalmas Jézus, adj neki örök nyugodalmat!» (7 évi 7 nv. búcsú.)

*

Több Oltáregyleti hírt a jövő számukban.

Helyreigazítás. Emlékfüzetünkben a 138. lapon «Józsefvárosi plébánia-templom» mellett nem 138, hanem 438 olvasandó.

November 3-án reggel 9 órakor az Örökimádás-templomban gyászmisét celebrál dr. Mészáros János p. prelátus, érseki helytartó, országos igazgatónk az Oltáregylet elhúnyt tagjaiért.

A kiállításunk egész anyagának van helye, mert 303 szegény templom számára készítettük mindazt, ami ott látható. Most érkező kérelmeket nem vehetünk figyelembe. A jövő évben nem lesz kiállítás, tehát kérvényeket csak 1935 decemberében fogadunk el az 1936. évi kiállítás anyagára.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXIV. ÉVF. 1934. DECEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest

TARTALOM: A pápai uuncius úrnak kiállításunkat megnyitó beszéde. — *Marczali Imre:* Isten. — Csendes imádság. — *n:* Az Oltáriszentség lényege és szerepe életünkben. — *Központi:* Decemberhavi imaszándékunk. — *Németh István:* Jegyesi fátyol és koszorú alatt. — Oltáregyesületi élet.

Mélyen tisztelt munkatársainknak és olvasóinknak kegyelmes, boldog karácsonyt hozzon lelkükbe a Szentostya színe alatt élő Kisded Jézus. Legyen részük annál nagyobb mértékben a lelki örömben, minnél kevesebb jut a múló földi örömökből.

Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

December 8-án az Oltáregyesület központi házában működő kongregációk testületileg vesznek részt az Örökimádásban a *reggeli o órai szentmisén* (mely alatt a Virgo Reparatrix-kongregáció I. csoportja énekel a kóruson) — mely alatt szentáldozáshoz járulnak — és a délután 5 óra 15 perckor mondandó szentbeszéden, mely után fogadalom-megújítás és ünnepélyes áldás lesz.

A Szentimrevárosi Oltáregyesület arról számol be, hogy a jó Isten segítségével és szent kegyelmével 2 év alatt a következő egyházi ruhákat készítették:

Kinek:	Casula stb.	Mán. ing	Karing	Váll-kendő	Corp.	
Központ...	—	—	—	19	21	
Újmisésnek	—	—	1	—	—	
Szegény templom...	4	6	4	—	12	
Misszió	1	—	—	—	—	
Plébánia...	—	2	3	—	6	
Bugyi templom ...	—	2	—	—	—	
Új kápolna	4	—	—	7	8	
Összesen ...	9	10	8	26	26 és 21 darab.	

Kinek:	Kehely	Kézt.	Palla	St.-védő	Tülcs	Horg. cs.	
Központ	—	—	4	—	3	—	
Sz.-templom ...	6	12	3	4	—	1	k.-ing
Plébánia	6	6	12	12	—	—	
Új kápolna ...	10	6	18	12	—	2	k.-ing
Összesen...	22	24	47	28	3	2	darab.

Plébániának: 1 oltárcsipke.

Új kápolnának: 2 drb porkendő, 2 db oltárterítő. Az anyagot nt. Előljáróink adták, mi csak a munkát végeztük.

Névtelen jótevőnek 2 db karingcsipkét és 1 db oltárcsipke készült. Az anyagot szintén a jótevő adta.

A Központnak: 4 db pirossal kivarrott alba csík. A Központ szintén adta az anyagot.

Szerény beszámolónkat a jó Istennel és a jó Istenért tettük. Jelszavunk: Mindent a jó Isten dicsőségére és a lelkek üdvére. Istennek, Istenért.

A szegény templomok részére az anyagot fillérekből gyüjtöttük össze. Minden 4-ik pénteken a konferencia és 2-ik vasárnap a szentségimádás alkalmával van gyüjtésünk. Néha-néha egy-egy jószívű jótevőnk is akad.

A jó Isten áldását és segítségét továbbra is kérjük, hogy minél többet tudjunk adni a szegény alhagyatott templomoknak; az Úr Jézus házának ékesítésére.

A pápai nuncius beszéde kiállításunk megnyitásán.*

Szívből köszönöm méltóságos úrnak, hozzám intézett üdvözlő szavait, melyek igen jól estek nekem azon nemes érzelmek miatt, melyek azokat kísérték; de ha lehet arról beszélni — szabadjon kijelentenem, hogy még kedvesebb nekem az, hogy Méltóságod ezen ünnepre meghivott. Jóleső kedves szavai már mintegy betetőzése örömömnek.

Méltóságod a tanu rá, hogy alig adott hangot a saját, a jámbor szerzetesnők és a kitünő oltáregyesületi hölgyek kívánságának, hogy jelen legyek ezen az ünnepen — amelynek különös jelentőséget ad az a körülmény, hogy 75 év munkás élete áll mögötte — rögtön és készséges örömmel elfogadtam a meghivást.

S tényleg, az én személyem, nem önmagában, hanem amiatt, akit Magyarországon reprezentál, bizonyos fényt kölcsönözhet ennek a jubiláris ünnepnek; vajjon megtagadhattam volna-e magamtól a megjelenést, amikor olyan műről van szó, mely az eucharisztikus Jézus mindig nagyobb megdicsőítését célozza, olyan műről, mely már annyi éven át fáradozott azon, hogy felékesítse az Úr oltárait és szeretettől lángoló szivekkel vétesse körül a tabernákulumot. Az Oltáregyesület Örökimádás templomát ennek a szeretetnek tűzhelyéül lehet tekinteni. Az oltáregyesület innét terjedt el a plebániákon és támasztott bennük aktiv eucharisztikus életcentrumokat, hasonlóan egy királyi folyóhoz, mely méltóságteljesen folyik, nagy víztömegeket gyüjt össze mellékfolyóiból, hogy azután termékenyitően ossza szét a rónaság száraz göröngyein.

Ime ezért nemcsak köszönöm a meghivást, hanem szivből gratulálok ahhoz, hogy folytatva azt a munkát, melynek alapjait elsőnek vetette meg Magyarországon a ti nagyszerű Oltáregyesületetek, olyan buzgalommal dolgozatatok, hogy a mostani nehéz viszonyok között is találtatok időt és anyagi eszközöket ahhoz, hogy az Isten oltára és szentségháza ne legyen

* Dr. Mészáros János prelátus, országos igazgatónk üdvözlő latin beszédére franciául mondotta el Őexcellenciája.

elhanyagolt és mindig nagyobb lánggal égjen a szivekben a szeretet isteni foglya iránti buzgó érzület. Isten bizonyára megáld benneteket azért a tiszteletért, melyet iránta tanusítotok és az Úr Jézus a Szentostyából atyai jósággal és gazdagon fogja reátok árasztani kegyelmeit.

Az Úr Jézus áldása kell, hogy a legnagyobb jutalom a legnagyobb erőforrás és a leghatásosabb ösztönzés legyen számotokra munkátok folytatásához. És amidőn megnyitom ezt a gazdag kiállítást, az Úr Jézus áldásának előhírnöke és záloga legyen az az áldás, melyet szentséges atyánk, a Pápa nevében adok reátok és a gazdag kiállitástokra, amely nagyszerű foglalatja annyi nemes áldozatnak, melyet a szentségi Úr Jézus iránti gyermeki szeretet tett illatossá és magasztossá.

ISTEN

Te vagy a kezdet,
Én életemnek kicsi vándora.
Te vagy az erő,
Én gyengeségnek síró koldusa.
Te vagy a hajnal,
Én ködbe múló őszi alkonyat.
Te vagy a harang,
Én csendes puszták halk harangszava.
Te vagy az öröm,
Én a bánat fájó zokogása.
Te vagy az összhang.
Én a kétely ezer széthúzása.

Te vagy a tenger,
Én árnyas erdőn csobogó patak.
Te vagy az illat,
Én kis ibolya rózsafa alatt.
Te vagy a nagy fény,
Én a napnak bíboralkonya.
Te vagy a király,
Én a szolga élet könnyes panasza.
Te vagy a bíró,
Ki megítéled majd a holtakat.
Te Istenem vagy,
És én Neked szentelem magam.

CSENDES IMÁDSÁG.

Csendes, csillagos, holdas este
Lágyan leszállt a föld fölé.
Ragyogó csillag s holdsugárral
Öleli át a virágok szivét.

Halk suttogás: imádság, ének,
Mi virágszivből száll tova;
Szívem is egy nagy esti virág:
S imádság nélkül nem élhet soha.

Marczali Imre.

Az itteni világot a túlnanival és emezt amazzal lehet csak igazolni!

* * *

Égi dolgok nyitját lenn a Földön feszegetni, ellenkezik a Mindenható iránt táplált bizalommal *Olcsvay Géza.*

Az Oltáriszentség lényege és szerepe életünkben.

I.

Kupertinói Szent József egy éjféli misén az Oltáriszentség szemlélétében táncraperdült: lelkének édes viharzását nem tudta szóval kifejezni, félni lehet, hogy Isten legszentebb ajándékát emberi szó elszürkíti, eltörpíti. A szeretet azonban megszólaltatta a néma Kyrost is; mi is elzengjük tehát «Dicsérd, Sion, Megváltódat» kezdetű himnuszt és örülünk, hogy szentségi Jézusunkról beszélhetünk.

Már a próféták magasztalták Isten nagy dolgait, sok millió fényév távolságában keringő roppant égitesteket. Teremtőnk azonban nemcsak hatalmas, hanem éppen olyan jó is. A szeretet természetéhez tartozik, hogy kicsiségekben mutatkozik be nagy érzelmi bensőséggel, mint szolgálóleány. Szerény és meleg, akár az édesanya csókja. Isten a lelkek szerelmese. Gyönyörűséggel tölti el a vágy, hogy az emberek fiaival lehessen. A bűntől beszennyezett anyagot megtisztítja a Szűz szeplőtelen fogantatásában. Isten fia szolgai alakban bevonul a világba. Cselekedett, tanított s végül küzdelmes életének egyik nyugvópontjához ért, amikor azt mondta tanítványainak: «Vágyva-vágytam, hogy megegyem veletek ezt a vacsorát». Azután kimondta nagy, teremtő szavait: «Ez az én testem-vérem. Ezt cselekedjétek emlékezetemre». Az isteni bőkezűségnek zúgó tengere hatalmas gátszakadással a világba ömlött ebben a pillanatban. A betlehemi éjtszaka magányos lángocskája az utolsó vacsorán szinte robbanásszerűen égi, éltető szikrákat vetett szét a földön sok százezer tabernákulumban. A bűnösökkel lakomázó, nagy dáridót csapó, égi kincseket elherdáló szent könnyelműség másnap szörnyű martiromságban «bűnhödött». De végérvényesen mienk maradt a szent lakoma legdrágább eledele, az Oltáriszentség. Vizsgáljuk ennek mibenlétét tüzetesebben.

Az Oltáriszentség hitágazati lényege az, hogy Megváltónk unio hypostatica révén elválaszthatatlan istensége, embersége, szent teste és vére a misében átváltozás után átlényegüléssel jelen van valóban a kenyér és bor külső színei alatt lelkünk táplálására. Az inkák mesés kincses barlangja nem lehet oly csábító, mint oltáraink gazdagságának szemlélete a hit világosságában.

A természet törvényei felett csoda történik: a kenyér és a bor elveszti lényegét és mellékes jegyeinek színeinek, visszamaradásával új lényeget kap a levetett és újra felöltött ruha módjára. Az új lényeg Krisztus szent teste és vére. Persze ez is elveszti emberi alkatát és piros színét (accidentia) s megmarad lényege szerint nem külső, hanem ú. n. belső, szellemi nagyságával mindenható tevékenységének irgalmának, jóságának fogyatkozása nélkül. Megértés végett közelítsük meg a titkot

hasonlatokkal. Az eddig ismert legkisebb törpe férfi 22. évében 52 cm termetével lényegileg úgy ember, mint a 280 cm magas finn óriás volt. Igy az anyag méretei méginkább összezsugorodhatnak egy mákszemnyi szentostyába Jézus testi szervezetére nézve az Oltáriszentségben. Filozófus szemmel vizsgálva, Üdvözítőnk az átlényegüléssel magas hegyeket felülmúló akadályokon tör át csodásan, hogy oltárainkon, mint a választott nép őre Isten dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja.

Egy tonna csengő aranypénzt, mint legjobb valutát, manap egy kis, magában értéktelen papirszeletke, ú. n. csekk — mondjuk pl. Rockefeller vagy Morgan aláírásával — nemcsak hiánytalanul pótolhatja, hanem a gazdasági élet menetét megkönnyítheti. Igy sóvár ajkunkra helyezett égi csekk a szent Ostya a «mi» Jézusunk. Hogy ezt az égi valutát elfogadjuk, Krisztus vitába száll kishitűségünkkel. Kizár minden szóképet, hasonlatot, amivel mást lehetne sejteni a szinek alatt. Határozottan, félreérthetetlenül mondja: «Ez az én testem — az én testem bizonnyal étel — az étel, amit én adandó vagyok az én testem». stb. Szava eskübe fordul: «Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek». Ezt az mondta, aki születésekor jászolba fektetette magát, hogy a jövendő eledelt sejtesse.

Ilyen nagy tanuságtetel után mit tehetünk? Higyjünk a Szeretetnek! Emberiesen szólva isteni erőmegfeszítést gyanítunk abban, hogy a bűnmocskolta anyag világában a legtisztább szellem öltött testet. Álmélkodva esünk térdre az oltár előtt, ahol a kis ostya őrzi számunkra Jézus Szívét, örökké tevékeny szeretetét, imáját, érdemeit. Itélőbíránk is innen szegezi ránk tekintetét. Az oltár mindig — de főkép a szentmisében — a legnagyobb események színhelye, mert itt folytatódik a legszentebb élet. Mellette a százezerlóerős gépek ködbe vesznek.

II.

Lássuk most már a Legszentebb Szentség központi szerepét kegyelmi életünkben.

Felületes szemlélők az Evangelium több fejezetéből csak kültelki hitvitákat olvastak ki. Pedig Jézus tanításának veleje a hit közlése után az Eucharisztia ajánlása és rendelése. Az elvesztett boldogságot kívántatja meg velünk a nagy lakomáról szóló bájos parabolákkal.

Gyermekek, primitív emberek is mondják egymásnak szeretetük kölcsönös fellobbanásában: meg tudnálak enni. Jézus leereszkedik érzékiségünk esetlen kifejezéseihez és a mindig éhes szeretetünket csalogatja, biztatgatja: íme itt vagyok; én vagyok az égből szállott kenyér, vegyétek és egyétek!

Az életszentség ébresztgetésének igazi napja az Oltáriszentség lesz.

«Nálamnélkül semmit sem cselekedhettek. Én vagyok a szőlőtő s ti a vesszők». Első lépése az égből a Szent Szűz ölébe, onnan a tabernákulumba, ahonnan hozzánk készül, hogy kegyelmeit közölje. Az «Út» a vándorokhoz szegődött. Jelenlétének színéül a kenyeret és bort azért is választotta, mert az élet és kedély, a szükséges és örvendeztető felesleg szimbolumai. A Miatyánk központi kérése ráirányul. Gazdag liturgiánk dúslombú, virágos, illatos koszorú az Eucharisztia körül. Hat szentség és a szentelmények távolról, közelről az Eucharisztia méltó vételére serkent és készít elő. Amint azok is eredetüket, áldásos hatásukat Belőle merítik: az egyházi rendek felvétele (a szentségek kiszolgáltatására való képesítés) az eucharisztikus áldozatban, szentmisében történik.

Apostoli idők óta használták a *religio* és *communio* szavakat mély értelemmel. Az elsővel emlékeztetni akartak kötelékre, mely kettőt egymáshoz köt: az embert Isten közelségébe vonja. A másikkal pedig a religiónak legmagasabb fokát jelezték: általa az ember nemcsak Istenhez jut, hanem Benne elmerül, Vele legbensőbben egyesül, mint a vízcsepp a kehely borában. Ősidőktől fogva bevette magát a jámbor lelkekbe a tudat, hogy a parancsok hű megtartása előkészület a nagy Szentség vételére. Szent Pál figyelmeztet: «Vizsgálja meg magát az ember s úgy egyék»... Jézus az élet forrását jelölte meg az Oltáriszentségben»: — Ha nem eszitek az ember fiának testét nem isszátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek.» A kis Ostya tehát mindenek fölé helyeződött: a világ kegyelmi pólusa, «porta coeli» és «nova Jerusalem» lett. A test és vér elleni harcban kizárólagos hatalom. Fényt gyujt az értelemben, erőt és bizalmat ébreszt az akaratban. Valóra válik o költő kifejezése, hogy «hó felett rózsaliget koszorúzná a telet» (Petőfi), ha öntudatosabban Eucharisztiából élnének az emberek. Kedélyre, egész lelki világra termékenyítőleg hat. Egyéniséget tud nevelni. «Én öbenne és ő Énbennem» érezteti áldásos hatásait. Szeretetet gyujt. A szív rozzant viskóját királyi tükörteremmé varázsolja. A kis bűnök okozta szenny eltünik. A halálos bűnök ellen magas bástyafal épül. Boldogító istenközösségben eltöltött életet betetőzi a dicsőséges feltámadás. A halál fullánkját kitépi.

Az Oltáriszentség tehát «mindenben minden Krisztus», az erősek eledele választottak gabonája, erkölcsös élet mértékadó tényezője lett. Önfeláldozásra serkent. Általa lettek nagy, kitartó teljesítmények. Gyenge szűzek a kísértés és bűn ellen oroszlán bátorságra tettek szert a kegyelmek aranyfolyamának szívükbe áradásával.

Hogyan is lenne, ha valami borzalmas csoda következtében megszünnék Jézus jelenléte oltárainkon? Kimulnának a szent Kenyéren élő fehér lelkek és hősies kereszthordozók serege. Lefokozódnék a betegápolók önfeláldozása. Helyettük a hét főbűn megszállottjai rémítenék martalócok

módjára a világot. Megfogyatkoznék a szeretet, a hűség. A társadalomra sötétség borulna. Az ideálok legfényesebb csillagai lehullnának. Elenyésznék a civilizáció. A farkastársadalomból milliók kétségbeesnének, öngyilkosságba menekülnének.

Kínos ezeknek a gyászos lehetőségeknek elgondolása is. Riadtan esengünk: «Uram, maradj velünk, mert Nélküled beesteledik». Bárcsak azonnal szentek, az oltár lépcsőjén térdepelő Szerafok lehetnénk, hogy mint «igazi imádók» készek volnánk hamuvá válni a szentségi Jézus iránti szeretet tüze által. *n.*

Decemberhavi imaszándékunk:

Eucharisztikus ádvent.

Még van értelme annak, hogy eucharisztikus ádventért imádkozzunk. Ameddig vannak — és sajnos, mennyien vannak — olyan katolikusok, akik heteken át nem gondolnak a legfölségesebb Oltáriszentségre, vagy ha hallanak is róla, érzéketlenül, nagy tudatlanságban, a legnagyobb nemtörődömséggel viseltetnek a szentségi Úr Jézussal szemben, nagyon helyén való erre a szándékra imádkoznunk. Imádságunk megvilágosító és indító kegyelmeket szerezhet a tudatlanoknak és hitközönyöseknek. — Mit is jelent az eucharisztikus ádvent? *A legfölségesebb Oltáriszentség iránti praktikus hitet.* Megértését annak a végtelen szeretetnek, mely az Úr Jézust a Szentostyában közöttünk tartja és kellő visszhangját abban a szeretetben, mely a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti mélységes tisztelettől és szeretettől áthatott imádásban és a legfölségesebb Oltáriszentség gyakori vételében nyilatkozik meg. Hiába akarunk enélkül akármit is elérni. Hiába mondják, hogy más irányba kell terelni az emberek figyelmét, ott a karitászmunka és a nagy átfogó katolikus akció-programm. Az Úr Jézus maga mondotta, hogy: «Nélkülem semmit sem tehettek». Az Úr Jézus minden kegyelem forrása; nélküle azonnal elfáradunk, nélküle nem tudunk áldozatot hozni; pedig enélkül nincs jótékonyság, nincs apostolkodás. Az egész Akció katolikának — mint a vesszőknek a szőlőtőn — a legfölségesebb Oltáriszentség isteni erőin kell megalapozva lennie. Belőle kell táplálkoznia. A szentségi Jézusból kell kinőnie, az Ő arcát kell a világnak mutatnia, Őt kell a családokba bevinnie.

Ezért kért a Központ oltáregyleti napokat minden fiókjától. A szentségi Úr Jézus megismertetése, a Vele való kapcsolat megszerzése életföltétel minden hívő számára és életföltétele minden katolikus tevékenységnek. Az Oltáregyesület azért nem lesz soha idejét mult intézmény, mert a Forrás őre, gondviselője és élete belőle táplálkozik. — Az eucharisztikus ádventért való imádság töltse meg az ádvent szent ideje alatt, különösen pedig az oltáregyleti napon minden testvérünk lelkét, mert így növekedni fog buzgóságunk, hivatásunk szeretete és apostolkodás, a végeredményben pedig eucharisztikus ádvent, a szentségi Úr Jézus országának eljövetele fakad belőle.

Az Oltáregyesület jubileumi ünnepségei gyönyörűen sikerültek. Kiállításunk mindenkit bámulatba ejtett. De ennél fontosabb az, hogy 310 szegény templomnak vitt segítséget a kiállított tárgyakkal az Oltáregyesület. Hála Istennek!

Az Oltáregyesület tagjai decemberben a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: december 3-án, 6-án, 7-én, 8-án, 25-én, 27-én, minden tag a havi imádás napján, egyszer a hónapban, szabad választás szerint.

Jegyesi fátyol és koszorú alatt.

Drága, jó Lélek! Közeleg december 8-ika örök fogadalmadnak ünnepe. A Szűz Anya hófehér lelkének ünnepén jegyesi díszben, hófehér fátyollal és ékes koszorúval térdelsz az oltár elé, hogy örök szeretetben és hűségben eljegyezd magadat a szűzi lelkek isteni jegyesével, az Úr Jézus Krisztussal. Hogy drága lelkedet segítsem-e magasztos készületben és egyben fokozzam ünnepi örömödet, engedd meg, hogy néhány keresetlen szóval, inkább az élő hitnek és örvendő szeretetnek hangján elmondjam neked, mit látok én a krisztusjegyesi fátyol és koszorú alatt.

Mit jelez a földig omló fátyol? Jelzi, hogy *a kis jegyes kizárólagos tulaj-*

Felvétel a kiállítás termében az ünnepi «Te Deum» után. Középen dr. Glattfelder Gyula püspök, balján őrgróf Pallavicini Edéné elnökasszony, dr. Mészáros János prelátus, az országos igazgató, Dr. Mátrai Gyula központi ügyv. ig., Eszterházy Mary grófnő, a püspök jobbján özv. dr. Kiss Aladárné alelnöknő, dr. Pataky Arnold prelátus, egyetemi tanár Bartos Géza, a sződi Oltáregyesület igazgatója. A második sorban állanak Stolmár Ernő, dr. Hütter Lajos, dr. Katona Imre, lovag Turcsányi Imre, Kanyó István, Miklósi László és dr. Valkony Ferenc főtisztelendő urak.

dona Krisztusnak. Zárt kert a kis jegyes lelke és egész lénye. Ez a kert minden virágát az isteni jegyesnek termi. Ebből a kertből rózsát csak az örök élet Ura szakíthat. A fátyol elfödi a kis lelket a világtól, a világias szemek elől. Ő kiválasztott. Az Istenfia foglalta le magának, azért Isten tulajdona. A fátyol minden másnak tilalom. Én Istené vagyok.

A *fátyol a jegyesi fegyelem hathatós szava.* Aki egyedül Istené, az kifelé nem vágyik. Alázat, szerénység ömlik el rajta, főleg gondolatán és szemén. Összeszedettség, fegyelem sugárzik egész lényéből, kiverődik szavain és járásán. Ő krisztusi. Alázatos és fenséges. Földi és mégis égi. Önmagában hordja kincsét és örömét. Egyedül Jézusnak keresi kedvét, azért összeszedett és nem szétfolyó. Isteni Jegyesének hatása alatt áll. Olyan mint az alpesi fenyő: magasba nő, csendes, imádságos, ezért mindig zöld, friss, örvendező. Keveset kér a földből, csak helyet. De áldást lehel szerteszét. Fátyolban nem szokás aludni. A kis jegyes is éber, virraszt. Várja folyton a Jegyest.

A jegyesi fátyol kegyelmi ruha. Az Egyház is megszenteli. Olyan finom, mint a lehelet; mintha csak a lélek sóhajából, imájából volna szőve. Jelzi, hogy a jegyesi állapot kegyelem. Jelzi, hogy a jegyesi szív, a szűzi erény kegyelemből él. Nem telik ez a testből, sem a lélek gyarlóságából. Csak Isten kegyelméből győzi a kis jegyes is, amire vállalkozott. A liliom sok harmatból és még több napsugárból él. A kis jegyesi szív légköre is az Evangelium napsugaras világa. Étele a hófehér kenyér, itala a szűzeket nevelő bor az eucharisztikus asztalon. A jegyesi fátyol biztosíték arra, hogy a kegyelem számára meg nem fogyatkozik. Az Úr Jézusnak van gondja kis jegyesére.

A jegyesnek koszorúja is van. Ez az ő méltóságának a jele. Koszorút adunk annak, akit mi szeretünk, akit mi megtisztelünk. A szűzi lélek nagyon tiszteletreméltó Ez a méltóság nem öröklött kincs, hanem kiérdemelt tisztelet, hódolat a lélek nemessége fensége előtt. Ez a koszorú szól a kis jegyeshez: alázatos, nemes öntudatának kifejezése. Szól másokhoz: tiszteletet parancsol iránta. Ez a jegyesi koszorú királyi öntudatról, istengyermeki méltóságról, magasztos elhivatásról beszél. Nagy kincs, nagy öröm, nagy boldogság annak, akinek van.

A jegyesi koszorú csillagos korona. Nem a föld termi, bár itt a földön hajt ki. A jegyesi lélek természete a természetfeletti. Csak azért él a földön, hogy égbe törjön. Csak azért van teste, hogy a kegyelem győzzön benne. Ideálja fent a csillagok felett van, az égnek Ura, Istene. Valahogy más növése lesz testünknek, lelkünknek ennek az erénynek hatása alatt. Valami különös bája, angyali kelleme van a szűzi erénynek. Angyalivá teszi az embert. Szépsége meghódítja a Teremtő szivét is: gyönyörűsége vele lenni. Eljegyzi magának.

A jegyesi koszorú a föld ékessége, az emberi nem dísze. Valóságos élőcsoda, hisz annyi akadálya, veszélye van ennek az erénynek. Oly könnyen hervad, hogy egy vétkes gondolat is elsorvasztja. S mégis virágzik, díszlik a föld porában, melyet Krisztus Urunk vércseppjei megszenteltek és liliomos termőmaggal behintettek. Boldog kis liliom. dobogjon a szíved, gyönge ékessége vagy az emberi törzsnek.

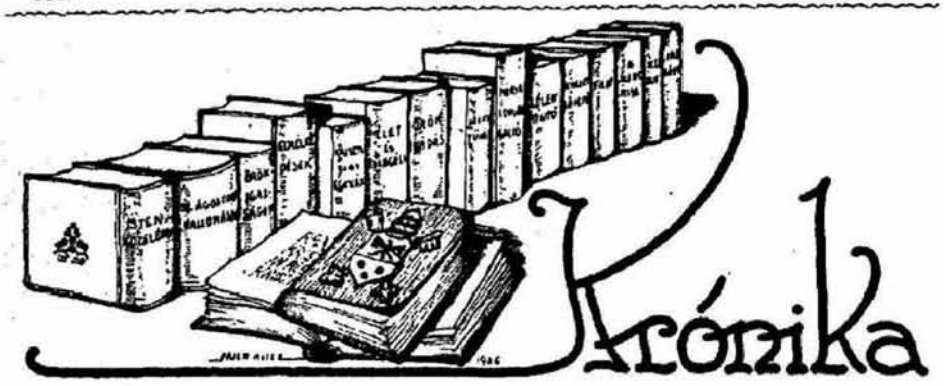
Ez a koszorú az Egyház öröme is. Hisz a szűzi lelkek csak az Egyház szeplőtelen, szűzi keblén teremnek. Az Egyházban van a jegyesi lelkek szülőháza, anyai dajkája, hűséges gondviselője. Mások karjai közt elhervadnak. Az Egyház szívén élnek, virulnak, díszüket bontogatják a liliomok. Az Egyház szívének angyali a hajtása, mert az Egyházban Krisztus él tovább és a Szentlélek-Úristen munkálkodik benne. Ezért teremnek az Egyházban élő liliomok, földi angyalok, krisztusi jegyesek. — Egyházam édes otthonom, hogy szeretlek!

A jegyesi koszorú továbbá az áldás biztosítéka. Amit a szűz Anyáról, a szüzek Szűzéről mondunk, hogy «áldott meg minket az Úr», ezt bizonyos fokban minden kis jegyesi lélekről elmondhatjuk. Ők engesztelik a megbántott isteni Igazság haragját. Koszorújuk mint szivárvány jelenik meg a mi borus egünkön: miattuk ránk mosolyog az Úr. Életük jóillatú áldozat. Lelkük, mint az Alpesek havasai levonják a felhőket és áldással töltik el földünket. — Mivel életük, imájuk, áldozatuk kedves az Istennek azért meghallgatja őket. A kis jegyesi szív az Isten irgalmának kincstárosa. Boldog élet, mert áldás fakad nyomában. Minél több kis tiszta jegyes vezekel, esdekel értünk, annál közelebb van hozzánk az Isten. — Jézusom kis jegyese, jobb, nemesebb, áldottabb lesz veled is az emberiség.

A jegyesi koszorú végül záloga az égi koronának. Szent János a szűzi tanítvány látta elragadtatásában, hogy a szűzi lelkek hófehér ruhában, győzelmi pálmával, diadalmi énekkel kísérik és követik az isteni Bárányt az égben, bárhová megy az. A kis jegyesek koszorúja a legékesebb korona. Lelkük örömdalát senki más nem énekelheti, csak ők, mert szűzek maradtak. Egy egész örökkévalóság édes öröme a kis jegyesi szivek jutalma. — Istenem, kit nem lelkesítene a jövő szent igérete, hisz oly közel az örökélet. Itt állunk a küszöbén. — Jézusom, jöjj és fogadj el! Ime az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.

Drága kis Lélek, mikor ünnepi örömödben egész lelkemmel osztozom, kérlek, egy fohászban emlékezzél meg rólam is. *Német István.*

A jócselekedetek mennyisége és milyensége Krisztus erejét; a templomi perselyekbe dobott fillérek pedig Mária és más Boldogok közbenjáró erejét demonstrálják. *Olcsvay Géza.*

Jubileumunk.

Hála a jóságos Istennek, bensőséges, kegyelmes napok voltak az Oltáregyesület hetvenötéves jubileumának ünnepnapjai. A Központban egész éven át serénykedtek a jubileum sikerén, az utolsó hetekben pedig minden erőt kifejtve dolgoztak azon, hogy a kiállítás minél méltóbb legyen a jubileumhoz. Három héten át nyolcan dolgoztak a kiállított 1640 drb tárgynak csak az ízléses elhelyezésén. Ez a nyolc munkás hét hölgy kivételével a Reparatrix-zárda tagjaiból került ki és a társelnöknőfőnöknő állandó vezetése és közreműködésével végezte el azt a nagy munkát, amelynek eredménye volt az a pompás hatás, melyet a kiállítás minden szemlélőre gyakorolt.

Méreteiben sokkal nagyobb volt, mint más években, mert már lent a földszinti bejáratnál ott állott egy baldachin s még az Erzsébet királyné szobra előtti kis udvar is tele volt apróságokkal.

A lépcsőházban a Grál-legendát reprezentáló jelenet volt: a nagy feszület oldalsebéhez (a betlehemi jászolunkhoz való nagy «franciababa») angyal egy új aranykelyhet tartott. A görög felonionok latin pluviálékkal és miseruhákkal váltakozva, élénk színeikkel kellemesen hatottak. A nagy terem bejáratánál a «Magyarok Nagyasszonyá»-nak tüllcsipkefelhőkkel körülvett szobra állott. Az egész terem-kápolna végén feltűnt az ismeretlen művész által ajándékozott gyönyörű magyar kálvária-festmény, melyen a Krisztus keresztjénél térdeplő Szent István király által felajánlott szent koronát a Szűzanya oda tartja az Úr Jézus oldalsebéhez, hogy a kiáradó kegyelmek özönében fürödjék. Alatta a rengeteg aranyedény (csak kehely 47 drb), általában mindenből tömegeket látunk. Misekönyvekből is valóságos ívek vannak az ablakokban. Tele van az elsőemeleti folyosó is, nem a szokás szerinti fekete ruhákkal, hanem pompás színváltozattal kedveskedik itt is a hatalmas falmező. Tele van az idén a Szent Szív-terem is, ahol a kiállított tárgyak között ott látjuk díszesen elhelyezve a nagy alapítók, munkások és pártfogók képeit. Ott volt: *Trautwein, Kánter, gróf Czirákyné, gróf Majláth Györgyné* és a Mária Reparatrix-társaság alapítónőjének, *Jézusról nevezett Mária anyának* — szinte örvendező — képe, mintha együtt örülnének annak, hogy az ő alapításuk, adományuk és munkásságuk a 75 éves jubileumra is ilyen szép gyümölcsöket érlelt. Ennek a teremnek a főszenzációja a középső ferencvárosi — épitendő — új plébániatemploma részére (a jubileum alkalmával tekintettel arra, hogy a Központ ennek a plébániának a területén fekszik) készített kedves és gyönyörű színhatású ornátus, mely 4 dalmatikából 1 kazulából és 1 palástból áll. Élénk színekkel, kitűnő ízléssel, magyaros mintákkal rendkívül finom selyem- és arany kompozicióval készített darabok, melyeknek nagyon örült dr. Töttösy p. kamarás-plébános, mikor a kiállításon megszemlélte. Ugyanitt voltak a pápai oltáregyesületnek páratlan ízléssel és finomsággal kiállított ajándékdarabjai. A pápai cibóriumköpenyekben mintha benne lett volna minden a finom és szerető lélek által az Úr Jézus számára produkálható érzelem. Azt hisszük, meleg takarója lesz a szentségi Úr Jézusnak mindegyik. Jutott még a II. emeletre is, ahol a Virgo Reparatrix-terem is megtelt egyházi ruhákkal és szerekkel. Érdekes munka volt itt a II. emelet folyosóján egy rózsaszín krepdesinből aplikált vadrózsákkal díszített mennyezet. Bent a teremben pedig az Oltáregyesület kölcsönornátusa, négy dalmatikával. (Ugyanis az Örökimádás drága dolgait többször siralmas állapotban kaptuk vissza. Azokat nem adjuk többé ünnepi alkalmakra a szegény pesti templomoknak ezt a szintén szép, de kevésbbé kényes ornátust.)

De álljanak itt a következő adatok, amelyek az olvasó előtt egy kis képet rajzolnak a kiállítás anyagáról, mely 1934-ben a jubileum alkalmából szétosztásra került.

Volt összesen 1640 drb, amit kiállítottunk. (A fekete pluviálékat nem tettük mind ki, mert nem akartuk szaporítani a komor színhatást. Nagyon sokat kértek és kaptak ebből a szegény templomok.

Részletezve, a következően oszlik meg a kiállítás anyaga:

Kehely paténával 47.
Külön paténa, római 1.
Külön paténa, görög 1.
Lándzsa, csillag, kanál gk. 3.
Áldoztató patina 4.
Cibórium, nagy 35.
Cibórium, kisebb 2.
Monstrancia 13.
Beteglátogató custodia 19.
Beteglátogató szt. olajtartó 19.
Dupla szt. olajtartó 11.
Szenteltvíztartó hintővel 6.
Füstölő tömjéntartóval 12.
Oltárgyertyatartó, nagy 10.
Oltárgyertyatartó, kisebb 2.
Pacificale, római 9.
Pacificale, gör. 3.
Öröklámpa 4.
Beteglátogató lámpa 8.
Csengetyű 5.
Sekrestyeajtó csengő 3.
Ampolnák tálcával 4.
Kánontábla-készlet 21.
Keresztelési kanna tálcával 3.
Pulpitus 10.
Missale R. 31.
Missale defunctorum 11.
Rituale 1.
Evangéliumos könyv 1.
Biretum 2.
Mennyezet, nagy 6.
Mennyezet, csak szövet 1.
Pluviale fehér 22.
« fekete 29.
« viola 12.
Kazula fehér egyszerű 59.
« « hímzett 59.
« fekete 25.
« viola 38.
« zöld 41.
« vörös 28.
Összesen: 250 drb miseruha.
Telonion fehér 9.
« sárga.
« fekete 4.
« kék.
« vörös 2.
« zöld 1.
« viola 3.
Velum 31.

Cibóriumköpenyke 27.
Beteglátogató burza, fehér 20.
Beteglátogató burza, viola 20.
Dupla stóla (fehér-viola) 30.
« « (fekete-fehér) 4.
« « fehér 6.
« « fekete 1.
« « viola 9.
Ministránsruha piros 45.
« « viola 10.
« « fekete 12.
Palla 80.
Vállkendő 85.
Corporale 121.
Purificatorium 198.
Lavabó 189.
Dalmatika 6.
Ostyatartó szelence 2.
Kerepelő 2.
Körmeneti feszület 2.
Alba 61.
Karing 58.
Ministránsing 40.
Oltárterítő, róm. 9.
Oltárterítő, gör. 3.
Cingulum 19.
Stólavédő számtalan.

A szebbnél szebb darabok az adományozók és aranykeretet érdemlő (áldja meg kezüket, szívüket, lelkűket a szentségi Úr Jézus) munkák eredete a következő:

Kézimunkák.

Pápai Oltáregyesület: 3 kazula, 3 alba, 3 karing, 3 cingulum, 4 cibóriumköpenyke, 3 beteglátogatási burza, fehér, 3 beteglátogatási burza, viola, 12 palla, 4 stóla, 6 korporále, 36 kehelykendő, 18 kéztörlő, 3 vállkendő.

Bpest-Szentimrevárosi Oltáregyesület: 4 kazula, 6 ministránsruha, 4 stólavédő, 3 palla, 16 kehelytörlő, 1 albacsipke, 4 karing.

Sződligeti Oltáregyesület: 1 albafodor, 2 tabernákulumkulcs-zsinór, 2 albazsinór.

Kalocsai Oltáregyesület: 1 alba.

Belsőferencvárosi Oltáregyesület: 4 albafodor és kis csipkék, 1 alba.

Belvárosi Oltáregyesület: 2 miseruha, 1 vecsernyepalást.

Alsóviziváros Oltáregyesület: 1 miseruha.

Herminamezei Oltáregyesület: 1 miseruha.

Külsőferencváros-Kén-utcai Oltáregyesület: 1 oltárterítő és csipke, *Szakáll Márta:* 1 hímzett oltárterítő csipke.

Hajnal Istvánné: 1 antependium, *Hajnal Vilma:* 1 albacsipke.

Mozbitzer Nándorné: 1 oltárterítőcsipke.

Özv. etrekarcsai Lukáts Dezsőné: 1 csipke.

Hajnal Ilona: 1 rece oltárterítőcsipke.

Felmayer Vilma: 1 oltárterítő.

Király Ödönné: 1 viola stóla.

Mikovits József és neje: 1 kazula.

Komlóssyné (Gyón): 1 velum.

Szilvássy Ferencné (Hatvan): Csipke

VII. «Magna Hungarorum Domina» Oltáregyesület: több antependium.

Királyhegyi Andorné: 1 karing.

Özv. Iby Györgyné: 1 oltárterítő és egy oltárterítő-csipke.

Dr. Cseley Józsefné: 1 oltárterítő csipkével.

Özv. br. Nopcsa Elekné: 1 karing.

Özv. br. Jeszenák Istvánné: 1 kazula.

N. N. Kálváriát ábrázoló szép nagy olajfestmény.

N. N.: 1 vég vászon.

Irő Vincéné: 12 m finom vászon.

Ércneműek.

Örökimádás harangjainak jótevői: 10 drb kehely, arany.

Örökimádás harangjainak jótevői: 1 drb kehely, ezüst.

G. G.: 2 aranykehely.

Keil Jánosné: 1 aranykehely.

H. E.: 1 aranykehely.

Kozák-család: 1 aranykehely.

Egy özvegyasszony: 1 aranykehely.

S. G.-né: 1 aranykehely.

Egy neszmélyi: 1 aranykehely.

H. E.: 2 aranycibórium.

Budaújlaki O. E.: 1 aranycibórium.

Bp.-Józsefvárosi O. E.: 1 aranycibórium.

Pongrác-úti O. E.: 2 aranycibórium.

N. N.: 1 aranycibórium.

Szénásy Gyuláné: 1 aranykehely.

Kárpáthy Ferencné: 1 aranykehely.

Belvárosi O. E.: 1 monstrancia.

Egy özvegy: 1 monstrancia.

Wintermantel Józsefné, sz. Dézsmár Aloisia: 1 mostrancia.

Gállfy Gizella: 2 aranykehely.

V. Bazilika-i egyházközségből, Bathó István ajándéka: 1 aranykehely.

Krisztinavárosi O. E.: 1 aranykehely.

Regnum Marianum: 1 patina és több antipendium.

Oberbauer A. utóda: 1 aranycibórium.

Bittner Lajos: 1 aranycibórium.

Özv. Lafrankó Károlyné: 1 csengő.

Bakay Dezsőné: 1 oltárfeszület, 1 rózsafüzér.

Pénzadományok.

Virág Irén (Vác) 20.— P.

Irő Vincéné 10.— P.

Özv. Karácsonyi Jenőné és *Márta leánya* 10.— P.

kérdi-szentléleki és tordai özv. Szőts Árpádné 50.— P.

Hanák Matild (Abasár) 2.— P.

Egy özvegyasszony 10.— P.

A Mária Reparatrix zárdában működő kongregációk tagjai igen nagy szorgalommal s valóban a legnagyobb elismerésre és köszönetreméltó, fáradhatatlan munkássággal dolgoztak az Úr dicsőségeért, Kinek bőséges áldása bizonyára nem fog elmaradni számukra. Egyesek nemcsak munkájukat, de a hozzávaló anyagot is adták, ezeknek ajándékait is e helyen említjük meg.

A Virgo Reparatrix *Fájdalmas Szűzről* nevezett csoportjának ajándékai és munkái: *Bohrandt Zoltánné:* horgolt albafodor és kézelő.

Bernyó Jánosné: 1 drb oltárterítőcsipke ajándék és 2 karingcsipke.

Özv. Bartha Istvánné: 1 drb horgolt albafodor.

Feith Tamásné: 2 drb filé albafodor.

Fehér Antalné: 2 horgolt oltárterítőcsipke, ajándék.

Gál Imréné: 1 rece albafodor, ajándék.

Iby Györgyné: 1 csipkés oltárterítő, ajándék.

Özv. Császkóczy Mihályné: 2 horgolt albafodor, ajándék.

Özv. Duschek Aurélné és *Koós Arturné:* 1 miseruhát hímeztek.

Özv. Lichtenechker Károlyné: több recézett albafodrot ajándékozott.

Müller Béláné: 1 miseruhára valót hímzett.

Özv. Marjay Károlyné páratlan buzgósággal dolgozott, sok albafodrot készített s a pallák és burzák varrása mind az ő kezéből került ki.

Özv. Márk Istvánné: 1 drb albafodorcsipke.

Özv. Máhr Rezsőné: 1 drb albafodorcsipke, ajándék.

Özv. Mészáros Jánosné: 1 horgolt albafodor, ajándék.

Özv. Markó Nándorné: 1 horgolt albafodor, ajándék.

Nagy Ferencné: 1 mennyezet és 1 palást hímzése.

Nád Gézáné: 1 Richelieu oltárcsipke és színes hímzés.

Özv. Nemes Károlyné: 1 cingulum.

Diószeghy Mihályné: 2 albafodor.

Özv. Feisztel Edéné: 1 hímzett albafodor.

Perényi Józsefné: 1 kazula és mennyezetek hímzése.

Stäger Jánosné: 2 horgolt albafodor, ajándék.

Suhajda Józsefné: 2 horgolt albafodor, ajándék.

Özv. Tóth Zsigmondné: 1 kazula hímzése.
Özv. Török Lászlóné: 2 albafodor, 1 oltárterítő, ajándék.
Siposs Zoltánné 30 P-t, *Fehér Antalné* 20 P-t adott arra a célra, hogy egy kongreganista testvért foglalkoztassanak, kinek így munkája volt s a hímzések aranymunkáit elvégezte.
Varga Sándorné: 2 albafodor.
Fülöp Rezsőné: 1 mennyezet, 1 kazula.

Virgo Reparatrix I. csoportja.

Lenkovics Vilma: selyemfestés.
Egy francia-barokkstílű palást hímzésén dolgoztak: *Holl Annus, Jager Irma.*
Förhéc Eszter és *Élő Irén* 1 kazulát hímzett.
Kulik Júlia: 3 kazulát hímzett.
Makk Juliska, Kovács Erzsébet és *Júlia, Poós Rózsi, Ocskay Karolin, Léderer Vilma* és *Karchanyák Anna:* 1 palást, 2 dalmatika, 1 miseruhát.
A Virgo Reparatrix Szt. Annáról nev. csoportjának érdeme, az összes fehérneműek szegése, megvarrása, páratlan az a buzgóság, mellyel a Szentségi Jézusnak örömet akarnak szerezni. Névsoruk a következő: *Csányi Jánosné, Halász Ferencné, özv. Schmiedhauer Ödönné, Palotás Mihályné, Hollossy Józsefné, Daróczy Ferencné, Kovács Józsefné, Iványi Mátyásné, Rezsonya Jánosné, Mészner Ferencné, Simon Ferencné, Kranauer Imréné, Rutseron Nándorné, özv. Flemming Frigyesné, Vince Ferencné, özv. Török Mihályné.* Ugyanezek karöltve hímeztek a *Szt. Angyalokról* nev. kongregációval egy mennyezetet is, melyen a következők dolgoztak: *Palotás Mihályné, Daróczi Ferencné, Rezsonya Jánosné, Simon Ferencné, Gazdag Mária, Fülly Margit, Vonák Etelka.* Azonkívül még *Hollósy Józsefné:* 1 tüll albafodor.
Nyesti Pálné: 1 albafodor.
Szilvásy Gyuláné: csipkegarnitura.
Dr. Gonits Tiborné: albafodor.
Hajek Kálmánné: 2 tüll albafodor.
Török Sándorné: 2 drb hímzett albafodor.
Özv. Kalmár Jakabné: 1 drb albafodor.
Návay Aranka: 7 tüll albafodor.
Kerepesi O. E.: 48 drb stólavédő. 25 drb hímzett palla.
Wolff Ida: 1 horgolt csipkeét készítettek és ajándékoztak.

Mindezen nagylelkű jótevőinknek itt is hálás köszönetet mondunk és tudtukra adjuk, hogy a nov. 6-iki szentmisében övéké volt a «memento vivorum» az a része a szentmisének, melyet a püspök úr az élőkért ajánlhatott fel. Az egyes nevek tulajdonai méltán aratták a legnagyobb elismerést munkájukkal.

A kiállítás megnyitása a következőképpen folyt le:

Nov. 3-án délután négy órára összegyülekeztek az oltáregyesületi választmány, központi terjesztőnők és meghivott jótevők. Kevéssel négy óra előtt érkezett *Auguszta* főhercegnő udvarhölgyével és a kormányzóné őfőméltósága, *gróf Zichy Rafaelné,* majd pontosan 4 órakor a pápai nuncius, kit ekkorra az egyházi és világi előkelőségek szép csapata várt *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatóval az élén, aki az érkező főpapot *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknővel, a zárda főnöknőjével, dr. Mátrai Gyula ügyv. ig.-val, Kanyó Istvánnal és Miklósi Lászlóval, az Örökimádás papjaival fogadta.

Dr. Mészáros prelátus latin üdvözlő beszédében visszapillantott az Oltáregyesület alapitására, munkásaira és munkásságára és a nuncius áldását kérte a kiállított tárgyakra és az Oltáregyesület tagjaira. — A nuncius francia nyelvű válaszát vezető helyen közöljük. Őexcellenciája valóban meg volt lepve a kiállított tárgyak nagy tömege (1640 darab) szépsége, ízléses elrendezésétől. A tárgyak megáldása után dr. Mátrai bemutatta Őexcellenciájának a jelenlevő jótevőket, kik egymaguk ajándékoztak egy-egy szentségtartót, kelyhet, vagy miseruhát.

Majd a választmány tagjaival a Központi ház nagy ebédlőjébe vonult, ahol a kegyelmes Elnökasszony teán látta vendégül az Oltáregyesület választmányát és a megjelent előkelőségeket, akik között ott volt *Horthy Miklósné* őfőméltósága, *Auguszta* főhercegnő, gróf *Zichy Rafaelné, Skerlecz Cara* bárónő és *Szénássy Gyuláné, Mihalovics Zsigmond* kanonok, az Akció katolika vezérigazgatója, *dr. Hévey Gyula* p. kamarás, érsekhelynökségi titkár, *Uhlár Béla* esperes stb.

•

Triduumunk. *Háromnegyed 6 órakor Mihalovics* kanonok szentbeszédet mondott az Örökimádásban, a család életének legfőbb megszentelő tényezőjeként az Eucharisztiát jelölte meg.

Beszéde után fényes asszisztenciával az oltárhoz vonult *Rotha Angelo* pápai nuncius a «Veni Sancte»-t intonálta. Ezzel ünnepélyesen megkezdődött a jubileumi triduum.

Éjjeli szentségimádásunk. Este 9 órakor már nagy embertömeg feketéllett az Örökimádás előtt, kik a templom megnyitását várták, hogy az éjjeli szentségimádáson részt vegyenek. Nem lármás, hanem fegyelmezett, összeszedett, komoly emberek. De hogyan is lehetnének mások azok, akik arra vállalkoztak, hogy egy éjtszaka pihenését feláldozva, engesztelő szentségimádással hódoljanak annak az Úr Jézusnak, akinek oly sok hive bűnét és hűtlenségét kell látnia és éreznie a szentségház magányából. 10 *órakor dr. Mátrai* felment a szószékre és az Üdvözlégy Oltáriszentség hét versszakának elhangzása után (Veni Sancte nem volt ezúttal, s délutáni ünnepélyes Veni Sancte miatt) 10perces antifonát mondott az éjjeli szentségimádáshoz, mely — hiven az Oltáregyesület hivatásához — engesztelő éjtszaka lesz. Meg kell világosodnia — úgymond — az éjtszakának az engesztelő szeretet, áldozatos és lángoló megnyilatkozásaitól, melyekben megtalálja vigaszát a közöttünk, a szentostya fátyolos szerénységében trónoló végtelen szeretet. Pár pillanat csendje után a Virgo Reparatrix-kongregáció I. csoportjának énekkara a Krisztus az ég és föld királya himnuszt énekelte bensőséges átérzéssel. ½11—½12-ig szent óra volt, melynek négy elmélkedési pontját (miért adunk hálát a jubileum alkalmával) szintén dr. Mátrai adta a szószékről. A szentóra után csöndes imádás következett, mely után elimádkoztuk XIII. Leó pápa fölajánló imáját. Pont éjfélkor szentséges áldás volt, amelyre megszólalt — az éjtszaka csendjében nagyszerűen érvényesülve — az Örökimádás két nagyharangja. Az éjféli áldás után dr. Mátrai visszament a sekrestyébe, hogy a szentmiséhez öltözködjék. Ezalatt csendes imádás volt. A szentmisén a legszebb magyar eucharisztikus énekeket énekelték a hívek, akik 30 kivételével (570 jegyet adtunk ki és 540 áldozó volt) mind nagy összeszedettséggel áldoztak meg. A szentmise után elmondottuk XI. Pius pápa nagy

engesztelő imáját. Most azután, akik akartak, hazamentek. Körülbelül 300-an voltak, akik reggelig kitartottak. A szentmise után dr. Mátrai újra a szószékre ment és onnét vezette — minden új mozzanatot egy pár lélekhez szóló szóval bekonferálva — tovább a szentségimádást. Hálaadással kezdtük, engesztelő szentmisével folytattuk és a szentmise után főleg könyörgések voltak. Az örvendetes szentolvasó — keresztút, fájdalmas és dicsőséges szentolvasó, mind más és más szándékra felajánlva; minden tized előtt megfelelő énekkel; a hívők kórusra osztva mondták az imákat. Csak a fájdalmas szentolvasót mondotta mindenki csendben, az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért. Reggel 5 órakor dr. Mátrai megköszönte a résztvevők kitartását, buzgóságát és azt az engesztelést, melyet ez éjjel ajánlottak föl a szentségi Jézusnak. A pápai himnusszal az éjjeli szentségimádás véget ért. De csak hivatalosan, mert a valóságban sokan egész reggeli 6 órai szentmiséig maradtak és csak azután hagyták el a templomot. Igazán lélekemelő volt. Hála legyen érette a jóságos Istennek!

Triduumunk első napján *dr. Hanauer Á. István* váci püspök pontifikálta a szentmisét és *Zadravecz István* püspök mondotta «Az elrejtett Istenről» a szentbeszédet. Nov. 5-én *Székely Gyula* szatmári apostoli adminisztrátor celebrált, a szentbeszédet pedig *gróf Mikes János* szombathelyi püspök mondotta «az Oltáregyesület elődeiről». Nov. 6-án volt a jubileum tulajdonképpeni napja. A szentmisét *dr. Breyer István* győri püspök pontifikálta, hálát adva az Oltáregyesület eddigi eredményeiért, míg magáról a jubileumról *dr. móri Glattfelder Gyula* csanádi püspök mondott fényes retorikájú szentbeszédet. Ő énekelte a szentséges áldásnál a Te Deumot, melyet lelkesen énekelt az egész templom. Nov. 7-én *dr. Hász István* tábori püspök úr volt szíves konszekrálni a kiállított 47 drb kelyhet.

A kiállítást, országos igazgatónk kívánságára két nappal tovább nyitva hagytuk, hogy a leánynevelőintézetek növendékei is megtekinthessék. Voltak is sokan és mind lelki épüléssel távoztak onnan.

*

Jelvényünk hódít. Olyan nagy sikert aratott az oltáregyleti kedves fehéremailos, Krisztus-monogrammos, «*Mindent Érted, Jézusom*» feliratos jelvény, hogy csak a kiállítás alatt kettőezer darab fogyott el belőle s egy darabig nem is tudtunk adni. Most újra kapható a Központban.

*

Pápán nov. 20-án a szentségimádást befejező szentórán prédikált a Központ kiküldötte, a «Mindent Érted, Jézusom»-ról. Nagyon épült a pápaiak buzgóságán, akik (kb. 3500 hívő) egészen megtöltötték a város gyönyörű templomát és egész napon át tömegesen mutatták be hódolatukat a szentségi Úr Jézusnak.

*

A Budapest—belvárosi Oltáregyesületről. 1934 okt. 25-én tartotta a Belvárosi Fiókoltáregyesület ezévi közgyűlését és ezzel kapcsolatosan kiállítását. Ezen mutatták be a Főplébániatemplom részére három év óta készített egyházi ruhákat és ezenkívül azokat az ajándékokat, melyeket tagjai, mint önkénytes adományt ajánlottak fel a Központ 75 éves jubiláris kiállítására.

A közgyűlést, melyet ft. dr. Mészáros János érseki helynök őméltósága magas jelenlétével tisztelt meg, Mgr. Bednárz Róbert praelatus-

plébános nyitotta meg, örömmel állapítva meg, hogy a tagok szorgalmas és áldozatos munkájukba beleviszik az Eucharisztia buzgó imádását, ami őket az itt bemutatott gyönyörű teljesítményre képesíti. Végül arra buzdította az Oltáregylet tagjait, hogy igyekezzenek a kerület katolikus hölgyeit az Oltáregyesületnek meghódítani, hogy általuk a katolikus világnézet uralma elterjedjen a közélet minden terén, amint ezt az Actio Catholica kívánja.

Az oltáregyesületi tagoknak ez az apostolkodó munkája legyen évekre szóló programmjuk.

Ezután ft. Ferenczy Géza h. igazgató tartotta meg az egyesület működését ismertető beszédét, kiemelve, hogy az imádási órákon és bemutatott kézimunkákon kívül a Belvárosi Fiókegylet a krisztusi szeretet lényegében fogja fel hivatását, amikor áldozatos buzgalommal a templomi gyűjtés és az egyházközség által fenntartott népkonyha vezetését és fenntartását is vállalta.

Az ügyvezető elnök, özv. dr. Schlauch Gézáné, a belvárosi oltáregyleti tagok lelkét betöltő áldozatos és buzgó szellemről számolt be. Az egyesületnek 185 tagja van, a heti kézimunkaórákon 25—30 lelkes tag vesz részt. Majdnem valamennyi tag havi áldozó, de van közöttük sok, aki mindennap magához veszi az Élet kenyerét, sőt éjtszakai imádási órát tartó tagok is vannak. Kilenc lelkes tag gondozza az oltárokat. Boyor Jánosné, ki a betlehemi jászol és a szentsír díszítése körül is szerez nagy érdemeket, Otemyainszky Aladárné, Gessler Józsefné, Kronberg Józsefné, Las-Torres Maria, Lucay Mária, Preisach Jakabné, Vitál Istvánné. A főoltárt a cukorutcai elemi iskola Szív-gárdája látja el, Jánosházi Mária hitoktatónő vezetésével és a praelatus úr, Kabai Ilonka és Debertoling Ferencné áldozatos hozzájárulásával.

A kézimunkaórákat a mindenkori kincstárnoknő, Gessler Józsefné, Gosztonyi Ilona és jelenleg Las-Torres Gyuláné vezették. Az ő hangtalan, de fárasztó munkájuk eredménye a mai kiállítás.

A legművészibb kézimunkák Dulácska Geyzáné ügyes és fürge ujjai közül kerülnek ki, kinek szorgalma és áldozatkészsége határt nem ismer. Schuster Ilonával közösen hímezték az idei kiállítás legszebb darabját, a palástot.

Rajtuk kívül Doncs Jánosné, Gosztonyi Ilona, Gessler Józsefné, Hajdu Józsefné, Preisach Jakabné, Rielnovics Ferencné, Iván Andorné, Érchegyi Istvánné Végh Mihályné, Bozor Jánosné és Stettner Emmyke készítettek önállóan nagyobb munkákat. Fiókegyesületünk örömmel csatlakozott idén a Központ 75 éves jubileumának megünnepléséhez.

Szénássy Gyuláné elnöknőnk áldozatkészségét dícséri egy szép misekehely és egy fehér misemondó ruha anyaga; özv. Kárpáthy Ferencné testvérünk áldozatos bőkezűségének elismeréséhez nem is találunk méltó szavakat. Ő egy gyönyörű zöld brocat misemondó ruhát és egy szép misekelyhet ajándékozott a Központnak, a drága Úr Jézus biztosan bő kegyelmekkel fogja őt ezért megáldani.

Kronberg Józsefné nagylelkűségét dícséri egy igazi, finom selyemből készült pluviele. A tagok közös adománya volt egy szépmonstrancia. Ebben a gyüjtésben a következők vettek részt: gr. Bethlen Martha, dr. Csernyánszky Aladárné, Duronelly Józsefné, Debertolisz Ferencné, Érchegyi Istvánné, Gessler Józsefné, Gosztonyi Ilona, Dimsitsné, Hajdu Józsefné, Haller Lászlóné, Jánosházi Mária, ft. Ferenczy Géza káplán úr,

Kronberg Józsefné, Kissbáari-család, Loty Radóné, Muzslay Istvánné, Dr Péteri Ferencné, Richweiss Ferencné, Töry Emilné, dr. Schlanck Gézáné, Várady Józsefné, Wehner Istvánné.

Szénásy Gyuláné elnöknö a két műsoros estély anyagi és erkölcsi sikeréről számolt be. A tiszta haszonból 100 személyre csészéket, poharakat, kanalakat és abroszokat szereztünk be.

A legnagyobb örömet dr. Csernyánszky Mária ifjúsági elnök bejelentése okozta, ki közhirül adta, hogy január havában alakult meg ez a legnagyobb reményekre feljogosító csoport, mely júniusban tette meg ünnepélyes felajánlását és mely 20 tagot számlál.

Egyesületünk eme kedves virága segítségére volt a régi tagoknak a műsoros délutánok rendezésében, jegyek eladásával, szereplök felkérésével és az uzsonna felszolgálásával.

Ők havonta kétszer, egész külön jönnek össze. Ft. Ferenczy Géza h. igazgató és fiatal elnöknőjük vezetése mellett imádsággal, kézimunkával, aktuális kérdések megbeszélésével és olvasással töltve el az időt.

Az imádási órát közösen tartják a régi tagokkal, havonta fejenként 30 fillér alamizsnát adnak az egyesületnek.

A közgyülés végén ft. dr. Mészáros János érseki helynök úr öméltósága volt oly kegyes a látottak és hallottak felett elismerését kifejezni. Különösen nagy öröme tellett az ifjúsági csoport megalakulásában, melyben a jövő biztosítását látja, mely gondolatot — mint mondá — terjeszteni kell. Szerinte az az Oltáregylet, mely az ifjúságot dolgozó és imádkozó munkába állitja, legszebben fogja fel feladatát.

Külön kis kiállításunk anyagát képezte 155 drb egyházi fehérnemü, 2 miseruha, 1 nagy vecsernyepalást, 1 velum, 2 stóla, 3 bursa, 1 kis húsvéti zsászló, 1 prágai Jézuska-köntös és köppeny és egy gyönyörü himzett tüll tabernákulumfüggöny.

Jánosházi Mária pénztárosnő arról számol be, hogy

1931-ben ... ... 437.79 P-t,
1932-ben ... ... 286.40 «
1933-ban ... ... 219.44 «

szolgáltatott be egyesületünk a Központba, az 1934. év még nincs lezárva.

Az Örökimádás előfizetési díját leszállitottuk 2 P 50-ről 2 P-re. Azt hisszük ugyanis, hogy így nemcsak a mostani előfizetőinket tartjuk meg, hanem új előfizetőket is tudunk szerezni, különösen, ha régi olvasóink ebben támogatnak. És hogyne támogatnának! Ha eucharisztikus letkületük van, azt is szivből óhajtják, hogy az eucharisztikus letki élet, a szentségi Jézus országa gyarapodjék. Amikor a család regenerálásáról van szó, nem szabad kihagyni a legfontosabbat, nem lehet nélkülözni a kegyelem forrását, az Eucharisztiát.

Hogy az Oltáregyesületekben minél többen olvashassák az «Örökimádás»-t, ajánljuk, hogy a mostani szükös viszonyok között olymódon tétessék ez lehetővé, hogy akik maguk nem tudnák előfizetni, tizen-tizen egy csoportot alkotnak s akkor évente 20 fillért fizetnek csak. A füzetet a csoportvezető vagy — ez a legelyesebb — az Oltáregylet címére rendelik és minden hónapban más kapja a csoportos előfizetők közül először.

Minden Oltáregyesület az igazgatója számára külön példányt rendeljen. Ennyi figyelmet csak megérdemel tőlünk az igazgató, aki papi kötelességén felül törődik lelki ügyeinkkel.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.